ÖZGE ERKİN

HÜKÜM

Şah dediğin vezirini de
kalesini de kaybetmeyi göze alandır…

FREYA

Umudu fısıldayan bir masalcıyım ben,
fısıltımı duyan herkese...

Şah dediğin vezirini de kalesini de
kaybetmeyi göze alandır...

1. Dost

"Mürekkebin kâğıtla, sabrın azimle meşkiydi hat. O'nda yok olmaktı, O'nunla sabretmekti. Noktaydı varoluş ve aynı noktaylaydı yok oluş. Çizilen ilk noktayla kıbleye yönelirdin de hem sabrın hem nefsin sınanırdı her bir salisede. Hayat da hat gibiydi işte. Sabrın ve nefsin kucaklaşmasıydı.
Her yaşamın bir amacı vardı. Mutlak sona ulaşmadan önce amacınızı gerçekleştirmek için çabalardınız. Bu yolda düşmek de vardı, ayağa kalkmak da... Ama önemli olan düşmek değil, yanında seni kaldıracak birilerinin olup olmadığıydı."

Karahan dükkândan içeri girdiği an gördü dostunu her zaman ki yerinde. Ordaydı işte, her düştüğünde yanında olandı. Yine sessizce işliyordu sanatını ince ince. Başını kaldırmadan, dudaklarında oluşan gülümsemeyle devam etti yaptığı işe.

"Hoş geldin Karamık."

Karahan hafifçe gülümseyerek sandalyeye oturdu.

"Bıkmadın değil mi benimle uğraşmaktan?"

"Neden bıkayım ki sen hâlâ kızmaktan bıkmamışken."

Karahan huzursuzca nefesini verdi. Elini saçlarının arasından geçirdi. Eşref daha kapıdan içeri girdiği an hissetmişti dostunun sıkıntıda olduğunu. "Nasılsın Eşref?" diyen Karahan'ın sesindeki tını, haklı olduğunun kanıtıydı âdeta.

"Çok şükür Karahan. Ama sen pek iyi değilsin galiba. Zor bir ameliyat mıydı?"

Karahan, dostunun gözlerinin içine dikti gözlerini. Sesindeki titremeden bile anlayabiliyor, ruhundaki tüm çığlıkları duyabiliyordu. Haklıydı, zor bir operasyondu ve ne yazık ki kaybetmişti hastasını. Dokuz yaşında bir çocuktu sadece. Elinde misketleri, kapısında yeni bisikleti, gözlerinde umut parıltıları... Hepsi sönüp gitmişti. Biliyordu, bir cerrah olarak elinden gelen her şeyi yapmıştı ama... Ah işte, ruhuna söz geçiremiyor-

du. Her seferinde aynı yanıyordu canı. İnsanlara umut olmak için doktorluğu seçmişti. Kimse zorda kalmasındı ona göre. Kimse aç kalmasın, hasta olmasındı. Ama öyle bir an geliyordu ki aldığı eğitim bile yetersiz kalıyordu. Bir saat evvel yaşlı gözlerle, sanki son nefesleri onun dilinin ucundaymışçasına ellerine kapanan anne ile babaya, tek evlatlarının yitip gittiği haberini vermişti. Cılız, titrek yumruklarıyla göğsünü döven annenin acısı içine oturmuştu. Kor olup alev almıştı yine. Sönmek de çözüm değildi, sonsuz bir yanıştı bu.

Eşref masanın çekmecesinden temiz bir kâğıt çıkardı. Eline aldığı kamışın ucunda parmağını gezdirdi. Hokkaya batırdı ve kâğıdın üzerine bir nokta koydu, gözlerini Karahan'a çevirdi.

"Hayat bu kadarcık işte Karahan; bir nokta kadar. Ne bir eksik ne bir fazla... Ama bu hayatın içinde son nefesine kadar yapacağın iki şey var; ne olursa olsun *elif* gibi dimdik olacaksın."

Eşref noktanın ucundan yavaşça çizmeye başladı. Sonuna geldiğinde hemen yanına geçti ve bir nokta daha koydu.

"Elif gibi olacaksın ama bir tek *O*'nun karşısında eğileceksin, tıpkı *mim* gibi..."

Küçücük harfi çizdi. Döndü dostuna.

"Ne yaşarsan yaşa, her daim dimdik olmalısın Karahan. Zorluk çekeceksin, kanayacaksın, yaralanacaksın, yeri gelecek yaralayacaksın. Ama her ne yaşarsan yaşa, iyi ya da kötü, sevabınla, günahınla her zaman dimdik duracaksın."

Karahan tek kelime etmeden arkadaşının omzunu sıktı ve çıktı dükkândan. Nasıl dimdik olacaktı? Ulu bir çınar gibi olmak istiyordu, tıpkı babası gibi. Ama kökleri sağlam değildi ki daha. Bir fidan misali eğilip bükülüyordu hâlâ. O bilmem kaç olan IQ'su bile yeterli değildi. Evet, Türkiye'nin hatta Avrupa'nın en genç beyin cerrahıydı o. Üstün zekâsı sayesinde herhangi bir çocuk gibi okumamış ve yaşıtlarının çok önünde

giderek küçücük yaşta yurt dışında eğitim almıştı. Adını bilmeyen yoktu, ama... İşte o ama kocaman duruyordu içinde. Zekâsının büyüklüğü duygusal olarak onun daha kırılgan olmasına sebep oluyordu. Her şeye yetmek istiyor ama sanki hiçbir yere varamıyordu. Koskoca bir ummanda sürükleniyordu da sığınacağı limanı çoktu Allah'tan.

* * *

"Funda!"

Efsun'un sesi evin içinde çınlıyor ama sesini bir türlü deli dolu kızına duyuramıyordu.

"Funda nerdesin?"

Merdivenleri yıkarcasına inip annesinin boynuna atladı küçük kara kahve gözlü kız.

"Buradayım ejderham."

"Ah o Bilal'i ben..."

"Neden kızıyorsun annem ama ya... Seni de sıkıştırıyorum, Bilal amcamı da. İnatla neden sana böyle dendiğini söylemiyorsunuz. Ben de sizden daha inat bir kişilik olduğum için söylemekten asla usanmıyorum."

Anılar zihnine hücum ettiğinde Efsun'un gözleri parladı âdeta. Başını çevirip elinde kitabıyla karşısında oturan, yüzündeki gülümsemesiyle yıllanmış aşklarını kanıtlayan Devran'a baktı. Efsun'un ruhu, o orman gözlerde kaybolalı çok olmuştu. Kaç yıl geçerse geçsin, o ormandan dışarı ne adımını atmış ne de atmak istemişti.

"Bu inadın kime benziyor acaba?" diyen Devran, kızına göz kırptı muzipçe.

"Bir rivayete göre sana benzediğim söyleniyor anneciğim. O yüzden bana kızmaya hakkın yok."

"Benim inadımın nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok kızım," dedi Efsun tek kaşı havada Devran'a bakarak. Devran, Efsun'un ona silah çektiği günü hatırladı. Aşkına inanmadığını düşünerek belindeki silahı almış ve ona doğrultmuştu. Öylesine imkânsızlığın vücut bulmuş haliydi ki bugün bile düşündüğünde nefesi ciğerlerine dar geliyordu.

Taraçanın kapısındaki hareketlilik birden odağın değişmesine neden oldu. Efsun yerinden kalkarak içeri giren genç adama baktı. Gözleri daha da bir parladı. "Ben geldim!" diyen Karahan, annesiyle göz göze gelmemek için özellikle çaba göstermişti. Ama hem Devran hem de Efsun oğullarının ses tonundan anlamışlardı, ruhunun kırık bir şekilde oraya kaçtığını.

"Aslanım hoş geldin."

Ayağa kalkıp kolları arasına aldı oğlunu. Karahan da en az babası kadar cüsseliydi. Ama Devran'ın kendi gibi babalığı da dev gibiydi, çepeçevre sarıyordu. Kollarındayken hep o üç beş yaşlarındaki Karahan oluveriyordu. "Hoş buldum baba," dedi geriye çekilip. Göz göze gelmeden asla konuşmazdı babasıyla. İlla kendi yeşillikleri karışacaktı onunkilerle. Daha küçücüktü, Devran onu karşısına alıp anlattığında. O gün bugündür aklındaydı.

"Gözler, ruhuna açılan penceredir oğlum. Ne var ne yoksa onlardan okursun. Bu yüzden karşındaki kim olursa olsun gözünün içine bakacaksın. Tutup sarılacak da olsan canını alacak da olsan fark etmez. Asla gözlerini kaçırmayacaksın."

O günden sonra basının gözlerinin içine bakmadan asla konuşmadı. Sıcak kollardan sıyrılıp annesine döndü. Hep bir adım geride durduğu, ölesiye korktuğu, saygı duyduğu, saklı saklı sevdiği...

"Can parçam?"

"Anne..."

Ona doğru uzanan küçük bedeni kollarının arasına hapsetti. Sanki küçük bir serçeyi tutar gibi ne sıkıyor ne salıyordu. Belli etmeden saçlarından yükselen kokuyu içine çekti. İyileşivermişti sanki bir anda. Huzur kokuyordu annesi, tıpkı babasının dediği gibi.

"Hayırdır oğlum?"

"Yok bir şey anne. Sizi özledim. Yorucu bir gündü. Yarın da operasyonum yok. Çıktım geldim ben de."

"İyi yapmışsın canım. Bilseydim taze fasulyeni yapardım."

"Olsun anne. Pek aç değilim zaten."

Karahan Funda'yı kucağına alarak, çevresinde döndürüp tıpkı küçüklüğündeki gibi büktüğü dudağını sıktı.

"Ne o kız, yine sarkıtmışsın bunları."

"Küsüm ki ben sana. Hani beni Sarah Brightman konserine götürecektin. Bak konser bu hafta sonu, bitmiş biletler. Gidemeyeceğim işte."

Karahan kaşlarını çattı.

"Ben söylesem sana olmaz mı?"

"Ya baba baksana yaaa! Dalga geçiyor benimle. Karga sesli sende. Ne kadar hayran olduğumu bile bile böyle söylüyorsun!"

"Tamam, beni istemiyorsan bu ön sıradaki biletleri yırtar atarım ben de. İnsan abisine karga der mi ya?"

Karahan cebinden çıkarttığı biletleri salladığında Funda sinirden kıpkırmızı oldu. Yine kandırmıştı onu. Şimdi diline düşecekti.

"Abicimmm!"

"Hadi be sende, yalaka. Az evvel karga diyordun."

"Tamam abicim. Yakışıklı abicim. Deme bak öyle üzersin beni."

"Valla ben bilmem, bir öpücük isterim bir de havuçlu kekinden."

Funda zıplayarak atıldı boynuna.

"Abim benim! Dünyadaki en güzel havuçlu keki yapmaz mıyım ben sana?"

"Tamam hadi tamam. Sen başla yapmaya ben de ablamı ziyarete gideyim."

Karahan biletleri masaya koyup arkasını döndü. Babasıyla göz göze geldi ama bir şey demeden çıktı taraçadan. Normalde babasını da çağırır, birlikte giderlerdi ama Karahan bir hastasını kaybettiğinde mutlaka yalnız giderdi ablasına. Hiç görmediği, hiç tanımadığı, sadece beş yaşına kadar çekilmiş resimlerinin olduğu birini abla bilmek, sevmek ve ona sığınmak garip gelebilirdi çoğu insana. Hatta hastalıklı bir durum gibi gözükebilirdi. Ama bu Karahan için normaldi. Normalden öte ihtiyaçtı. O soğuk mermere dokundukça ölümün bir son olmadığını hatırlıyordu her seferinde. Hiç dokunmadığı, hiç koklamadığı birini sevmenin imkânsızlığına kafa tutabiliyordu ama anılarına sahip olduğun birini toprak altına koymanın ne demek olduğunu idrak edemiyordu hâlâ. Eksikti Karahan. Sevgi dolu ailesine, kadim dostlarına, gıpta ile bakılan kariyerine rağmen yoksundu. Acımasızlığını, eline bulaşan kanı, hayata döndürdüğü başka birinin ruhunda temize çekiyordu. Sanki öyle temizleniyordu. Ama her seferinde kendinden kopan büyük parçaların altında eziliyordu ruhu.

Zihninde dönüp dolaşan tüm çığlıklara rağmen sessizce çıktı evden. Yan taraftaki garajdan bisikletini aldı ve köy yolunu tuttu.

* * *

Efsun endişeyle oturdu Devran'ın yanına.

"Hastasını kaybetmiş belli."

"Beni çağırmadığına göre öyle olmalı."

"Hay Allah..."

Efsun endişeyle sevdiği adamın göğsüne sokuldu. Devran'ın dudakları saçlarında dolanırken doğruldu hızla.

"Çok yalnız. Hâlâ onu mu bekliyor dersin?"

Devran şaşkınca baktı, güzelliğini koruyan karısına.

"Olabilir Efsun. Karahan kapalı bir kutudan farksızdır biliyorsun. Ne sevincini belli eder ne de hüznünü. Kendi hâline bırakmak en doğrusu biliyorsun."

"İçim rahat değil. Sana anlatır, rakı sofrası kuralım akşama size. Sen de sıkıştır bakalım ne diyecek."

"Neden karşına alıp sormuyorsun kalbim?"

Efsun yavaşça doğrulup gözlerine baktı Devran'ın.

"Bana anlatmaz. Benimle bu tarz şeyleri asla paylaşmıyor, bunu bir türlü aşamadım biliyorsun. Bir yerde hata yaptım ama nerede bulamıyorum."

Devran şefkatle şakağından öptü sevdiği kadını.

"Senin hata yaptığın yok. Karahan da tıpkı benim gibi sana hayran ve öyle büyük bir saygı duyuyor ki bu onu korkutuyor. Senin gibi bir kadına sahip olmak bir erkek için ne demek anlayamazsın. İster eş ol ister anne. Hiç fark etmez. Sana sahip olmak, küçücük bir şişeye koca bir okyanusu sığdırmak gibi. Sen okyanussun sevgilim. Bizlerse kenarı köşesi çatlak şişeleriz. Taşıyorsun bizden. Ama biz seninle dolu olmaktan başka bir şey istemiyoruz."

Efsun gözlerinin kenarındaki yaşlarla baktı sevdiğine. Dudaklarına sokulup küçücük iki öpücüğü çalarken, merdivenin korkuluklarına saklanmış başka bir yürek, gülümseyerek onları izliyor ve içten içe hüznünü bastırmaya çalışıyordu. Çünkü biliyordu; asla babasının annesine duyduğu aşk gibi bir aşk duymayacaktı kimse ona. Funda bu konuda şanssızdı ne yazık ki.

Herkese nasip olabilecek bir şey değildi böylesi sonuçta. Usulca geldiği gibi geri çıktı merdivenleri. Odasına girdi. Hava kararmak üzereydi. Karahan hâlâ gelmemişti. Meleğin mezarında uzun kalmıştı bu sefer. Funda da sık sık mezarlığa giderdi. Ama bir yanı mutsuz olurdu çoğu zaman. Babasının onu hep Melek ile kıyasladığını düşünürdü küçükken ve bunu belli ederdi. Bilmeden babasının yarasına tuz basıp durmuştu. Canını acıtmıştı. Küçüktü tabii. Pişmandı da. Ama büyüyüp de olanı biteni kavrayabileceği yaşa geldiğinde utanmıştı yaptıklarından. Sırf bu yüzden de mezarlığa gittiğinde hep özür dilerdi içinden.

* * *

Karahan gönlü az da olsa ferahlamış bir şekilde döndüğünde rakı sofrası hazırdı, başköşede çınarıyla.

"Oo hayırdır baba?"

"Hayır tabii. Oğlum gelmiş, şöyle karşılıklı birer kadeh içmeyelim mi?"

"İçelim elbet, sen iste yeter ki. Ben bir elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

"Tamam aslanım. Bilal de birazdan gelir."

"Allah be! Bilal abim mi geliyor?"

"Ne o? Bakıyorum da çok sevindin."

"Epey oldu görmeyeli."

"İyi hadi öyle olsun."

Karahan merdivenleri ikişer ikişer çıkıp odasına vardığında kendini banyoya attı. Hızlıca bir duş aldı. Temiz kıyafetlerini giydi. Tam çıkacakken kapısı tıklanıp aralandı.

"Karahan, müsait misin?"

"Gelebilirsin anne."

Efsun, gözlerini minik gönül bahçesine dikti. Sevdiği ada-

mın gözleri ulu ormanlardı evet, ama can parçası dediği oğlunun kiler de gönül bahçesiydi, yemyeşil. Elini yanağına koydu çekinerek.

"İyi misin oğlum?"

Karahan yanağının üstündeki sıcacık elin üzerine koydu elini.

"İyiyim anne, merak etme. Çocuktu hastam. O yüzden daha fazla etkilendim sanırım."

Efsun'un içi titredi o anda. Funda ile yaşadıkları geldi aklına. Geçirilen o zor günler. Gözleri dolmaya başlayınca sarılıverdi oğluna. Kokusunu çekti içine. Rabbi bağışlamıştı ikisini de onlara. Ama bu korku hep kapkaranlık duruyordu bir köşede.

"Sen kendi branşının en iyilerinden birisin oğlum. Eğer sen bile bir şey yapamadıysan..." cümlesinin bitmesine izin vermeden geriye çekildi Karahan.

"Sağ ol anne."

Efsun, dilindeki kelimeleri çıkarmadan geri yuttu. Bunca zamandır aşamamıştı o bir adımlık mesafeyi. Sevgisini görebiliyordu Efsun ama duyduğu saygının, sevginin bu denli önüne geçmesine mani olamıyordu. Soğuk değillerdi. Ama hep bir adımlık mesafe vardı işte aralarında.

"Bilal abin geldi, aşağıda."

"Hemen iniyorum."

Efsun arkasını dönüp çıkacakken oğlunun sesiyle durdu olduğu yerde.

"Anne..."

"Evet can parçam?"

Karahan bir an durakladı. Aklındaki soru uçup gitmişti.

"Bana can parçam deme sebebini anlatacak mısın artık?"

Efsun'un gözlerinin önünden kara bir bulut geçti..

"Bugün değil Karahan."

Tamam dercesine başını salladı genç adam, çatık kaşları yüzünü süslerken. Annesine dair birçok gizem vardı. Bir türlü çözemediği, sorsa da cevap alamadığı gizemler. Babasıyla ilgili de çok bir şey bilmiyordu geçmişine dair. Bir gün ablasının mezarı başında anlatmıştı Devran, Elvan'ı, Yaman Ali'yi... Dedesinin eski kabadayılardan biri olduğunu duyduğunda şaşkınlıktan tek kelime edememişti Karahan. Sırf bu yüzden babasının da karanlık işleri olduğundan şüphelenmişti bir dönem.. Çevrelerinde her daim beli silahlı adamlar olurdu. Bunun nedenini sorduğunda anlatmaya başlamıştı Devran. Elinde küçük bir çapayla toprağı eşelerken sıkıntılı olduğunu fark etmişti babasının.

"Okulda da dikkat çekiyorlar baba."

"Korumalar mı?"

"Evet."

"Çeksinler, sorun değil. Tedbirli olmak iyidir."

"Bir şey sorabilir miyim? Dedemin düşmanları yüzünden tüm aileni kaybetmişsin. Bunu yapanlar ortaya çıktı mı? Yani polis onları bulabildi mi?"

Devran kanının içinde lav misali kaynadığını hissetti bir an. Ne diyecekti, ortaya çıkarttım hepsini ve delik deşik ettim mi? O andan itibaren kaybederdi oğlunu, kendinden biliyordu.

"Hepsi cezasını çekti," dedi Devran buz gibi bir sesle. Karahan ise zihninde oluşan sahneleri dile getirmek konusunda kararlıydı.

"Hiç intikam almak istemedin mi? Yani sen de güçlü birisin, bunu yapanları..."

"İntikam, insanı küle çevirir aslanım. Öyle ki tek bir zerren dahi kalmayıncaya kadar yanarsın. Elbette intikam almak istedim. İstedikçe küle döndüm. Ama benim en büyük şansım annendi. Onun sayesinde anka misali küllerimden yeniden doğdum."

"Küle döndüysen cezalarını sen vermiş olmalısın. Seni hiç silah kullanırken ya da belinde silahla dolaşırken görmedim ama..."

Devran oğlunun inatçılığı karşısında çaresizce kıvransa da belli etmedi.

"Cezayı kimin kestiği mühim değil. Benim canlarımın olmadığı bir dünyada artık nefes almıyor olmaları kâfi."

Devran, bilmeden büyük bir açık vermişti.

"Onlar da mı öldü, yani bunu yapanlar?"

Devran huzursuzca yüzünü buruşturdu.

"Bak evlat, bazı gerçekler gün yüzüne çıktıkları anda güneşi söndürür ve gökyüzünü geceye hapseder. Sonsuza kadar hem de. Geçmişe takılıp kalmamalı insan. Yoksa aldığı her nefes ciğerini delip geçer. Yaşarsın ama boşunadır. Çünkü anı kaçırırsın arkana baktığın için. Önündeki güzellikleri bir daha görme şansı elde edemeyebilirsin. Her ne yaşadıysan geride bırakmalısın oğlum. Ne yaşarsan yaşa, sadece ana odaklan."

"Hâlâ bir soruma cevap vermedin baba. Lütfen beni geçiştirme."

"Nedir bilmek istediğin Karahan?" diye sorduğunda hiddeti az da olsa sesine yansımıştı.

"Hiç silah aldın mı eline?"

Devran ant verdiği günü hatırladı. Ondan öncesini silip atmıştı yaşamından. Elindeki kanları ne çıkarabilirdi ne de içinden atabilirdi ama yenilerini eklememeye ant vermişti.

"Ailem söz konusu olmadıkça silah almam elime oğlum. Bu cevap senin için yeterliyse artık gidelim, hava kararmak üzere."

Tam Karahan bir şeyler söylemeye hazırlanacakken tek bir bakışıyla aralarına kocaman bir set çekti. Karahan ise aldığı cevaptan tatmin olmamıştı fakat babasının üzerine daha fazla gitmemesi gerektiğini anlamıştı.

Karahan o gün babasının anlattıklarını dinlemiş ama aklındaki soruların cevabını tam olarak alamamıştı. Biraz daha büyüdüğünde, aklı ermeye başladığında Bilal'i sıkıştırmış ve babasının, ailesinin intikamını aldığını öğrenmişti. Bunu bildiğini asla belli etmemiş olsa da anlatılanın ötesinde çok daha derin konular olduğundan emindi. Öğrendikçe soruları çoğalmıştı ve

onca geçen zamana rağmen hiçbirini unutmamış ama bunları dile getirecek fırsatı da bulamamıştı. Sarhoş da olmuyordu ki Devran, ağzından laf alsın. Bir kadeh içiyordu yalnızca.

Oflaya oflaya indi aşağıya. Bilal'i konuşturmalıydı yine ama nasıl? Geçen sefer olduğu gibi tongaya düşmezdi.

"Heyttt be aslan parçası!"

Bilal ayağa fırladı ilk göz ağrısını görünce. Doğduğu gün dün gibi aklındaydı. Küçük cadısından iki ay önce doğmuştu Karahan. O zaman ilk babalık tohumu düşmüştü yüreğine. Emanetinin canından bir parça, bu denli gönlüne baharı getirdiyse kendi parçası kim bilir ne hissettirecekti ona. Bu yüzden bir günden bir güne ayırmamıştı kızından.

"Bilal Abi... Özlemişim."

"Ben de özledim Karahan. Yalnız benden söylemesi Merve'nin gözüne gözükme sakın."

"Ne yaptım yine ya?"

"Ciciannene laf anlatmak zor. Geçen sefer uğramadın diye kızgın. Özledim onu bilmiyor mu dedi."

"Haklı valla sultanım. İlk fırsatta uğrayacağım ona. Keşke o da gelseydi."

"Memlekete gitti yarın dönecek, babasının senesini okutacaklardı."

"Alırım ben onun gönlünü."

Karahan gülen gözlerle baktı karşısındaki iki adama. Yüzlerindeki her bir çizgide ayrı bir öykü gizli olduğundan adı gibi emindi. Zamanı gelince öğrenirdi elbette. Ama kendi çizgilerinin arasındaki giz ne zaman dökülürdü diline? İşte cevaplanması zor olan o sorunun cevabı, karanlık bir köşede sinsice bekliyordu.

2. Hasret

"Bilinmezliklerin içine doluştuğu küçücük bir kutuydu hasret. Göremediklerinize, duyamadıklarınıza, dokunamadıklarınıza duyduğunuz hasretle yanar tutuşurdunuz ama yine de bu aleve tutkun olurdunuz."

Yıllardır yabancı topraklarda, içinde biriktirmekten yorulduğu tüm gözyaşlarını küçük hasret kutusuna atıyordu genç kız. Baba bildiğineydi hasreti, vatan kokusunaydı, deniz tuzunaydı... Sevdiğinin kirpiğinin ucunaydı hasreti. Parmaklarının ucundaki sıcaklığınaydı. Ama hepsi hasretin içinde gizliydi. Diline düşürmemiş, saklamıştı yıllarca. Çocukluk heyecanı, platonik aşk der geçerler diye korkmuştu. Kızmıştı hatta içten içe. Kimdi ki aşkın tarifini yapan? Her kalp kendi notalarıyla bestelemez miydi sevda türküsünü? Kim, hangi hakla küçük görebilirdi ki hissettiklerini?

Makinasının vizöründen görüp ölümsüzleştirdikleri bile hasrete dairdi. Eve dönüş saati yaklaştıkça, hava alanında fotoğraf makinası ile zaman geçirmeye çalışıyordu. Art arda çekilen bavullar, birbirlerine sıkıca sarılmış insanlar, sevgililerin ayrılmaktan korkan elleri... Hepsinin bir öyküsü vardı. O da içindeki heyecanı, korkuyu sanki onların hikâyelerine yüklüyordu.

Uçağın kalkış anonsunu duyduğu gibi ayağa fırladı Lara. Zamanı gelmişti işte. Kavuşacaktı her bir hasretliğine. Onu ne zaman görürdü bilmiyordu ama aynı havayı solumak, aynı şehrin sokaklarına ayak izlerini bırakmak bile yetecekti. Beş yıl olmuştu vatanından ayrılalı. İki seneyi aşkın bir süre de o

yoktu. Yedi koca sene hasretti ona. Gölgesine, sesine, nefesine... Okuldu, kariyerdi derken seneler akıp geçmişti. Yüzü çilli, salaş gezen o kız yoktu artık. Büyümüştü, güzelleşmişti. Her geçen yıl biraz daha değişmişti. Tek değişmeyen ise kalbinin sahibiydi. Evet, çocukluk aşkıydı Karahan. Oyun arkadaşıydı. Yaramazıydı o zamanlar. Tokalarının baş düşmanıydı. Saçını da çekerdi çokça. Kızardı hep ama kimse görmezdi gözlerindeki çağlayanları. Küçüktü yaşı ama gönlü akıyordu işte. Gelip geçen acımasız zaman bile değiştirememişti. Tek gerçeğiydi. Bir tek eksiği vardı o da senelerdi, bir türlü gün yüzüne çıkaramadığı cesaretiydi. Ama o korkak küçük kızı yaban topraklarda bırakmıştı. Yeni bir Lara olarak dönüyordu baba evine. Murat'a... Baba bildiğine, canına, acısına, kahramanına... Hayatının merkezindeki iki adama da suya hasret çiçek misali kavuşuyordu. Çok az kalmıştı, çok.

* * *

Belindeki silahı kontrol etti, Cihan'a döndü ve küçük bir baş hareketiyle hazır olduğunu söyledi. Mekânı haber aldığından beri içi içini yemişti. Cihan adamları toplayıp harekete geçmeden önce çevreyi didik didik kontrol ettirmiş, güvenliğinden emin olmuştu. En çok önem verdiği şey gizlilikti zaten. Kimse bilmemeli, öğrenmemeliydi.

Derin bir nefes aldı, namluya kurşunu sürdü ve deponun kapısından içeri girdi tekinsizce. Cihan hemen yanı başındaydı evet, diğer adamlar da onu koruyor kolluyordu ama cesareti, gözü karalığı korkutucu olabiliyordu. Deponun içindeki diğer bölmenin kapısından fırlayan eli silahlı adamı tek kurşunla yere indirdi. Bir anda çıkan kargaşa yüzünden kendini saklayabileceği bir kolonun arkasına geçti. Cihan'a baktı ve acele etmeleri

gerektiğini işaret etti. Sayıca üstün olmaları büyük avantajdı ama geçen her saniye aleyhine işliyordu. Tekrar açıklığa çıktığında beklemediği bir darbeyle sendeledi. Her kimse kalleşçe arkasından yanaşmış, dizinin arkasına vurarak yere çökmesini sağlamıştı. Ama bilmediği şey böylesi bir darbenin adamı yıkamayacağı, tam tersi ölesiye sinirlendireceğiydi. Sıçrayarak yerden kalktığında, sağ yumruğunu gösterip tekmeyi basmıştı adamın kasıklarına. Toparlanan adam yumruğunu savurduğunda ise ani bir hareketle kolunu kavramış, kıvırarak sırtını göğsüne yaslamıştı. Diğer koluyla boğazını sıkarak onu nefessiz bıraktı. Boynundan gelen sesle birlikte adam çuval misali serildi bir köşeye. Yere düşen silahını alıp odaya yöneldi.

İçeri girdiği anda gördüğü manzara bile katliam yapması için yeterliydi. Kanı damarlarında öylesine delice çağlıyordu ki tüm bedeni zonkluyordu sanki. Doktor demeye bin şahit isteyen bir grup haysiyetsiz, beş altı yaşlarında bir çocuğun tepesindeydi. Elinde neşterle kalakalan adam, korku dolu gözlerle ona bakıyor. Haklıydı korkmakta, ah o neşterle neler yapabileceğini bir bilseydi...

Bir anda doktorlardan birinin boynuna sarılan meymenetsiz herif, gözlerini dikti ona.

"Demek doğruymuş. Sen osun."

"Çocuk hariç hepinizi öldürecek olan benim, evet."

"O yüzündeki başlık yüzünden mi sana..."

Cümlesini tamamlamadan önce doktorun kalbine sıktı kurşunu. Bükülen vücudun ardından, açığa çıkan diğer herifin de alnının ortasına sıktı. Korkudan titreyen diğer doktora çevirdiğinde silahını, adam altına işemeye başlamıştı bile.

"Ne durumda olduğunuzu söylemen için on saniyen var."

"Sadece kesik açtık. Hiçbir organa dokunulmadı daha. Yemin ederim bir şey yapmadık. Tehdit edildim ben. Zorla buraya..."

Onun da cümlesini bitirmesine izin vermedi. Adam olduğu yere yığılırken silahını beline soktu. İzbe odanın kenarındaki lavaboda ellerini yıkadı. Malzemelerin olduğu kısımdan bir çift temiz eldiven aldı. Önünde çaresizce yatan küçük bedene baktı. İçinde yükselen öfkeyi bastırarak hastaya odaklandı. Monitörü inceledi, stabil görünüyordu. Ama anesteziden emin olamıyordu. Aceleyle kesiği inceledi. Basit bir kesikti. Karın zarına ulaşılmamıştı. Düzgünce dikti. Bandajını da yaparak Cihan'a seslendi.

"Cihan ambulansı çağır gelsinler. Birini burada bırak. Çocuğun yanında gitsin. İçeriyi temizlediniz mi?"

"Evet abi temizledik."

"Buradakileri de kaldırın. Çocuğun ailesine ulaşmak lazım, sana bırakıyorum."

"Tamam abi merak etme. Ben ilgileneceğim bizzat."

Ellerindeki eldiveni çıkarıp bir köşeye fırlattı. Masada yatmakta olan küçük kız çocuğuna baktı. Alnına bir öpücük bırakıp binadan ayrıldı..

Nasıl bir vicdandı bu? Nasıl bir insanlıktı? Organ bekleyen binlerce kişi vardı. Hastalarını ve onların yakınlarını bilinçlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Bir uçurumun kenarında ümitlerine tutunuyorlardı halat misali. Her geçen gün ümitler sönüyor, halat gevşiyordu. Bu durum, insana telafisi olmayan şeyler yaptırabilirdi ama hiçbir acı ya da karşılıksız kalmış hiçbir ümit, organ kaçakçılığını haklı çıkartmaya yetmezdi. Böyle izbe bir yerde masum ve sağlıklı insanların, çocukların canına kastedilerek yapılan işlemler kasaplıktan başka bir şey değildi. Caniceydi ve ne olursa olsun ömrü yettiğince savaşacaktı bunlarla. Doktor müsveddesi kasapların cellatlığını bizzat yapacaktı.

Aldığı her can karşılığında kıvranan ruhunu, kurtardığı başka bir canla temizliyordu. Akıttığı kanlar içindeki yangını sön-

dürmüyor, sadece şiddetini dizginliyordu. Elbette doğru bir yol değildi. Ama kanuni yollardan çözmek için uğraşmasına rağmen adaletin tecelli etmesini bir türlü sağlayamamıştı. En son beynindeki ur yüzünden ameliyat edip sağlığına kavuşturduğu hastası Ali'nin, ameliyatından üç sene sonra tüm organları alınmış bir hâlde cesedini hastaneye getirdikleri anda düşmüştü eline silah. Kimle konuşacağını bilememiş, Hacı'nın, Eşref'in kapısında bulmuştu kendini. Eline kan bulaşanlardandı Eşref de. En iyi o beni anlar demişti. Ama çok çabalamıştı Eşref, Karahan kana bulanmasın diye. Saatlerce konuşmuş, kararlılığını gördüğünde ise yapacak bir şey olmadığını anlamıştı. Sonrasında ise tek bir telefonla Cihan'ı yanına getirtmiş ve Karahan ile tanıştırmıştı. Cihan'a olanı biteni anlattığında, genç adam bir an bile tereddüt etmeden belindeki silahı çıkarıp önüne koymuş ve emrinde olacağını söylemişti.

Eli kolu uzundu Cihan'ın, bu âlemi bilirdi. Destan'ı da çok iyi biliyordu. Ama bir kere bile sormamıştı Karahan'a. Anlatmamıştı bildiklerini. Karahan babasına, İstanbul'un Destan'ına gitmemiş, Hacı'ya gelmişti. Kimliğini saklamak için özel olarak çaba gösterdiğini anlamıştı. Bu durumu daha sonra Eşref ile konuşmuş ve izlemeleri gereken yolu belirlemişlerdi Karahan'dan habersiz. Karahan yüzünü gizleyerek maskeli bir kılığa bürünmüştü tıpkı süper kahramanmış gibi. İstemeden de olsa bu durum namının daha da fazla yayılmasına sebep oluyordu. Kapkara kar maskesinin ardına sakladığı suretine isim verenler olmuştu: "KARA EFE!"

Devran'ın kulağına gitse de onun olduğunu anlayamazdı sonuçta. Sır gibi saklıyordu kimliğini. Ama bilmediği tek şey, hiçbir şeyin sonsuza kadar sır olarak kalmayacağıydı.

3. Gölge

"Doğruyla yanlış karıştığında ya virane olurdunuz ya da efsane. Doğru bildikleriniz gün gelir yalan olurdu. Felek denilen kahpe, ruhunuzdaki renkleri birbirine bulaştırır, rengârenk olan paletiniz dumana çalardı."

Karahan'ın renklerinin karıştığını çok uzun zaman önce öğrenmişti Devran. Delice bir korku tüm hücrelerini sarmıştı. Mâni olmak için adım atmak istese de Bilal engel olmuştu.

"Eline silah, yüreğine adalet hırsı düşenin önünde dağ olsa duramaz. Yıkar geçer. Biz bırakmadık silahlarımızı, ondan nasıl isteyelim bunu abi. O hükmünü vermiş," dedi.

"Bıraktım ben silahımı Bilal, biliyorsun."

"Bırakmadın abi. Hâlâ belinde. Sadece artık daha az ADAM diyorsun..."

Hayal ile olanları hatırladı Devran. Yaradan, Melek kızını vücuda dönüştürüp karşısına çıkarmıştı sanki. Onu ilk gördüğü anı asla unutamıyordu. Kızım diyerek kollarının arasına almak istemişti. Garip bir şekilde o da Devran'a sığınmıştı küçük bir kız çocuğu gibi. O günden sonra da asla elini çekmemişti üzerinden ama onunla ilgili öğrendiği tüm o şeylerden sonra, eline silahını alacağını adı gibi biliyordu. Almıştı da... Korumuştu ikinci şansını. Hayal, ailesinin bir parçasıydı artık. Hele ki kızına Melek ismini vermesi Devran'ı derinden etkilemiş ve kalbindeki yerini sağlamlaştırmıştı. Hayal'in kızı Nilüfer Meleği kucağına aldıktan tam dokuz ay sonra da kızı Funda dünyaya gelmişti. Bir tanesini kaybetmişti ama üç tane hediye et-

mişti kader ona. O günlerden sonra büyüyen ailesine daha çok bağlanmış, işlerden mümkün olduğunca elini eteğini çekmişti. Müdahalesinin gerektiği ve ailesinin tehdit altında olduğu durumlarda eli gidiyordu belindekine. O zamanlarda da mümkün olduğunca Efsun'dan uzakta, sessizce halletmeye çalışıyordu. Hoş, ne kadar çabalarsa çabalasın başaramıyordu. Çünkü Efsun'un gözlerinin içine bir kere bakması yetiyordu. Hiçbir şey sormadan onu banyoya götürüyor, temizliyordu kendince. Kalbine dokunuyor, vicdanından el çekmiyordu asla.

"Bilal ona bir şey olursa dayanamam," dedi Devran sanki canı iki dudağının ucunda, son nefesini verirmiş gibi.

"Biliyorum abi. Ona bir şey olmaması için elimizden geleni yapacağız. Hacı'yla irtibattayım. O haber vermeseydi zaten bilemeyecektik. E Cihan'ı da koyduk yanına. Ne yapar eder korur onu biliyorsun. Sıkı bir ekip kurduk çevresine abi. Zaten olay neredeyse daha o varmadan bizimkiler civarda oluyor."

"İçim rahat değil. Konuşayım diyorum, bu sefer de uzaklaşmasından korkuyorum. Keşke geçmişle ilgili her şeyi anlatsaydım. Bilseydi Destan'ı, bu âlemi, belki o zaman kalkışmazdı bu işlere."

"Anlatsaydın da bu sefer senin canın yanacaktı, biliyorum seni. Sana bakışının değişeceğini düşünecek, kahredecektin kendini. Yapacak bir şey yok abi."

İki eski kurt göz göze geldi. "Ama bizim civanın namı da kendine yaraşır gibi değil mi?" diye sordu Bilal gülümseyerek ve biraz da olsa dikkatini dağıtmak için.

"Kara büyünün Kara Efe'si... Bir bilirse annesinin gözü karalığını, tüm dünyaya kafa tutacak diye korkuyorum."

"Vallahi doğru söylüyorsun abi. Ben diyorum, onun anası ejderha."

"Beni hepten yok saydın yani, öyle mi?"

"Aşk olsun abi, senin bileğini büken olabildi mi ki?"

Devran hafifçe gülümsedi ama küçük atışmaları bile zihnini boşaltmıyordu.

"Yavuz ile konuştun mu?"

"Konuştum abi. Rutin olarak takipte. Karahan elektronik olarak izlendiğinin farkında değil. Bilgisayarını da ele geçirmiş. Korsan bir yazılım yükledim, tüm yazışmaları önce bana düşüyor dedi. Telefonuna da özel bir program yüklemiş, dinlemede sürekli."

"Sadece organ mafyasıyla uğraşıyor demiştin. Eminsin değil mi?"

"Eminim abi, rahat ol. Eğer boyunu aşan birilerine bulaşırsa anında müdahale edeceğim, korkma."

Nasıl korkmazdı Devran? Oğluydu o, canının parçasıydı, babalığını canlandıran abıhayattı. Korkusunun yanına bir de Efsun'un öğrenme ihtimalinin yarattığı telaş ekleniyordu. Bunca sene geçmişti hâlâ ona yalan söylemeyi beceremiyordu. Karahan ile aralarındaki mesafe zaten Efsun'u yeteri kadar üzüyordu. Bir de işin bu kısmını öğrenecek olursa vereceği tepkiyi ne yazık ki kestiremiyordu Devran. Onu silahıyla kabul etmişti. Ama oğlu, can parçası söz konusuyken konuyu bir nefeste tartışmaya bile kapatabilirdi. Geleceğin, kaldıramayacağı yükleri sırtına yüklememesi için dua etti Devran. Sınanmaktan yorgun düşmüştü çünkü artık, yaşlanmıştı ve eskisi kadar güçlü hissetmiyordu kendini. Funda'nın hastalığında da son kırıntılarını kullanmıştı dayanağının. Bundan sonrasında yaşayacakları muhtemel olaylar için delicesine yakarmaktan başka çaresi yoktu.

* * *

Efsun usulca kapıyı açtı. Ses çıkarmamak için özen gösterirken "Lütfen uyumuş olsun," diye geçirdi içinden. Aralık

kapıdan kafasını uzattığında uyuduğunu gördü. Sessizce içeri süzüldü. Yatağının başına ulaştı. Zar zor da olsa onlarla kalmaya ikna olmuşken uykusunda doyasıya sevebilirdi oğlunu. Yatağının hemen yanına, yere oturdu. Yine her zaman olduğu gibi yatağın ucunda uyuyordu Karahan. Hiç vazgeçmemişti bu huyundan. Sırf bu yüzden küçükken kırk kere kalkıp kontrol ederdi onu. Hep düşecek diye uykuları kaçardı. Terden alnına yapışmış saçlarını çekti usulca. Yatağın kenarını tutan parmaklarına dudaklarını değdirdi. Küçücük öpücüğü kocaman bir yumru oluşturdu boğazında. Hamileyken yaşadıkları geldi aklına. Onu kaybetmekten nasıl da ölesiye korktuğu...

Bir köşesini bacaklarının arasına aldığı yorganı hafifçe çekerek sırtını örttü. Nasıl da isterdi şimdi yanına kıvrılıp kolları arasında nefesini dinleye dinleye uyumayı. Ama yapamazdı. Yapması için bir engeli olmamasına rağmen, Karahan'ın büyüdükçe soğuklaşan tavırları ve uzun yıllar ayrı geçirdiği eğitim hayatı yüzünden, anne oğul bağları zayıflamıştı. En azından Efsun öyle olduğunu düşünüyordu. Devran bunu kabul etmiyor, tam tersine Karahan'ın onu çok sevdiğini ve dokunmaktan, kırmaktan korktuğu için sokulamadığını iddia ediyordu. Haklıydı belki de ama analık işte... Hep en kötüsünü düşünüyor, üzüyordu kendini.

Boynunun kenarına burnunu hafifçe sokup kokusunu çekti içine. "Canımın parçası sensin oğlum... Canımdan ötesin," diye fısıldayarak ayrıldı yanından. Gözyaşları yanaklarından akarken kapıyı kapattı. Ama oğlunun aynı anda açılan gözlerini göremedi. Karahan'ın uyumadığını yine fark etmedi. Oysa Karahan ne zaman yatıya kalsa uyumamak için dayanır, annesinin onu sevmeye geleceğini bildiğinden heyecanla yatağında beklerdi. Yaşının kaç olduğu umrunda bile değildi. Annesinin onu sevdiğini biliyordu. Ama öylesine güçlü, öylesine saygı duyulan, hayran olunan bir kadındı ki... Yıllar geçtikçe ulaşılmaz, dokunul-

maz görmeye başlamıştı Karahan onu. Gözünde büyüttükçe de aralarındaki mesafe artmıştı. İstemeden soğuklaşmıştı. Hâlbuki neler söylemek, neler yapmak geliyordu içinden. Ama utanıyordu. Gereksizce, geçen zamanı umursamıyor ve ellerinden neyin kayıp gittiğini fark edemiyordu.

Efsun kendi yatağına döndüğünde Devran hemen kollarının arasına aldı gözü yaşlı sevdiğini.

"Yine mi kalbim?"

"Sus Devran, söyleme bir şey."

"Neden kendine eziyet ediyorsun canım. Sanki normal zamanda sarılıp öpsen seni itecek. Öyle biri değil ki oğlumuz."

"Bilmiyorum Devran. Sanki istemiyormuş gibi geliyor. Ben de uykusunda seviyorum işte. Ne yapayım?"

"Hey Allah'ım, inatçısın Efsun. İnatçı!"

Kızıyordu Devran. Kendisini üzmesine, sıkıntıya sokmasına kızıyordu. Dağ dağa küsmüş, dağın haberi yok diye söyleniyordu hep ama dinletemiyordu. Bir kenara çekecekti Karahan'ı artık, böyle olmazdı bu iş.

* * *

Gözleri kapanmak üzereyken bile inatla direniyordu Lara. Murat'ın kolunun altına girmiş, kokusunu çeke çeke huzura selam duruyordu. Baba kokuyordu Murat. Onu kucağına alıp o lanet yerden kurtardığı günden beri baba kokuyordu.

"Baba?"

"Söyle canım."

"Çok özledim seni baba. Çok!"

"Ben de Lara'm. Bir daha yemin billah bak göndermem öyle uzak yerlere. Vallahi izin vermem bilesin."

"Aman baba, taşı da toprağı da o gavurların olsun, bırak. Ben

sayende istediğim eğitimi aldım. Hep hayal ettiğim gibi akademik kariyer yapabileceğim. Hem de dizinin dibinde."

"Gurur duyuyorum seninle."

"Onlar da gururlanırlar mıydı sence?" dedi Lara çekine çekine. Murat'ın gözlerinden kara bir bulut geçti o anda. Tüm o yaşananları, hatırlamamak için katran karası bir kör kuyuya atmıştı da kapamıştı üzerini toprakla.

"Duymaz olurlar mı hiç," dedi sertçe. Lara yaptığı hatanın farkına vararak daha bir sokuldu kuytusuna. Babasının hissettiği suçluluk duygusunun bir ömür boyu geçmeyeceğini biliyordu. Onları hatırlatarak canını yakmıştı, kendi canıyla birlikte. Ayrıntıları hatırlayabilecek yaşta değildi ama bazı sahneler vardı ki yıllarca zihninden silinmemişti.

İzbe binaya vardığında Murat'ın kalbi çoktan infilak etmişti göğsünün içinde. Ensar ortadan kaybolalı iki hafta olmuştu. Onu bulmaya o kadar odaklanmıştı ki Leyla ile Lara'ya gerekli korumayı sağlayamamıştı. Ensar'dan bir hafta sonra da anne kızı kaçırmışlardı. Murat suçluluk duygusuyla deliye dönmüştü âdeta. Devran ile Efsun, Funda'nın tedavisi için Amerika'daydı. Bilal ve Can da onlarla birlikteydi. Eli kolu bağlı, bir başına çırpınıyordu onları bulabilmek için.

İki haftanın sonunda ona ulaşmışlar ve söyledikleri adrese gelmesini istemişlerdi. Polise haber verecek değildi elbette ama yalnız olmak da büyük ihmalkârlık olurdu. Ömer Baba'ya haber etti. O birilerini ayarlardı elbet. Binadan içeri girerken sessizlik kulaklarını yırtıyordu sanki. Normal olamazdı. Silahını kontrol etti, mermiyi namluya sürdü ve tekinsizce koridordan çıkarak geniş avluya ulaştı. O anda patlayan silah ise hazırlıksız yakalanmasına neden olmuştu. Leyla'nın kayan gözlerini ve bir de Ensar'ın haykırışını duymuştu. Ensesindeki soğuk metali hissettiğinde tetikte hareketlenen parmağı duraksadı. Hemen ardından da gözü ona takıldı. Küçük aşkına, Lara'ya. Anne ve babasının tam aksi

yönünde, olanları izleyecek şekilde oturtmuşlardı onu ve titrediğini olduğu yerden görebiliyordu. Sesi çıkmıyordu.

"Sen de geldiğine göre ekip tamam. Ensar sana paranın yerini söyleyecek ve sen bizi götüreceksin. Ama öncesinde Ensar'ın yapması gereken başka bir şey var, öyle değil mi?"

"Öldür beni. Çünkü o istediğini hiçbir kuvvet bana yaptıramaz!"

Ensar'ın sesindeki soğukluk tüm mekânı sarıyordu âdeta. Murat müdahale etmesi gerektiğini düşünerek araya girdi. "Ne istiyorsa ben yaparım, bana söyle." dedi. Zaman kazanmaktı amacı. Ensar'ın ölürüm de yapmam dediği şeyi yapacak değildi.

"Siz bilirsiniz. Her durumda sen kızının ölümünü izleyeceksin."

Murat duyduğu karşısında yerinde sendeledi. Ne demesi gerektiğini bilemedi bir an. "Paranın yerini biliyorum, sizi götürebilirim. İkisini de bırakmanız karşılığında tabii. Onları bırakıp beni alabilirsiniz. Benim ardımda bekleyenim yok. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Parayı alır ve beni öldürürsünüz." dedi canhıraş bir şekilde. Adamın attığı kocaman kahkaha tek derdinin para olmadığını gösterir gibiydi.

"Paranın yerini her durumda bize söyleyeceksin ama bu, ikisinin ölmesine engel olmayacak."

Murat hızlıca etrafa göz attı. En az sekiz dokuz kişi vardı etrafta, ileri atılsa bir ikisini indirse bile diğerlerine yetemezdi. Bu durumda ikisinin de ölmesine engel olamazdı. Ensar'ın gözlerinin içine baktı. Eğer aklına gelen çılgınca fikri hayata geçirirse bir ihtimal Lara kurtulurdu. Ömer Baba'yı beklemekle aklındakini hayata geçirmek arasında gidip geldi. Sırat köprüsündeydi sanki. Öylesi büyük bir karardı, öylesi yakıcı bir andı.

Ensar başıyla işaret ettiğinde aklındakileri anlayıp anlamadığını düşünse de adamın patlayan silahı dikkatini dağıttı. Havaya açtığı ateşle ona doğru döndü.

"O zaman teklifi değiştiriyorum. Bu ufaklığı öldürür müsün yoksa onu kadın tacirlerine mi satayım? Bu yaştaki küçük kızlara düşkünlerin sayısını bilsen korkardın."

Murat ile Ensar birbirine baktı ve Ensar evet diye işaret etti. Daha önce buna benzer bir durum hakkında konuştuklarında bu ihtimali de dillendirmişlerdi ama yaşayacaklarını asla tahmin etmemişlerdi. Ensar başını eğdi. Hayat onu aşkla ve evlat sevgisiyle ödüllendirmişti. Bunlar olmadan artık yaşamanın anlamı nasılsa kalmayacaktı.

İkisini de saran acı dolu hatıralar, tekrar hatırlanmayacak kadar ürkütücüydü. Lara sadece anlık bir tepki vermişti ama Murat'ın canının nasıl yanacağını hesap edememişti.

"Özür dilerim baba."

Murat kalp acısını hiçe sayarak gülümsedi kızına. Konuyu dağıtmak için "Yorgun musun, Efsun ablan çağırdı yarın için, gidelim mi?" dedi.

"Ayy gerçekten mi?"

"Tabii gerçek, istersen gideriz."

"Çok isterim baba, çok özledim onu da... Yani onları... Hepsini..."

Lara heyecanla yerinden fırladığında gözlerinden yıldızlar kayıyordu sanki. Hemen kendisini toparlasa da gözünden kaçmamıştı Murat'ın. "Hâlâ seviyor olabilir mi?" diye düşündü kendi kendine. Çocukluk aşkıydı bu, sürmezdi değil mi bunca sene? İçi daraldı. İstemiyordu karşılıksız sevsin nazlı çiçeği. İstemiyordu aşk acısının ızdırabı düşsün körpe yüreğine. Zordu karşılıksız sevmek. Acıtırdı, kanatırdı. Geçip giden zaman bile yaranın iyileşmesine izin vermezdi. Yüreğe düşen başka bir aşk bile onun gölgesinde yeşermeye çalışırdı. Dalların arasından görebildiği kadarına razı olurdu güneşin. Zorlanırdı. Ne güneş tam olarak onu ısıtırdı ne de fidan gibi dimdik, yemyeşil boy vermeyi başarabilirdi. Bir şeyler hep eksik kalırdı. Ama sevgi sayesinde ölmezdi hiçbir şey. Sevgi, aşkın gölgesinde de kalsa varlığını kanıtlardı inadına.

4. Çarpışma

"Ney sesi, nefesin vuslata erişiydi. Gönüllerin meşkiydi. Ruha, huzuru nakşederdi ince ince. Başka diyarlarda dolanır da yine döner gelir, kendi diyarınızın efendisine selam dururdunuz."

1 hafta önce...

Eşref neyi her üflediğinde, Karahan gönlünün efendisine selam duruyordu. Önündeki ince bellinin içindeki çay gibi demlenmişti senelerdir aşkı. Sessizce, derinden büyütüyordu içindeki fidanı. Zamanı gelince koca bir çınar olacak, gölgesinde dinlenecekti bir ömür. Ama o zaman yok muydu, o zaman... Cennet bahçesindeki yılan misali günahına girmişti Karahan'ın. Bir türlü açmamıştı sevdiğine gönlünü. Saçmamıştı kelimelerinin pırıltısını başından aşağıya. Dememişti seviyorum diye, diyememişti. Ertelemişti hep. Biraz daha zaman geçsin, biraz daha büyüsün, toparlansın istemişti. Aslında kendisini de büyütmek istemişti. Dimdik dursun karşısında, gönül rahatlığıyla *"benimsin"* diyebilsin istemişti. Ama zaman, çok zalim bir çalım atmıştı. Tam gönlündekileri önüne serecekken eğitim için yurt dışına gitme kararı almıştı sevdiği kız. Ses etmemişti bu yüzden. Başak tarlası saçlarına takılıp düşüvermişti hasrete. Eksik kalmasın, içinde hiçbir ukde olmasın diye çıkmamıştı karşısına, gitme diyememişti.

Eşref neyi bir kenara koyup, dalıp giden arkadaşına baktı.

"Gözlerin bir garip yine Karahan."

Karahan masaya diktiği bakışlarını dostunun hareli ela gözlerine dikti.

"Hasretten hacı."

"Zordur. Neden göremedin bunca zaman?"

"İlk geldiğinde ben dışarıdaydım eğitim için. İkinci geldiğinde TUS vardı. Son geldiğinde de ben çıkamadım karşısına. Gitmesine izin vermezdim bu sefer."

"Gitmelerin ne önemi var Karahan, yâr dönüp gelecekse sonunda, ne önemi var?"

"Gitmelerin önemi yok belki ama ardında kalana zor, çok zor..."

Eşref çayından bir yudum aldı. Gözlerini kapadı. Silip attığı, abdestini alıp temizlendiği geçmişi hatırlattı kendine. Gitmeler de zordu. Her şeyi, herkesi bırakmak zordu. Vatan toprağından, ana kucağından, yâr kokusundan gitmişti Eşref. Elindeki kan yüzünden gitmişti. İçindeki acı yüzünden...

On sekizinde yeni yetme delikanlıydı Eşref. Yakışıklı, sırım gibiydi. Mahallenin bıçkın delikanlısı, genç kızların gelecek hayaliydi. Bir tek anacığı kalmıştı babasından yadigâr. Sarıp sarmalıyordu onu. Babası uykusunda ölüvermişti birdenbire. Dün gibi aklındaydı o an. Daha bir gece önce "Allah rahatlık versin gözüm," diyerek odasına çekilen babasının sabah soğuk bedeniyle karşılaşmıştı. Annesi sabah namazına kalkmıştı o saatte. Eşref'i de işe göndermek için uyandırmıştı. "Babana da seslen gelsin, bir bardak çay için, öyle çıkarsınız," demişti. Bilememişti Eşref babasının nefesinin sonsuzluğa karıştığını. Kapının ucundan seslenmişti. Uykusu hafifti normalde neden duymadı ki diye söylene söylene girmişti odasına.

"Hadi be baba. Kalk çaylar soğudu," demiş ama yine de ses gelmemişti. Yanına gidip omzuna dokunduğunda buz kesmişti tıpkı babasının bedeni gibi.

"Baba! Baba uyan!"

Sonrası tam bir cehennem azabıydı. Annesinin haykırışları, konu komşunun eve doluşması, gelen ambulans... Hepsi etrafında hızla akarken, Eşref sanki yavaşlatılmış bir film izler gibi izliyordu her şeyi. Koca dağı yıkılmıştı tek bir depremle. Yerle yeksandı şimdi her şey. Ama annesinin tek bakışıyla, bir ömürlük cesaret yükledi küçük yüreğine. Kalktı ayağa. Cenaze işlemlerini ayarladı. Ne yapılması gerekiyorsa sanki önceden defalarca yapmış gibi tamam etti. Babasının kara toprağa karışmasıyla öldürdü içindeki çocuğu. Artık dünyayı sırtlanma zamanıydı. Bir iki gün kaldı annesinin yanında. Konu komşunun yalnız bırakmadığını görünce de, işe gitmek üzere yol aldı. Garsonluk yaptığı lokantaya girdiğinde herkes başsağlığı dilemiş, patronu İbrahim amca da onu yanına çekip, bir ihtiyacı olup olmadığını sormuştu.

"Eyvallah," diyerek işe koyulmuştu Eşref. Bulaşıkhaneye gitmişti ilk iş. Hilal ablasına yardım ederdi önce. Hilal yıkar o kurulardı, müşteriler gelmeye başlayıncaya kadar da hazır ederdi her şeyi. Kadıncağızın da işini hafifletirdi. Severdi Hilal'i. Harbi kadındı. Küçücük çocuğu ile yapayalnız kalmıştı hayırsız kocası çekip gidince. O da yerini yurdunu terk edip Eşreflerin mahalleye taşınmıştı. Herkes ilk geldiğinde burun kıvırmıştı. "Dul karı," demişti, "Orospuluk mu yapacak mahallede yoksa," demişti.

Hilal ile yolları, küçük kızı Buse'yi kimseye bırakamayınca Eşref'in annesinin yardım teklif etmesiyle kesişmişti. Kapılarını açmıştı. Kadın iş aramaya gittiğinde Buse'yi ona bırakır olmuştu. Sevmişti Eşref de birkaç kere gördüğü ürkek bakışlı kadını. Ama insanoğlu işte... Dedikodunun ardı arkası kesilmiyordu her geçen gün. Bir gece kahvede dönen muhabbet üzerine babası kızmış, kızım sayarım Hilal'i, laf söyleyen beni karşısında bulur demişti. Aynı gece de Hilal ağlayarak kapılarına geldiğinde "Abla inadına olmayacağım orospu olmayacağım işte," diyerek kollarını açan kadına sığınmıştı. Eşref ertesi gün kadını kolundan tutup İbrahim amcanın karşısına çıkarmış "Ablam bulaşık yıkasın amca eğer izin verirsen," demişti. Adam tek kaşı havada ona bakmış ama Eşref'in yalvaran bakışlarına kayıtsız kalamamıştı.

"Bak kızım, bizim işte yorulursun, gece geç çıkman icap eder. İçim rahat etmez benim. Genç kadınsın."

"İbrahim Bey..."

"İbrahim amca diyeceksin kızım."

"İbrahim amca, yeter ki namusumla iş yapayım gayrısı önemli değil."

"Aynı mahalledeyiz biz amca. Beraber gelir beraber döneriz, merak etme," diyerek işi garantilemişti Eşref.

Zaman geçmiş, abla kardeş olmuşlardı. Buse bile artık dayı diyordu Eşref'e. Gelecek zor günlerden habersiz hayata tutunuyorlardı işte. O gün geldiğinde ise...

"Daldın hacı..."

Eşref koptu geçmişin sisinden. Gözlerini arkadaşına dikti.

"İçinde ne kadar söylenmemiş cümlen varsa o kadar geç kalırsın bu hayatta."

"Benim içimde söylenmemiş kelimelerden, cümlelerden oluşmuş koca bir çöl var Eşref."

"Söylemelisin Karahan. İnsan sevgiden kaçmamalı. Sen sürekli kaçıyorsun. Önce annenden kaçtın, şimdi de sevdiğinden."

Karahan gözlerini kaçırdı. Ne zaman konu annesine gelse huzursuz oluyordu.

"Biliyorsun onun yeri benim için bambaşka."

"Ben bir tek bu konuda seni anlayamıyorum Karahan. Nasıl olur da uzaklaşmayı tercih edersin annenden? Hem de bu kadar sevip, sevilirken..."

"Çünkü o bambaşka bir kadın Eşref."

"Hep aynı şeyi söylüyorsun Karahan. Nedenini anlat bana."

"Funda'nın hastalığı zamanında tanıdım ben onu aslında Eşref. Gerçek anneliğini gördüm. Amerika'da bir donör bulununca apar topar gitmiştik. Böbrek nakline ihtiyacı vardı Funda'nın. Tüm o hastalık sürecinde o kadar güçlü gözüküyordu

ki hayran olmuştum bir kere daha. Benim annem dünyayı bile yerinden oynatır demiştim. Nakil için değişik bir prosedür var yurt dışında. Sen organ bağışlıyorsun, onlar da sana organını bağışlıyor. Çapraz nakil deniyor buna. Annem böbreğinin başka birine uyduğunu öğrenir öğrenmez kabul etti. Bir kirpiği dahi oynamadı Eşref. "Acaba?" demedi. Ama o gece hastane odasında babamla konuşurken duydum onları. Hepimiz tahlil yaptırmıştık. Annemle benim dokularım uyuyordu ama Funda'yla hiçbirimizin ki uymamıştı. Annem o gece babamın kollarında hüngür hüngür ağladı. İlk kez gördüm annemi ağlarken."

"Ya Karahan'ın da benzer bir hastalığı olursa ileride? Böbreğe ihtiyacı olursa ne yaparım ben Devran? Aldığım her nefes öldürür beni. Yaşayamam. Ölümü göze alırım. Sen bile engel olamazsın bana. Can parçam o benim," dedi. Eşref, annem ben sapasağlamken bile benim için canından vazgeçmeyi düşünüyordu. Çok korktum. Onun sevgisinden, sevgisine layık olamamaktan, onu incitmekten ve en kötüsü de düşündüklerinin gerçekleşme ihtimalinden ölesiye korktum. Annemin aşkı da çok büyükmüş, ölümü göze almış. Bir keresinde Bilal abi ağzından kaçırmıştı. Korktum Eşref. Benim için kendinden vazgeçecek ve beni de onsuz bırakacak diye korktum. Çok saçma böyle anlatınca biliyorum. İnsan sevgiden korkmaz. Ama ben korktum. Aklımca, uzak durursam bu duygular yok olur içinde sandım. Mesafeli olursam eğer böylesi kendinden vazgeçecek kadar sevmez beni diye düşündüm. Yanılıyordum tabii. İnsan evladını sevmekten vazgeçmez ama... Yapamadım Eşref. Vurulduğum zaman, o gün doktora ilk sorduğum şey böbreklerimde hasar olup olmadığıydı."

Eşref ilk kez duydukları karşısında şaşkındı. Ne söylemesi gerektiğini bilemeden baktı dostuna.

"Sen diyorsun ki güneşe, doğma. Diyorsun ki dünyaya, dönme. Diyorsun ki çiçeğe, açma... Ne sen söyleyince durur dünya

ne de güne küstüğünde doğmaktan vazgeçer güneş. Anlamadığın bu Karahan. Boşa harcıyorsun zamanını."

"Haklısın Eşref ama ben annemi hayatımdan çıkarmadım ki. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece çok yakın davranmıyorum. Davranamıyorum. Onun sevgisi ile benim sevgim çarpıştığında ne kadar ölümcül olabileceğini gördüm. Ölümüne seviyor beni ve ben de onu. Dediği şey başıma gelirse onun ölmesindense kendi canımdan vazgeçerim. Bu sefer de ona evlat acısı yaşatarak öldürmüş olurum. Her iki türlü de canını yakacağım."

"Sevgileriniz çarpıştığında ne olacağını söyleyeyim ben sana."

Eşref masasına geçip kâğıtlarından birini çıkardı, koydu önüne. Kamışı mürekkebe batırdı. Çizmeye başladı yavaş yavaş, ince ince, sabırla... Karahan yanına gelip onu izlediğinde, gördüğü kendi ismiydi sadece. Garip bir şekil alıyordu. Sonra annesinin ismini yazmaya başladığında oluşan şekli tanımıştı. *Vav*!

"*Vav*'ın hikmeti büyüktür Karahan. Gizleri çoktur. Ama sana en önemlisini söyleyeyim. *Vav*, ana rahmindeki bebeği temsil eder. Yaradan'ın insanoğluna bağışladığı en büyük armağan anneliktir. Dünya üzerinde onlardan daha güçlü, sevgisi saf başka bir varlık yoktur. Anneye duyulan saygı, sevgi, hürmet seni Yaradan'ına yakınlaştırır. Yaradan'a kulluğun manasıdır *Vav*. Ve seni *Vav* gibi sarıp sarmalayan, cennetin bile ayaklarının altına serildiği annen ile sevginiz çarpıştığında olan ne biliyor musun? Budur işte Karahan. Anne ile evladının sevgisi çarpıştığında, Yaradan'ın varlığının yüceliği hatırlatır kendisini. Sen annenin sevgisinden uzaklaştıkça Rabbinden de uzaklaşıyorsun Karahan."

Karahan, iç içe geçmiş isimlerin ahenkle birbirine sarıldığını gördü. Tıpkı *Vav*'ın anlamı gibi "Sana yöneldim, sana güvendim Ya Rab," diyordu birleşimleri. Eşref mürekkep kuruduktan sonra kâğıdı rulo yapıp saman iple bağladı, Karahan'a uzattı.

"Bunu al. Zamanı geldiğinde annene verirsin."

Karahan uzattığı kâğıdı aldı, arkadaşına gözleriyle teşekkür edip ayrıldı yanından. Bilmediği, bilse de farkına varamadığı ne var ne yoksa Eşref ile birlikteyken gün yüzüne çıkıyordu her seferinde. Dersini almıştı yine. Ama kaderin cilvesine gelince, o gün yüzüne çıkmak için bekliyordu sinsice.

5. Vuslat

"Aşk sofrasının en güzel mezesiydi vuslat. Muhteşem tadı damağınızda oynaşırdı ama bir türlü doymak nedir bilmezdiniz. Koca koca sofralar kurar, aşkla donatır, vuslatı da baş köşeye koyardınız. Aşkta, göz bebekleriniz her ayrıldığında vuslatı haykırırdı tüm hücreleriniz. Sırf o yüzden vuslat en çok yakışandı aşka."

Vuslatına hazırlanıyordu genç kız. Saçlarının arasına aşkı serpiştiriyordu, üzerine aşkı giyiyordu. Boynuna aşkı sürüyordu parfüm niyetine. Aşk ile güzelleşiyordu. Vuslatına saatler kala heyecanla gözlerinin buluşacağı anı bekliyordu. Kapısı hafif çalınıp, Murat içeri girdiğinde gülümseyerek döndü adama.

"Karahan da evdeymiş, toka takma sakın. Eşek kadar oldu ama çalabilir her an yine de, belli olmaz," derken hınzırca gülümsemesini de saklamaya gerek duymamıştı. Gitmeden evvel konuşmalıyım diye düşündü Lara. Gerçi biliyordu babası gönlündekileri. Bilmese de görüyordu.

"Çok mu belli baba?"

"Aşk mı?"

Lara kızaran yüzünü saçlarının ardına saklamak için eğdi başını. Murat yanına yaklaşıp çenesinden tuttu hafifçe, kendisine bakmaya zorladı.

"Aşk bir kere yüreğe düştü mü çehrene bile izini bırakır. Gözlerine, dudaklarına, ellerine... Gözlerin daha bir parlar, yıldızlar çöreklenir haresine. Dudaklarından aşk şarkıları dökülür. Ellerinin dokunduğu her şey çiçek açar âdeta. Aşk her bir köşene siner. Bunu görmemek imkânsız. Tek korkum, küçücük olan

ama benim için dünyalara bedel yüreğinin kırılması. Korkuyorum sadece."

"Ben... Yapamadım baba. Kimseleri sevemedim. Dilimdeki kilidi çözen o. Kâbuslarımdan uyandıran, normal hissetmemi sağlayan... Tüm yollarım ona çıkıyor baba. Öyle ki o saçımı çektiği günden beri kimseye saçımı dokundurmadım ben. Hep merak ederdin ya kuaföre neden gitmediğimi. Bundandı işte. Ondan başka hiçbir el değsin istemedim saçımın bir teline bile."

Murat duyduklarıyla sarsıldı bir kere daha. Hissetmek başkaydı, duymak bambaşka. Karahan'ı severdi. Evlat gibiydi onun için. Ama aşk işte, gizli saklı köşelerinde dikenleri vardı, yanlış bir harekette çıkarıp batırırdı kalbinize. Çok acıtır, kanatırdı. Kanasın istemiyordu nazlı çiçeği.

"Senden daha önemli hiçbir şey yok bu dünyada Lara'm. Senin gönlünün sahibi baş tacım olur benim. Ama üzüldüğünü görürsem ve gözünden akacak bir damla yaşın acıdan olduğunu sezersem o bana yemin ettirdiğin silahımı..."

Durakladı Murat. Yeminini ilk defa hatırlatmıştı. O kara günden sonra gömdüğü silahı geldi aklına. Ona sebep olan olayı...

O günü ölse unutmayacaktı Lara. Önce annesinin cansız, kanlar içindeki bedenine baktı, sonra da babasına. Sadece on yaşındaydı. Olan biten hiçbir şeyi anlayamayacak kadar küçüktü. Ölüm onun için akvaryumundaki balığının ters dönmesinden ibaretti. Buydu işte ölüm onun için. Arkasından gelen sesi duyduğunda Murat amcasının da orada olduğunu anlamıştı ama ona bir türlü seslenemiyordu. Bunlar bir oyunsa eğer sevmemişti bu oyunu. Onu alan, o gözü olmayan adam öyle demişti hâlbuki.

"Küçük bir oyun oynayacağız tatlı kız, çok seveceksin."

Bu sevimli bir oyun değildi. Babasıyla tekrar göz göze geldiğinde dudaklarını oynattığını fark etti. "Seni hep seveceğim..."

demişti. Sonrasında da gözlerini sıkı sıkı kapatarak onu işaret etmişti. Gözlerini kapatmasını söylemiş olmalıydı. Başını hafifçe sallayarak tamam dedi ve gözlerini kapadı. Ensar Murat'a baktı. Birbirlerine yemin ettikleri günü hatırlatırcasına baktı gözlerinin içine. Efsun'un kaçırıldığı o günün hemen ardından Murat'ı karşısına almıştı.

"Gün gelir de böyle bir duruma düşersek şerefsiz birinin elinde ölmeme izin verme dost. Ölüme senin kurşununla gülerek gitmek tek dileğim. Asla ve asla, beni anlıyor musun? Asla tereddüt etme. O an geldiğinde sana bunu hatırlatacağım," demişti. O gün yemin etmişler ve buna Ömer Baba'yı da ortak etmişlerdi. Böylesi bir raconu kesmek için şahit şarttı. Başka çare yoktu. Adam kızını fuhuş çetesine satmakla tehdit etmişti. On yaşındaki kızını... Hiçbir çocuk böyle bir vahşeti yaşamamalıydı. Bu gördüklerinden ve ileride yaşayacaklarından sonra bir ölüden farksız olacaktı. Murat'ı da öldüreceklerinden emindi. Ama aklındakini yaparsa belki diğerlerini şaşırtır ve az da olsa zaman kazanırdı. Çaresizlik kurşun gibi şakağındaydı ve kanına susamıştı.

"Baş eğmem düşmana. Emanetim senindir. Ölüm gelecekse dosttan gelsin, eyvallah," dedi ve şehadet getirmeye başladı dudaklarını oynatarak. Tam bitimine denk geldi şakağının ortasından giren kurşun. Ve ne yazık ki Lara'nın gözleri de tam o sırada açılmıştı. Kendisine bakan babasının geriye devrildiğini gördüğünde artık tutamamıştı kendini ve ağlamaya başlamıştı.

Babasının yanında duran adam kısacık bir an şaşkınlıktan ne yapacağını bilememişti. Murat bu durumdan faydalanarak arkasındaki adamı çevik bir hareketle indirmiş, sonrasında da göğsüne giren kurşuna aldırmadan diğer adama sıkmıştı. Lara'ya ulaşmaya çalışırken artan kurşun seslerinin hiçbirinin ikisine ulaşmamasına şaşırsa da duraksamadı. Lara'yı kollarının arasında aldı ve gözlerini kapadı.

"Geldim babam, aldım seni."

Kolonlardan birinin ardına saklandığında içeri giren Ömer Baba'yı gördü. Can acısıyla gözlerini yumdu. Az daha önce gel-

seydi ya. O kurşundan hemen önce... Kardeşine sıktığı kurşunun hemen öncesinde. "Yettim aslanım," diyen Ömer Baba adamlarına diğerlerini indirtmişti ama gördüğü manzara karşısında dizlerinin üzerine yığılıverdi.

"Ne yaptılar sana evlat? Ne yaptılar?"

Murat içindeki fırtınanın onu dağıtmasına izin vermeden ileri doğru yürüdü.

"Ömer Baba..."

Yaşlı adam hızla arkasını döndüğünde Lara'yı gördü. Torun sevgisini tattığı küçük çitlembiği Murat'a sıkı sıkı sarılmış, ağlıyordu. Ayaklarının dibine akan kanı ve Murat'ın yavaş yavaş donuklaşan gözlerini gördüğünde fırladı ayağa. Lara'yı almak için uzanmıştı ki küçük kızın çığlığı geri adım atmasına neden oldu.

"Beni bırakma! Kimseye verme!"

Murat daha sıkı sarıldı dost emanetine.

"Bırakmam babam. Kimselere bırakmam seni."

Ömer, Murat'a baktığında anladı neler olduğunu. "Dost elinden mi?" diye sorduğunda evet anlamında başını eğdi Murat. Boğazındaki hıçkırığa geçit vermedi. Bayılacak gibi olmasına rağmen direndi ve adamların onları hızla binadan dışarı çıkarmalarına izin verdi. Sonrası zordu. Sonrası yangın yeriydi...

Hastanede almışlardı soluğu ama Lara bir türlü kollarını gevşetmemişti. Bir oda dolusu hemşire onu ayırmak için dil dökmüştü. Oyuncak getirmişler, yemek getirmişler ama Lara'nın Murat'ın boynundan ayrılmasını sağlayamamışlardı. Murat'ın fenalaşması sonucunda Lara'ya da hafif bir sakinleştirici yapıp ayırabilmişlerdi. Murat hemen ameliyata alınmıştı. Lara da gözetim altında tutuluyor, Ömer Baba bir an bile yanından ayrılmıyordu. Kendine gelmişti sakinleştiricinin etkisi geçince ama tek kelam etmemişti. Murat gelmeden de etmeyecekti belli ki. Yaklaşık bir haftalık yoğun bakım sürecinden sonra normal odaya çıkan Murat'ın yanına getirmişlerdi Lara'yı. Küçük kız koşarak yatağına çıkmış, koynuna girmişti ama yine konuşmamıştı. Sonrasında yaklaşık bir sene süren terapi, psikolojik olarak birçok şeyin üstesinden gelmelerini

sağlamıştı sağlamasına ama Lara hâlâ konuşmuyor ve Murat dışında başka hiç kimseyle kolay kolay iletişim kurmuyordu. Ta ki o güne kadar.

Efsun ile Devran Amerika'dan dönmüşlerdi. Funda'nın nakli başarılı geçmişti. Hem geçmiş olsun demek hem de Lara'yı tanıdığı yaşıtlarıyla aynı ortama sokmak için Abant'ta almıştı soluğu. Efsun, büyük bir şefkatle karşılamıştı ikisini. Lara'yla da iletişim kurmuştu ufacık da olsa. Zaten Efsun, adı gibi efsunluydu herkes için. Lara'yı elinden tutup arka bahçedeki Karahan ile Funda'nın yanına götürmek istemişti. Ama uzun bir süre diretmişti Lara. Karahan içeri girip de ona gülümseyene kadar da hiçbir tepki vermemişti. Karahan yanına yaklaşıp, iki yanından örülü saçlarının ucundaki çiçekli tokaya dokunmuş ve saçlarının çok güzel olduğunu söylemişti. İlk defa o zaman gülmüştü Lara. O gülüşü gören Murat yerinde sendelemişti de Devran sırtından destek vererek düşmesini engellemişti. Onu yukarıya çalışma odasına yönlendirirken endişelenmemesini, Efsun'un onunla ilgileneceğini söylemişti. Odadan içeri girdiklerinde Devran, Murat'ın omuzları sarsıla sarsıla ağlamasına hazırlıksız yakalanmıştı. Dev gibi cüssesiyle kollarının arasına hapsetmiş, sarılmış, yarasını üflemişti.

"Bilal'in anlattıkları doğru mu?"

"Evet," diye fısıldadı Murat, yüzündeki yaşları silerek. "Ant vermiş miydi Ensar?" diye sordu Destan. Çünkü o anda Devran olmaktan çoktan çıkmıştı. Murat'ın gözyaşlarını silen Devran, konu kana gelince Destan oluvermişti.

"Anlamadım abi?"

"Diyorum ki Murat, Ensar "Ant olsun düşman kurşunu yerine senin kurşununla öleyim," dedi mi?"

"Bu sözlerle demedi. Ama yemin verdik birbirimize."

"Şahidiniz var mıydı?"

"Neye abi?"

"Sorularıma soruyla karşılık vermeye devam edersen ADAM derim!"

Murat sertçe yutkundu. Adam diyorsa tek kurşunla indirecek demekti.

"Ömer Baba şahitti yemin verdiğimizde. Benim de başıma gelseydi o da aynı şeyi yapacaktı. Kalleş elinde ölmek istemedik abi. Deli kanımıza ver, cahilliğimize ver, neye verirsen ver ama yemin etmiştik işte."

Devran, Destan'ı üstünden çıkarıp attı ve Murat'ın omzunu sıktı.

"Yemin ettin, madem buna şahidin de var, vicdanının sesini sustur artık. Silahını gömmüşsün. Neden?"

"Lara ne zaman belimde silah görse deliriyordu. Sonra da bana "Onu göm, o da ölsün," dedi. En son o zamanlar konuşmuştu zaten. Ben de kardeşimin mezarına gömdüm silahımı abi."

"İyi etmişsin. Emanetin her şeyden önemli. Onun için yoluna devam et. Yuva kur. Ben istediğin her türlü desteği vereceğim sana."

Murat teşekkür ederken gözünün kenarındaki yaş hâlâ kurumamıştı. Ta ki bahçeden gelen sesleri duyuncaya kadar. Hızla kalkmıştı oturduğu koltuktan. Çalışma odasının balkonuna çıktığında duyduğu sesleri takip etti. Karahan önde, Lara arkada koşturuyorlardı bahçede. Örgülü saçlarının teki çözülmüştü. 'Ya ver!' diye bağırıyordu Karahan'ın ardından. Kolu kanadı kırık bebeği sonunda konuşmuştu. Dilindeki kilidi kendi gibi bir masumun dokunuşu kırıp atmıştı. Başak sarısı saçları ardında uçuşurken, koşarak merdivenlere yönelen Murat göz açıp kapayıncaya kadar kendini bahçeye açılan taraçada buldu. Tam ileri doğru atılacaktı ki Efsun tuttu kolundan yumuşakça.

"Bırak, bozma büyüyü. Seni görünce belki tekrar içine kapanır. Bu hâlini izleyelim. Kozasından çıkan bir kelebekten farksız şu an."

"Konuşuyor Efsun... Sesini duydum, bunca zamandan sonra sesini duydum."

"Her şey iyi olacak, hiç merak etme. Kendine güven, bize güven ama en çok ona güven. Çünkü çocuklar sandığımızdan çok daha güçlüler."

"Ben ne yapacağımı, ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum Efsun. Hâlâ geceleri çığlıklar atarak uyanıyor."

"Şu an ne yapıyorsan yine onu yapacaksın Murat. Biz yanında

olacağız. Sık sık gelin, Karahan ile Lara daha çok bir arada olsun. Hatta yandaki evi sizin için düzenleyelim, bir süre burada kalın."

"Nasıl olur? Bilmem ki."

"Ben derim, olur Murat."

Murat ilk tanıştığı günden beri gücüne hayran olduğu kadına tamam diyerek başını eğdi. "Eyvallah!" dedi. Saygısı, sevgisinden daha büyüktü. Ama onların da başlarındaki dert, hafife alınacak cinsten değildi.

"Amerika'daki tedavi... Nasıldı?" diye sordu korka korka. Efsun'un kara kahve gözlerinden geçen hüzünden aldı cevabını.

"Bu sefer ki işe yaramadı ama bize nakil için zaman kazandırdı. Donör aranıyor şimdi. Bulunur bulunmaz tekrar gideceğiz. İyi olacak Funda. İyi olacak... Olmak zorunda."

Son cümlesi neredeyse fısıltı hâlinde çıkmıştı. Aksi bir ihtimali düşündüğünde bile toprak ayaklarının altından kayıyordu sanki. Omzunda hissettiği sıcak elle kendine geldi Efsun, doğrulttu eğilen omurgasını. Devran gücüyle güç katıyordu ona. Mucizeyi onunla yaşamıştı. Bir tane daha yaşamaması için neden yoktu.

Kendilerine doğru hızla gelen Karahan'ı durduran Murat, hemen arkasındaki Lara'nın yüzündeki kızgın gülümsemeyle karşılaştı.

"Karahan, neden kızdırdın benim güzeller güzelimi bakayım?" diye sordu sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. Lara'ya çevirdiğinde gözlerini gülümsemesinin genişlediğini gördü. Ne zaman böyle seslense en kötü zamanlarında bile ufacıkta olsa bir tebessüm beliriyordu yüzünde. İşte o küçük tebessümdü onu hayatta tutan. O tek gülümseme içindi her şey. "Saçları çok güzeldi," dedi Karahan hınzırca. "Ama... Tokamı çaldın." dedi Lara. Murat gözleri dolarak baktı kızına. Şükür düştü diline. İki küçük parmak arasında tutulan o lastik tokaya şükretti.

Murat'ın dolan gözlerini gören Lara, hızla kollarına atıldı. Geçmişin sisinden kurtulan adam sıkı sıkı sardı narin bedenini kızının.

"Sus babacım ne olur. Onu deme! Her şeyi de ama silahtan bahsetme. Söz vermiştin ya bana, ben de söz veriyorum işte. Üzülmeyeceğim."

Üzüleceksin diyemedi Murat. Canın yanacak diyemedi. Sustu sadece. Sıkıca sarıldı kızına. İkisini de saran olumsuz havayı dağıtmak için "Sana bir sürpriz daha var," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sürpriz bir konuk daha olacak Efsun ablanlarda."

"Ay kim? Baba ne kötüsün ya."

"Kızım gideceğiz birazdan, görürsün kimmiş."

"Aşk olsun."

"Olsun bakalım. Hadi çıkalım artık."

"Peki."

Kalbi göğüs kafesini zorluyordu. Nasıl da heyecanlıydı. Pembe babetlerini geçirdi ayağına. Ekru renkteki hırkasını da su yeşili elbisesinin üzerine giydi. Son bir defa aynada baktı kendine. Yirmi altı yaşındaydı ama bu hâliyle en fazla on yedi derdi gören. Sarı dalgalı saçlarını tarayıp açık bıraktı, tokasını bileğine geçirdi. Yıllardır sakladığı o tokayı... Midesindeki serçe kanatları birbirine değiyordu sanki. Az kalmıştı vuslata, çok az.

6. Can

"Canı canana katmaktı tek derdi insanın. Çünkü ne canın bir anlamı vardı tek başına ne de cananın. İkisi bir olduğunda arşa değerdi yüreği insanın."

Karahan bütün gece uyumamış, cananını düşünmüştü. Bir tek Efsun gizlice onu sevmeye geldiğinde gözlerini kapamıştı. Bir sağa bir sola dönmüş, hep yüzünü düşünmüştü. Kokusunu. İnşallah yine toka takar diye geçirmişti içinden. O başak tarlasında parmak uçları dans etsin istiyordu seneler sonra bir kere daha. Tüm bu düşüncelerle sabahı sabah etmişti. Gün doğar doğmaz, daha fazla dayanamayarak kalktı. Alt kata inerek sporuna başladı. Sanki heyecanı, attığı terle buharlaşacaktı. Önce koştu biraz, sonra kum torbasının karşısına geçti. Ardı ardına sıralıyordu yumruklarını. Her zamankinden daha dalgındı, trabzana dayanmış onu izleyen babasını hiç fark etmemişti bile. Devran ise gözlerinde gurur parıltıları ile oğluna bakıyordu. Kısacık bir an sonra izlendiğini fark eden Karahan arkasını döndü ve gördü ulu çınarını.

"Günaydın baba."

"Günaydın aslan parçası. Senin gün erken aydınlanmış sanki. Şöyle karşılıklı mı ter atsak acaba?"

Karahan, yaşı altmışa merdiven dayamış ama zindeliğinden, gücünden bir gram bile bir şey kaybetmeyen babasına bakmış ve gülümseyerek buyur etmişti karşısına. Onları yan yana gören

abi kardeş bile sanabilirdi. Şakaklarındaki hafif kırlık dışında yaşını açık eden hiçbir şey yoktu. Aşktandı herhâlde. Devran ellerine eldivenleri geçirmeden önce üzerindeki tişörtü çıkardı, atletle kaldı. Eldivenleri takmasına yardım eden Karahan ise sol bileğinde gördüğü ize baktı. Cam kesti demişti babası. Ama biliyordu ki gerçek bu değildi. O kadar muntazam olamazdı, açısı da farklıydı. Daha bir sürü neden sayabilirdi onun cam kesiği olmadığına dair. Sormak istedi ama göz göze geldiklerinde Devran, Karahan'ın dikkatini neyin çektiğini anlamış ve eldiven takılı diğer elini karın boşluğuna geçirmişti hafifçe.

"Baba adil dövüşmüyorsun."

"Ne münasebet. Yaşlarımız denk değil. Bir puan önde başlayayım ki haksızlık olmasın."

"Yaşımız denk değil ama gücümüz gayet denk baba. Eminim ki istesen beni devirmen birkaç dakikanı alır."

"Beni mi kandırıyorsun sen? Sanki dövüşü ne kadar ilerlettiğini bilmiyorum."

"Öyle ama antrenman yapamıyorum işten güçten. Hamlaştım."

"Göreceğiz bakalım."

Devran hafifçe bir yumruk daha savurdu Karahan'a, sanki karşısında küçük bir çocuk varmış gibi.

"Baba ya, sözümü geri aldım. Gerçekten yaşlanmışsın, annem bile döver seni."

Karahan Devran'ı kızdırırım ümidiyle söyleyeceğini söylemiş, sonra da sert bir yumruk geçirmişti sol yanına. Oğlunun gücüne hayran olan Devran sarsılsa da ses etmemişti. Ama merdivende onları izleyen Efsun için aynı şey geçerli değildi. Aşırı korumacı tutumu her iki can özü söz konusu olunca ayyuka çıkıyordu.

"İki dakika gözümü üzerinizden ayıramayacak mıyım ben?"

Karahan gülerek döndü annesine. Yine ışıl ışıldı. Acı kahve gözleri babasıyla buluştuğu anda ortamı saran hava bile değişiyordu sanki. Bakışları ona döndüğünde ise küçücük bir çocuk gibi hissediyordu kendisini.

"Karam uyuyamadın mı?"

Nasıl da biliyordu onu, nasıl da tanıyordu.

"Uyudum anne ama erken kalktım. Çok enerjik hissediyorum kendimi. Fazlalığı sporla atayım dedim ama babam rahat durmadı."

"Hadi oradan, bilmiyorum sanki sizi. Kahvaltı hazır erken yiyelim, misafirlerimiz var biliyorsunuz."

"Kalbim ama bir rahat vermedin ki şunun ifadesini alayım."

"Hadi Devran, hadi. Başka zaman. Ay zaten iki ayağım bir pabuca girdi. Hem sen de çık yukarı ciciannen geldi. Küs sana biliyorsun."

Karahan hevesle çıktı yukarı. Duş almalıydı önce ama umursamadı. Merve ayrıydı onun için. Çok seviyordu. Belki de çocukluğuna dair en güzel, en eğlenceli anıları onunla olduğu içindi. Belki de annesine gösteremediği sevgiyi doyasıya ona gösterebildiği içindi. Eksikliğini gideriyordu sanki. Efsun'u nasıl yaraladığını bilmeden bir de üzerine tuz basıyordu.

* * *

Büyük demir kapı ardına kadar açıldığında arabadaki herkes derin bir oh çekmiş, özlem dolu bir kavuşma hayaliyle yol bitmek bilmemişti. Bahçeyi geçip eve vardıklarında ise sıcak kalabalık onları bekliyordu. Karahan'ın şaşkın bakışları yavaşça koca bir gülümsemeyle yer değiştirirken, karşısındaki kızı bir kere de kucağına alıp etrafında döndürdü.

"Nasıl özlemişim seni."

"Ben de özledim abimmmm..."

Nilüfer Meleğin dilinden dökülen kelimeyle göz göze geldi iki hasretlik. Hayal, abisinin kuytusuna sokuldu hemen, bir an daha uzak kalmak istemiyordu.

"Abimm..."

"Kıymetlim..."

İki yürek de sığındı birbirine. Şifaydı ikisi de. Özlem büyüktü. Hayal ile Devran'ın bağı, onca sene geçmesine rağmen buna tanık olanların gözlerini yaşartıyordu her seferinde. Hayal, yüreğindeki yaranın sızısını hissediyordu hep ama Devran'ın sevgisiyle iyileşiveriyordu bir anda. Zaman geçmişti belki, yıllar akıp gitmişti ama yüreklerindeki birlik ilk günkü gibi devam ediyordu. Hayal sahip olduğu masalsı hayatın mimarının Devran olduğunu asla unutmamıştı. Onun gibi yaralı, yitik bir ruhu ayağa kaldıracak güç aşkta değil şefkatte gizliydi. Bunu ona gösteren de yine Devran olmuştu. Onu sarıp sarmalamış, tüm yaralarına merhem olmuş, şefkatiyle iyi ettikten sonra da aşkın kollarına teslim etmişti. Sonrasında da sırtındaki elini bir an bile çekmemiş, ne zaman dengesini kaybedecek olsa düşmeden onu yakalamıştı. Poyraz için de büyük bir şanstı çünkü hayatının en büyük hatasını yaptığında dahi Devran ikisinin birbirinden öteye düşmelerine izin vermemişti. Kıymetliydi her ikisi de Devran için.

"Ama ben burada kalakaldım," diye isyan eden Poyraz'ı, Efsun hızla yanına çekti.

"Sen de olmasan pembe ejderham, kimse sarılmayacak bana. Baksana bunlar hep bizi gölgede bırakıyor."

Efsun yalandan bir sinirle Poyraz'ın midesine dirseğini geçirdi. Gülüş cümbüştü her yan. Bayram yeri gibiydi. Bekledikleri misafirler geldiğinde günün güzelliği katlanarak büyüyecekti. Ama taraçanın kapısında sessizce onları izleyen genç kadının

gördükleri, yüzündeki pırıltılı gülümsemenin buz misali donmasına neden oldu.

Lara'nın gözleri ilk olarak Karahan ile buluştuğunda kalbi sıkıştı. Kolları arasında tuttuğu her kim ise ölesiye bir hayal kırıklığı ve acıyla sarsıldı. Yanı başındaki kızının titreyen bedenini hisseden Murat, Lara'nın Nilüfer Meleği fark etmemiş olduğunu anladı. İçini saran korkunun ne kadar isabetli olduğunu bir defa daha fark etti. O kadar zaman geçmişti, yıllardır birbirlerini görmüyorlardı, çocukluk çağları biteli çok olmuştu ama hâlâ onu görünce titriyordu kızı. Bir adım ötesindekini bile tanıyamayacak kadar gözüne gece düşmüştü. Tek bir ışığı vardı kızının, bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Karahan, Lara'nın güneşiydi. Çiçek misali güne onunla açıyor, gece ise onun ışığına ayna olan aya sığınıyordu. Aşkın karşılığıydı Karahan, Lara için. Tüm yolları ona çıkıyordu. En savunmasız anlarında ona sığınmıştı çocuk kalbiyle ve öyle büyük bir iz bırakmıştı ki Karahan Lara'nın kalbinde, hiçbir gücün onu silemeyeceğini anladığı andan beri dayanılmaz bir korku duyuyordu Murat. Bu kızını kıskanan bir babanın klasik tepkisi değildi. Murat için Lara dünyanın dönmesini sağlayan tek gerçekti. Onun sayesinde ayakta kalmıştı. Onun için evlenmiş, bir yuva kurmuştu. Sırf aile ortamında, normale yakın bir ailede büyüsün diye aşksız bir evlilik yapmıştı. Ama kader aşkı nasip etmese de insanın ömrünü güzelleştirecek kadar iyi huylu ve neşeli bir eş nasip etmişti. Özge onun için büyük bir şans olmuştu. Lara'ya o kadar güzel ablalık yapmıştı ki kısacık sürede ikisinin de gönlünde sağlam bir yere sahip olmuştu. Belki de mesleği gereği bunu bu kadar kolay yapabilmişti. Psikolog olan Özge, Lara'nın tedavisi sırasında tanımıştı Murat'ı. Lara'nın doktoru yakın arkadaşıydı. Konuşamadığı dönemde ondan fikir istemiş ve bir kere yan yana gelmelerini sağlamıştı. O gün ürkek küçük kıza içi

kaynamıştı Özge'nin. Murat'ın hüzünlü hâlleri de dikkatinden kaçmamıştı. Ama o kadar deli divane oluyordu ki küçük kıza, ister istemez daha da meraklanmış ve daha sık görüşmelerini sağlamıştı. Özge aralarında oluşmaya başlayan şeyin adını koyamamış ve huzursuzluğunu belli etmişti ki Murat onu karşısına alarak onunla açık açık konuşmuştu. Önceliğinin her zaman Lara olacağını söylediğinde bunu hiçbir kadının kabul etmeyeceğini düşünerek umutsuzluğa teslim etmişti kendini. Ama Özge'nin verdiği tepki çok başkaydı. Çünkü Özge asla çocuk sahibi olamayacağını öğrenmiş ve bu durumda onun için büyük bir umutsuzluğa neden olmuştu. Ama hayat bu iki yüreği yan yana getirirken her ikisinin eksiğini birbirine ekleyerek onları tam etmişti.

Özge eğer ki bir çocuk beklentisi olmayacaksa her ikisinin de ömrüne ortak olabileceğini söylediğinde Murat hem şaşırmış hem de sevinmişti. Yaralı bir ceylan vardı kucağında. O zaman küçücüktü ama elbet büyüyecek, bir kadına ihtiyacı olacak, diye düşünerek panikliyordu. Özge bu paniği içinden söküp alması yetmezmiş gibi hayatlarına neşe de getirmişti. Annesinin rahatsızlığı yüzünden memleketine gitmişti. O anda keşke yanımda olsaydı diye düşünmüştü Murat. Lara'yı bakışlarıyla bile sakinleştirebilme özelliğine sahipti. Hızla Özge olsaydı ne yapardı diye düşündü ve çok geçmeden cevabı bularak "Melek kız... Kocaman olmuşsun sen." diye seslendi. Nilüfer Melek onu saran kollardan sıyrılıp sesin geldiği tarafa döndüğünde kısa süren şaşkınlığın hemen ardından koca bir çığlık attı.

"Lara! Ay bilmiyordum geleceğini. Yaşasın!" diyerek koştu arkadaşının kollarına. Lara'nın o an gönlüne ferah sular serpildi. Yüzündeki rahatlamayı gören Murat, derin bir oh çekti içinden. En azından şimdilik kurtarmıştı durumu. Lara ona sıkıca sarılan kızın omzundan tek bir hedefe odaklanmıştı. Herkes

iki âşığın arasındaki çekimin farkındaydı ama bir tek onlar bu farkındalığa tanık değildi. Aşk üzerlerine serpilmiş peri tozu misali büyülemişti ikisini ve bu, aşkı doruklarda yaşayan bir oda dolusu cesur yüreğin şükür duası oldu. Karahan ve Lara'nın aşkları gözlerinde çağlarken su sesinin şifası gibi şifa doldu dört bir yan.

7. Yâr

"Yâr kokusu can kokusudur derler. Bir kere içinize çektiğinizde can bulursunuz. Öyle bir an gelir ki her dokunduğunuz yâr kokar, can kokar."

Karahan da Lara da yâr kokuyordu. Canlarını birbirinin yoluna serecek iki acemi yürek, dillerinden dökülmesi gerekenlere bir türlü hâkim olamamanın sancısını yaşıyordu ve evi dolduran usta âşıkların bakışlarından kaçmıyordu bu hâlleri. Kimisi kendi yâr kokusunda kaybolduğu günleri düşünüyor, kimi ise yârini kaybetme korkusu yaşadığı anları hatırlıyordu.

Koca sofrada kahkahalarla edilen sohbetin keyfi tarifsizdi. Efsun'un yüzünde güller açıyordu, oğlunun gözlerindeki parıltıları gördükçe. Kalbi hopluyordu. Sanki o küçüklüğündeki deli dolu oğlu geri gelmişti. Sesini çıkarmadan sohbeti dinliyor olsa da ondaki ruh değişimini bir bakışta anlamıştı anne yüreği. Sofraya otururlarken özellikle Lara'nın karşısına geçirmişti Karahan'ı. Senelerdir yüzüne hasret diye doya doya baksın istemişti.

"Ee, anlat bakalım Karahan, neler yapıyorsun?"

Karahan istemeye istemeye çevirdi bakışlarını fırtına gözlü Poyraz amcasına.

"Ne olsun amca. Bildiğin gibi. Hastalar, nöbetler, operasyonlar..."

"Akademik kariyer planı yok mu? Sen uzmanlığını almış, Avrupa'nın en genç beyin cerrahısın. Ben en genç profesörlük unvanını da almanı beklerdim açıkçası."

Karahan, zekâsının bu şekilde övüldüğü ortamlarda her zaman gerilirdi. Deha sayılabilecek bir zekâya sahipti. Yaşıtları lisedeyken o üniversite de okumuştu. Bu yüzden de çok erken uzmanlığını almış ve en genç beyin cerrahı olmuştu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve daha yolun başında olması gerekirken o çoktan kariyerinin zirvesine çıkmıştı. Tüm bu hırsının altında yatan ana sebep annesiydi. Onun da doktor oluşu, bu mesleğe yönlenmesine neden olmuştu. Funda'nın hastalığı sırasında hastanede geçirilen uzun saatler, her girdiği ortamı en ince ayrıntısına kadar inceleyen Karahan için karar vermeyi kolaylaştırmıştı. Hayat kurtaran, insanlara yardım eden ve kendilerini bu mesleğe adayan insanları gördükçe, onlardan biri olma isteği annesine duyduğu hayranlıkla birleşip küçücük yaşında mesleğini seçmesini sağlamıştı.

"Akademik kariyer bana göre değil amca. Ben öyle makalelerle, öğrencilerle, konferanslarla falan uğraşamam. Benim yerim ameliyathane. Elimden geldiğince çok hastayla ilgilenmek ve daha çok hayat kurtarmak istiyorum."

"Cevabını bildiğin bir soru soruyorsun Poyraz," dedi Hayal.

"Karahan, senin İstanbul'daki ev için Hayal'den fikir alabilirsin."

Devran gözlerini canının kıymetli köşesine çevirdiğinde sevgi dolu bakışlarla karşılandı.

"Baba şimdi yemekte konuşmaya gerek yok. Ben bir ara sana anlatırım hala. Bir kütüphaneye ihtiyacım var sadece."

Poyraz'ın yutmak üzere olduğu su boğazına kaçınca Hayal kahkahasını engelleyemedi. "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye soran Karahan'a gülümseyen Hayal "Yanlış bir şey söylemedin halacığım. Amcanla ilk tanışmamıza vesile olan da bir kitaplıktı da ondan güldüm," dedi. Poyraz hâlâ ilk günkü aşkla bağlı olduğu karısına baktı gülümseyerek. O güne çok şey borçluydu.

"Ee Nilüfer sen anlat bakalım, nasıl okulla aran?"

Devran diğer adını bir türlü diline alamamıştı yıllar yılı. Duymaya tahammül edebiliyor ama bir türlü dilinden dökülmesini sağlayamıyordu. Hayal'in bebeğine Nilüfer Melek ismini verdiğini ilk öğrendiğinde gözyaşlarını tutamamıştı Devran. Çok mutlu olmuştu olmasına ama içinde kabuk tutmuş yarasına da tırnaklarını geçirmiş, kanatmıştı. Bundan sebep tam adını da bir türlü söyleyememişti. Hep Nilüfer diyordu. Artık herkes alışmıştı.

"Okul iyi dayıcığım. Ben de Lara gibi yurt dışına gitmek istiyorum eğitim için. Ama..." diyen Nilüfer Melek, gözlerini devirerek babasına çevirdi bakışlarını.

"Bunu konuşmuştuk Melek... Lütfen."

"Ama baba..."

"Lütfen, ben bu konudan kaçmaya çalışıyorum siz burada bile önüme koyuyorsunuz."

Devran kaşları hafifçe çatık baktı kıymetlisine.

"Bu konuyu sonra konuşalım olur mu Nilüferciğim?"

"Tamam dayı. Zaten bir sen dinliyorsun beni," dedi Nilüfer dudağını bükerek tıpkı küçük bir çocuk gibi.

"Bir de şikâyet ediyor Hayal, görüyor musun?" diyerek karşılık veren Poyraz'a ise sus diye işaret etti Hayal. İkisi de çocuk gibi inatlaşıyordu bu konuda ve Hayal hep arada kalıyordu. Poyraz, Nilüfer Meleğin yurt dışına gitmesini istemiyordu. Baba yüreği izin vermiyordu buna. Tek evladını gözünün önünden ayırmamak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Mucizesiydi o. Ondan ayrı kalmaya dayanamazdı. Hayal'in de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Aziz babanın ölümünden sonra iyice korkar olmuştu sevdiklerini kaybetmekten. Kimi vardı ki zaten Poyraz'ın, bir can abisi Devran kalmıştı bir de küçücük ailesi.

Masayı saran gülüşmeler, geçmiş güzel anıların yâd edilmesi

huzur vericiydi. Sofra faslı bitince kahveler için koltuklara serilen tüm aile kendi hâllerinde küçük sohbetler ediyordu. Lara ile iki kelime bile konuşamayan Karahan ise her geçen dakika biraz daha deliriyordu. Yâr kokusundan uzak kalmıştı senelerdir. Daha fazla dayanamayacaktı. Lara'nın sofradayken bileğindeki küçük lastik tokayla tutturduğu saçlarını hayranlıkla izlemişti. İlk geldiğinde saçlarını salık görmesi hayal kırıklığı yaratsa da sonraki hareketi ile sanki davet edilmişti başak tarlasındaki sıcak gezintiye. Oturduğu yerden kalkıp Lara'nın koltuğunun arkasına yanaştı usul usul. Sanki ne yapacağını anlamış gibi ona bakan Funda ile Nilüfer Melek'e göz kırparak pozisyon aldı ve Murat'ın onlara bakmadığından emin olduktan sonra bir anda çekip aldı tokayı. Parmaklarının ucunda kısacık bir an hissettiği yumuşacık saçların etkisiyle yüzündeki gülümsemesi büyüdü. Lara'nın haykırarak ayağa fırlamasıyla da istediğini aldı.

"Yok artık! Eşek kadar oldunuz ikiniz de, oldu olacak kovalayın birbirinizi," diyen Merve'ye bakan Karahan hızla taraçanın kapısından dışarı fırladığında Lara'da kahkahalar eşliğinde onu takip etti. Tıpkı çocukluk zamanlarındaki gibi. O saflığın, masumiyetin asla yok olmadığını kanıtlarcasına, zerre utanmadan bahçede koşuşturmaya başlamışlardı. Murat'ın yanına giden Efsun koltuğunun kenarına oturdu. Hiç büyümeyen evlatlarından biri gibiydi Murat. Ensar'ı da onu da ilk tanıştıkları günden beri sevmiş, sevmekle kalmamış, ailesinden kabul etmişti. Ama asıl kıymetini Efsun'un kaçırıldığı o gün kazanmıştı Murat. Onun için ölümüne dayak yemişti. Onun yerine ölmeyi kabul etmişti ya işte o andan itibaren bir evlat kadar kıymetliydi Efsun için. Sırf bu yüzden de onun gözünde Murat'ın yaşı yoktu. Küçük elini omzuna koydu, hafifçe sıktı. Göz göze gelen ikilinin bakışlarından çok şey okunuyordu, elbette lisanını bilene.

Lara saçları ardında dalgalanarak koşuyor ama koca bahçede

gözden kaybolan Karahan'ı bir türlü bulamıyordu. Koşmaktan yanakları pembeleşmişti. Evin yan tarafında duyduğu tıkırtıyla o tarafa yönelerek devam etti koşmaya. Tam dönecekti ki çelik gibi kollarda buldu bir anda kendini. Korkuyla geri çekilecekken kollar onu daha bir sardı.

"Gitme... Artık gitme."

Lara'nın nefesi ciğerlerini yakarken kalbi kanatlandı o anda. Sanki bacaklarının gücü kesilmişçesine bıraktı kendini onu saran kollara. Omzuna dayadı başını.

"Gitmem."

Bu tek kelimeydi gerçekleri, ikisi için bir yemindi sanki. Hiç konuşmadan bir asırlık hasreti sığdırdı iki âşık da kucaklarına. Hasretten soğumaya yüz tutmuş yürekleri ısındı sıcacık tek bir nefesle. Yâr kokusuna, can kokusuna bulandılar. Ne varsa o güne kadar konuşulmamış, sessiz bir çağlayan oldu kattı ikisini de köpüklerinin arasına. Aldıkları her nefeste seviyorum diyorlardı aslında. Karahan'ın parmaklarına dolanan saçının her bir teliyle "Seninim," diyordu Lara. Karahan hafifçe geri çekilerek gözlerine baktı sevdiğinin. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Alnına dudaklarını bastırdı hevesle, aşkla...

"Ben öyle çok..."

Lara uzun, zarif parmaklarını dudaklarına bastırdı Karahan'ın.

"Sus! Söyleme. Bunca zaman söyleyemediğimiz ne varsa yaşamak istiyorum ben artık her birini. Söyleyerek geçmesin zaman. Keşkeler olmasın şimdi."

Karahan gözlerinden huzur taşan bu küçük kadının ruhunun başköşesinde olmak istiyordu. Gözlerinin haresinde ismi yazılı olsun, sarı saçlarının sahibi sadece kendi olsun istiyordu.

"Ben korkuyorum Karahan. Hayattan hep korktum. Bir tek senin yanında güvende hissederdim kendimi. Tokamı çalıp

kaçtığında ya da yaptığım resimleri yırttığında seni kovalardım çünkü yanında olmak isterdim. Sen olunca canavarlar yok oluyordu. Sen beni korurdun o canavarlardan nasılsa. Öylesine değil, ölesiye güveniyordum sana. Küçücüktüm belki ama yaralı da olsa kalbim kocamandı çünkü senle doluydu. Hâlâ seninle dolu. Hiç eksilmedin benden."

Karahan elinden gelseydi sevinçten naralar atacak, Lara'yı da sırtına atıp kaçırıverecekti. Senelerce duymak istedikleri, Lara'nın dudaklarından dökülenlerin yanında hafif bile kalıyordu. Mutluydu Karahan.

"Korkma. Ben yanında olduğum sürece korkma lütfen. Sana söz..."

"Söz verme Karahan, yalvarırım. Bırak akıp gitsin her şey. Yanımda ol sadece, başka bir şey istemiyorum."

Karahan sanki uçup gidiverecek bir hayalmiş gibi korkuyla kollarına aldı onu tekrar.

"Sana söz veriyorum, hep yanında olacağım. Çok bekledim seni Lara... Çok..."

İki yürek boşa geçen zamanı affederek döndüler yüzlerini geleceğe. Geçmişin keşkelerini kör zindanlara attılar. Geleceğin umutlarına yer açtılar ışıkla. Ama gelecek günler her zaman yeni keşkelere gebeydi. Bilemediler...

8. Deprem

"Aşk zamansızdı. Hiçbir ölçüyle ölçülemezdi. Ne bir dakika ile ne bir ömür ile sınırlayabilirdiniz onu. Aşk her zaman var olurdu ve siz onun peşi sıra sürüklenirdiniz. Zamana da aşka da esirliği kabullenirdiniz."

Birbirlerinin gözlerinde esirdi iki âşık yürek. Gecenin karanlığında, sadece yıldızların ışığında, elleri birbirlerinin kelepçesiydi âdeta. Bir adım öteye gitmek istemiyorlardı işte. Zordu. Hasretliğe o kadar bulanmışlardı ki şimdi kendi esaretlerinde koşamıyor, emeklemeye çalışıyorlardı.

"Yarın bir operasyonum var. Saat üç gibi biter. Sonrasında seni gelip alsam? Özlemişsindir İstanbul'u."

Lara gözyaşları ile parlayan gözlerini çevirdi sevdiği adama.

"Bir tek seni özledim Karahan, sadece seni. İstanbul da sensin benim için evim de yurdum da. Sadece sen Karahan."

Delicesine bir tutkuyla sarsıldı genç adam. Onca sene sevmişti sevmesine, bir karşılığı olduğunu da az çok tahmin etmişti ama bu kadar gerçeküstü bir karşılık almayı beklemiyordu. Hâlbuki gözleriyle aşk yaşamışlardı her zaman, bakışlarıyla dokunmuşlardı tenlerine. Çığlık çığlığa seviyorum demişlerdi gözlerinin haresiyle. Hiç dile gelmemiş olmalarını büyük kayıp olarak görebilirdi bir başkası. Ama Karahan ve Lara için geçerli değildi bu. Onlar dokunmadan, konuşmadan, tenlerinin sıcaklığında kaybolmadan sevmişlerdi işte.

"Gittin...

Ne kadar oldu sen gideli?
Yüzyıllar doldurdu günleri sanki
Dudaklarımda gözyaşlarımdan arta kalan tuz.
Yenisine davetiye çıkaran sensiz bir boşluk
İçimde koca bir orman yanıyor.
Soluksuz kalıyorum.
Kaybediyorum.
Kayboluyorum.
Yorgun kalbim,
Bitmek bilmez gidişlerinden.
Hangi gün gittin, nereye gittin mühim değil.
Sen benden her gün tekrar tekrar gidiyorsun."

Karahan avuçları arasında tuttuğu minik kadının gözlerinden akan yaşları dağıttı parmaklarıyla.

"Sen yanımdan her gittiğinde kanıyorum Lara. Yıllarca kanadım. Nereye gittiğin mühim değil artık, ha bir adım öteye ha kilometrelerce uzağa..."

Lara gözlerinden akan yaşlara mani olamıyordu bir türlü. O da istemiyordu gitmek bir adım bile öteye ama... Koca bir ama vardı işte. En önemlisi babası vardı. Her şeyin usulüne uygun olmasını istiyordu ister istemez. Çok büyük emeği vardı üzerinde. Hepsinden öte vefa borcu vardı. Onun başını eğmektense ölürdü daha iyi.

"Karahan ben... Yani babam..."

Karahan yanağına kondurduğu küçük bir öpücükle susturdu genç kadını.

"Merak etme sevgilim. Onun da zamanı gelecek, merak etme."

Birbirlerinin kolları arasında konuşmadan sessizliği paylaştılar bir süre. Bitmesini istemedikleri bir rüyadan uyandırılacakmışçasına ürkekti ikisi de. Ama aşklarının verdiği güçle, cesurca sokuluyorlardı birbirlerine.

* * *

Murat uzun yıllardır abi bildiği adamın orman yeşili gözlerinde bir kere daha kayboldu sanki. Çok derindi bakışları, çok şey anlatıyordu. Dayanamayarak yanına gitti.

"Tavla mı atsaydık abi?"

"Atarız Murat. Sen hele gel bakalım bir yukarı, sana göstermek istediğim bir şey var."

Murat tamam diyerek takip etti Devran'ı. Merdivenleri çıkarken Efsun yetişti arkalarından.

"Murat!"

"Efendim Efsun.

"Lara'nın dönmesine çok sevindim."

Efsun, Devran ile göz göze geldiğinde konuşacaklarını anlamış ve kendisine yaraşır bir şekilde hükmünü bildirmişti Murat'a. Onun da gönlü Lara'dan yanaydı. Herkes Karahan'ın onun için ne ifade ettiğini çok iyi biliyordu. Yedi cihana kafa tutardı. Yakar yıkardı onun için. En kıymetlisiydi. Eğer içine sinmeyen bir durum olsaydı karşısındaki kim olursa olsun bunu dile getirmekten asla çekinmezdi. İkisinin o güzel hâllerini, en önemlisi de göz bebeklerindeki parıltıları gördükten sonra en iyi dilekleri dilemekten başka bir şey yoktu Efsun için. Bunu Murat'ın da bilmesini istemişti.

"Biliyorum Efsun."

Sessizce süren bakışmaları Devran'ın homurdanmasıyla son buldu.

"Hadi Murat hadi."

Büyük çalışma odasına girdiklerinde Devran masasına geçti. Büyük çalışma koltuğuna oturduğunda dahi cüssesinin büyüklüğü kendini belli ediyordu. Murat masanın hemen karşısındaki berjere geçti.

"Yakın zamanda senden kız isteyeceğim gibi duruyor Murat."

"Evet abi."

"Karahan eline doğdu. Büyüyüşüne tanıklık ettin. Tıpkı bizim de Lara'yı tanıdığımız gibi. İkisinin birlikteliği konusunda içimde en ufak bir rahatsızlık yok. Ama bilmen gereken önemli bir konu var."

Murat Devran'ın gözlerindeki ifadenin değiştiğini görünce, hayra alamet değil bu, diyerek doğruldu yerinden.

"Bir durum mu var abi?"

"Âlemde konuşulan biri var. Cismini bilmesen de ismini duymuşsundur. Organ mafyasına savaş açmış, kendine göre kuralları olan ve iyi gizlenen biri. Hatta yüzünü gören olmamış bu zamana kadar. Çok şerefsizin canını yakmış. Düşman da edinmiş hâliyle."

Murat oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı.

"Abi Karahan'ın başı belada mı bu herifle? Bilal'in eli armut mu topluyor?"

Devran sıkıntıyla yeni yeni aklar düşmüş sakalını sıvazladı. Bunu anlatmak kolay değildi ama alacağı tepkiyi düşündükçe sıkıntısı artıyordu.

"Çok boşladın abi çok. Âleme şöyle bir görünseydin bu ufak mafyacılık oynayan adamlar türemezdi piyasada."

"Murat! Söyleyeceklerim bitmedi!"

Devran'ın sert çıkışıyla dikkat kesildi.

"Namı da duyulmaya başladı yakın zamanda. KARA EFE diyorlarmış."

"Abi kimmiş, Karahan ile ne ilgisi var?"

Murat cümlenin devamını getiremedi çünkü Devran'ın bakışları her şeyi anlatıyordu.

"KARA EFE, Karahan mı?"

Devran başıyla evet dediğinde Murat oturduğu koltuktan fırladı ok gibi.

"Abimsin... Bugüne bugün bir kere bile saygıda kusur etmedim. Ensar ile birlikte ölümüne inandık, güvendik sana. Canımı iste şu an veririm ama bana yeminimi çiğnetme sakın. Kardeşimin mezarı başında yemin ettim Lara'ya. Hayatımızın herhangi bir köşesine silahın gölgesi bile değmeyecek diye şerefim üzerine yemin ettim. Ben belimdeki silahı o mezara gömdüm abi! Şimdi bana sakın sözümü çiğnetme. Karahan bir seçim yapmak zorunda. Ya sevdiğini seçecek ya da silahını. Doğru tercihi yapana kadar bu işin oluru yok."

Murat hızla odayı terk ederken Devran da onu takip etti.

"Murat! Karahan her şeyden haberdar olduğumu bilmiyor. Nasıl müdahale edeceğimi bilemedim. Alıp karşıma konuşsam geçmişimi de dökmem lazım. Biliyorsun Efsun ile arasındaki mesafeyi. Benden de uzaklaşır diye korkuyorum."

"Ben diyeceğimi dedim abi. O silah gömülmeden karşıma gelmesin Karahan. Lara'nın neler yaşadığını biliyorsun, benim canımdaki yarayı da biliyorsun. Eğer silahı bırakmasaydım Lara'yı tamamen kaybederdim. Bunu bana öyle net ifade etti ki bir an bile tereddüt etmedim. Lara Karahan'ın bu işlere bulaştığını öğrenirse zaten yaralanacak. Bir de silahından vazgeçmezse asla toparlayamam kızımı, avuçlarımdan kayar gider. Olmaz abi. İzin vermem. Bir kere gitti benden. Bir daha kaybedemem onu."

Efsun'u merdivenin başında, kocaman olmuş gözlerle onları izlediğini görünce ikisi de sustu ama karşılarındaki kadından hiçbir şeyi saklama lüksleri olmamıştı bu zamana kadar. Bundan sonra da olmayacaktı.

"Poyrazlar gidiyor, onu haber verecektim ama..."

"Biz de kalkacaktık zaten Efsun. Her şey için teşekkür ederiz."

Murat daha fazla orada kalmak istemiyor, bir an evvel Lara'yı da alıp gitmek istiyordu. Hızla aşağıya inerek taraçadan bahçeye çıktı ve sert çıkmasını engelleyemediği sesiyle ona seslendi.

"LARA!"

Lara kıkırdayarak Karahan'ın dudaklarından son bir öpücük çaldı, koşarak ona seslenen adama yöneldi. Murat'ın çivi gibi delen bakışlarıyla karşılaşınca yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solmaya başladı. Ters giden bir şeyler vardı. Gülümsemeye çalıştı çocukça. Onun gülüşüne dayanamazdı nede olsa ama Murat dinginleştirememişti içindekileri. Gidiyoruz, derken yine sertti sesi.

"Baba bir şey mi oldu?" diye sordu Lara korkarak.

"Gidiyoruz dedim!"

Lara yerinde sıçrarken "Peki," diyerek koluna girdi ve hoşça kal demeye çalışan Karahan'a el sallayarak arabaya bindi. İçi sıkılmıştı bir anda. Sanki kocaman bir mengenenin içine atılıvermişti yüreği. Sormak istiyor ama alacağı cevaptan korkusuna sesini çıkaramıyordu. Karahan Murat'ın neden hiddetlendiğini anlamlandıramadı. Yanlış bir şey yapmıyorlardı sonuçta. Ama babaydı, belki de kıskanmıştı. Fazla mı bahçede kalmışlardı acaba? Bir an taraçadaki hareketlilik dikkatini dağıttı.

"Hala, gidiyor musunuz?"

"Evet canım. Bir dahakine sizi bekliyoruz ama."

Hayal Karahan'ı kollarına aldığında kulağına sokuldu. "Aşk çok yakışmış benim yakışıklıma. Sakın pes etme," diyerek fısıldadı. Karahan teşekkür ederek yanağından öpüp Poyraz'a yöneldi.

"Amcam en kısa zamanda ziyaretine geleceğim. Tekneyi kullanmama izin vereceksin ama bu sefer, yoksa bak vallahi gelmem."

"Tekne bakımda aslanım. Ama senin buralardan kopup bizim oralara gelmen her zamanki gibi uzun süreceğinden korkma, bakımı çoktan bitmiş olur teknenin. Doyasıya açılırsın denize."

Vedalaşmalar, öpüşmeler bitip de arabalar uzaklaşınca Efsun'un sesi çınladı bahçede.

"Funda, Merve teyzenlerle birlikte git. Bu gece onlarda kal. Özlemiş seni, koynumda yatıracağım kuzumu diyordu."

"Of anne, yarın gitsem olmaz mı?"

"Hemen!"

Annesinden duymaya alışkın olmadığı sert ses tonu yerinden fırlamasına sebep oldu. "Allah rahatlık versin," diyerek gitmekte olan Merve ile Bilal'in peşlerine takıldı.

"İkiniz de içeri!"

Efsun gerisin geriye döndü ve yeri dövercesine sert adımlarla içeri girdi. Karahan şaşkınca babasına bakıyor, Devran ise kopacak fırtınanın yaratacağı tahribatı hesaplamaya çalışıyordu. İki koca adam içeri girip yan yana kanepeye oturduğunda, Efsun tekli koltukta bacak bacak üstüne atmış onları bekliyordu.

"Evet, sizi dinliyorum."

"Ben bir şey mi kaçırdım?"

"Yok oğlum sen değil ama ben çok şey kaçırmışım. Aptal yerine konmamın hesabını ise sonra soracağım. O yüzden şansını fazla zorlama ve bilmiyormuş gibi yaparak beni daha da çok sinirlendirme."

"Anne gerçekten ne anlatmam gerektiğini bilmiyorum."

"Bizden gizlediklerini diyorum Karahan. Yoksa KARA EFE mi demeliydim?"

Karahan birden vücudundaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Kalbi sanki teklemişti.

"A...Anlamadım?"

"Peki sen biraz düşün, ben de babanın sorularına geçeyim. Devran, oğlumuzun eline silah düştüğünü bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Ne zamandır biliyorsun?"

"Kalbim..."

"Sakın! Sakın Devran. Biz ne zaman birbirimizden bir şey saklar olduk. Sen bana nasıl bu şekilde ihanet edersin."

Devran'ın beyazlayan suratını gören Karahan duyduklarını idrak etmeye başlamıştı. Biliyordu, hem de her ikisi de.

"Anne! Lütfen, sonra konuşsak?"

Efsun oturduğu yerden birden ayağa fırladı.

"Sonra mı? Ne zaman mesela. Bir gece bir yerlerde vurulduğunun haberini aldıktan sonra mı? Ne zaman KARAHAN! Hemen anlatıyorsun! Kara Efe kimdir, nedir? Baban bu işin neresinde ve benim önceliğim değil ama Murat bunu duyunca neden delirdi?"

"Murat amcanın haberi var mı?"

"Kabul ediyorsun yani Kara Efe sensin?"

"Anne önemli olan bu değil şu an. Baba sen Murat amcaya ne anlattın?"

Karahan'ın hiddeti tüm salonda çınlıyordu âdeta. Devran'ın suskunluğu ise daha da sinirlenmesine neden oluyordu.

"Baba cevap versene!"

"Murat'ın bunu bilmeye hakkı vardı."

"Ne hakkı baba neden hakkı olsun? Ben size bile söylememişim."

Efsun âdeta çığlık atarcasına araya girdi.

"İkiniz de kesin. Murat falan umrumda değil şu an. Bunu neden bizden sakladın onu merak ediyorum ben?"

"Sizi de ilgilendirmiyordu çünkü anne!"

"Ne demek ilgilendirmiyordu? Attığın her adım, aldığın her nefes ya da şöyle söyleyeyim almamaya karar verdiğin her nefes beni ilgilendiriyor. Sen benim canımdansın, benim kanımdansın. Hayatını bile bile tehlikeye atmana nasıl göz yumarım? Sen bu âlemi ne kadar biliyorsun oğlum. Bir kurşunla bitirirler işini. Bana da babana da gidecek yeni bir mezar mı vereceksin?"

"Senin gözünde o kadar vasıfsız ve güçsüz bir adam mıyım anne?"

Karahan'ın sesinin haddinden sert ve yüksek çıkması bir yana, Efsun'un dudaklarından dökülenleri duyan Devran "Yeter!" diyerek oturduğu koltuktan doğrulduğunda, ikisi de cümlelerini yutuverdi bir anda.

"Sen karşıma geçip bana hesap soramazsın evlat. Hele ki bizi koca bir yalanla yıllarca uyutmaya çalışmışken. Kaç adam heder ettim senin peşinde, seni koruyacaklar diye haberin var mı? Sen bu işleri ne sandın oğlum? Bedel ödemeden kahramanlık mı yapabileceğini sanıyorsun? Yapamazsın. Yaptırmazlar. Öyle bedeller ödetirler ki sana aklın şaşar. Sen neyine güvendin de..."

Devran pişman olacağı sözlerin ağzından çıkmasına mani olmaya çalışıyordu. Bunca zamandır yapması gereken konuşmayı ertelemiş olmanın pişmanlığını yaşıyordu aslında. Kendineydi tüm kızgınlığı. Karahan ise içinde yükselen öfkenin artçı şokları ile sarsıldı. İçindeki şiddetin yıkıcılığı belirsiz bir depremin ayak sesleriydi.

"Sen hayat kurtararak kendince vicdanını temizliyor olabilirsin ama aldığın her can, ruhunun gölgelerini çoğaltacak. Sen küçük bir çocuk gibi süper kahramanlar gerçek sanıyor ve kurduğun oyunda pelerini sırtına geçiriyorsun. Sen ölmeyi bayılmak sanıyorsun oğlum!"

"Sen ne sanıyordun baba? Sen ne için, kim için, hangi amaç için can aldın bu zamana kadar da benim amacımı küçümsüyorsun? Sen sadece intikam diyerek bunun ardında saklanmışsın bir korkak gibi bense..."

Öyle büyük bir hınçla konuşuyordu ki Karahan, sözlerinin ucunun nereye, hangi yaraya dokunduğunun farkında bile değildi. Ama Efsun o yaraların hepsini biliyordu ve Devran'ın yaralarının tekrar kanadığına anbean şahit olurken daha fazla

kendini tutamadı. Karahan'ın yüzünde patlayan tokat ile Devran'ın Efsun'un ismini haykırması saliselik bir fark yaratıyordu sadece. Karahan yediği tokadın etkisiyle bir adım öne atmış ve annesinin karşısına geçmişti ki Efsun'un beyazlayan suratı ve yukarı doğru kayan gözleri ile buz kesildi.

"Anne!"

Efsun kollarının arasına yığılırken tek bir kelime dönüyordu aklında o anda. Her şey silinivermişti bir kere de, hem de her şey. Ne sevdiği vardı aklında ne ortaya çıkan gerçekler ne de babasının yarasını kanattığı. Tek gerçeği kolları arasındaydı. Var olan en büyük hazinesi. Sevmeye bile kıyamadığı... Ve ne yazık ki en büyük sınavı...

9. Tekerrür

"Tarih tekerrürden ibaretti çoğu zaman. Kader denen o kıpkırmızı ip ilmek ilmek sizi sevdiklerinize bağlar, ortak ederdi yaşanacaklara. Ama öyle bir an gelirdi ki tarih tekerrür etmesin diye o ipi koparıp atmak isterdiniz ömrünüzden. Ama kader bu, ne koparmanıza izin verirdi ne de inkâra..."

Efsun'un geçirdiği baygınlık sonrası yapılan tetkikler sonucunda beyninde tümör olduğu ortaya çıkmıştı. Bilal "Neyin sınavı bu? Daha kaç kere bekleyeceğim bu lanet kapının önünde? Başka kim emanetim olacak. Bittim lan... Bittim artık ben," diyerek basmıştı feryadı hastane koridorunda. Karahan Bilal'in söylediklerini anlamamıştı zira anlayacak hâli de yoktu. Akreple yelkovan kanlı bıçaklı kovalıyorlardı birbirini ve akan kanda boğuluyordu hepsi.

İki gün geçmişti. İki ömür gibi gelmişti herkese. Devran bir iki kelimeden fazlasını etmemişti. Bir an bile kalbim dediği ve kalbinin atışlarını ipekten sicimlerle birbirine bağladığı kadının başucundan ayrılmamıştı. Gün olmuş devran dönmüştü. Efsun'un beklediği yoğun bakım kapısında bekleyen şimdi Devran olmuştu. İçi yanan, Yaradan'ına yalvaran... Bilseydi ki iyi olacak, ömrünün geri kalanını vermeye razıydı. Tıpkı Efsun'un, zamanında razı olduğu gibi. Onlar bir elmanın iki yarısı kadar bile ayrı değillerdi birbirlerinden. Onlar elmaların yetiştiği kocaman bir ağaçtı. Dalları Efsun ise eğer kökleri Devran'a aitti. Şimdi ağacın dallarına kırağılar düşmüştü, ayaza çekerken kökleri titriyordu zemheri bir kışa tutulmuşçasına. Yaprakları rüzgârda savrulmasın diye tutunuyordu dallarına sıkı sıkı.

Tıpkı Karahan gibi. Delirmişçesine MR sonuçlarını inceliyor, operasyonda izlenecek yolu hesaplamaya çalışıyordu. Annesini hayatta tutacak en ufacık ayrıntıyı bile atlamamak için uyku uyumuyordu günlerdir. Hastane yönetimi Karahan'ın panik hâlini görünce ameliyata girmesine izin vermemişti ama Karahan inatla "Ben gireceğim ameliyata, benden başka kimse dokunamaz anneme," diyerek karşı çıkmıştı. Fakat babasının günler sonra ilk defa oğlunun gözlerinin içine bakıp dile gelmesiyle yüreğinde yanan alev buza dönmüştü bir anda.

"Ameliyata senin girmene onay vermiyorum. O benim karım ve onu kimin ameliyat edeceğine ben karar veririm. Ve bu sen olamayacaksın," demişti. Babasının sesindeki o tanımadığı, bilmediği tınıyla şok oldu Karahan. Buz gibi demek bile yetersiz kalacaktı. Ruhsuz gibiydi. Kanı çekildi bir an. Ciddiyetini gözlerine çöken karalıktan anlamıştı.

"Baba yapma, yalvarırım!"

"Baban yok senin karşında. Hasta yakını var ve seçimini senden yana kullanmıyor."

Karahan başı ellerinin arasında çöküvermişti koltuğa. Konuşmuyordu Devran onunla. Günlerdir tek kelime etmemişti. Yüzüne bakmamıştı. Kara bir bulut vardı gözlerinde ve hiç kimseyi yanına yaklaştırmıyordu. Kimseyle konuşmuyordu. Yemiyor, içmiyordu hatta. Duvar gibiydi. Koca bir set çekmişti herkesle arasına. Öyle ki gözünden sakındığı, bir kere bile sesini yükseltmediği Funda'yı ağlıyor diye kovmuştu hastaneden. Korkuyordu Devran, ölesiye korkuyordu. Karahan'ın da ne kadar çok korktuğunu anlayabiliyordu. Ameliyata girmesine izin vermeme nedeni de kızgınlığı değildi. Eğer ki kader kalbinin atışlarını durduracaksa bu onun ellerinde olmasın diye reddetmişti Karahan'ı. Ömür boyu annesinin ölümünden kendisini sorumlu tutmasın, acaba yanlış bir şeyler mi yaptım diyerek

kendini yiyip bitirmesin diyeydi. Ama bunu ona söylemek yerine o buz gibi maskeyi takmıştı yüzüne. Başka çare bulamamıştı.

Babasının bu haline alışık olmayan Karahan daha fazla diretmemişti. Belki birkaç zaman daha geçse fikrini değiştirir diye ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Yoğun bakıma girmesi için hocalarıyla konuştu. Onu görürse, ona dokunursa hatta onunla konuşursa belki daha düzgün düşünürdü. Devran'ın yanına gelen doktor birkaç dakikalığına onu görebileceğini söylediğinde anlık da olsa yerinde sendelemişti dağ gibi adam. Utanmasa çocuklar gibi ağlayacaktı. Onu hazırlanması için farklı bir odaya yönlendiren hemşireyi takip ederken sanki asırlardır görmüyormuşçasına özlem doluydu. Kaygısını bastırmış, özlemini ayyuka çıkarmıştı. Yüzündeki her bir çizgiden anlardı karısı onu. Şiir gibi okurdu. Sırf üzülmesin diye değiştirdi ifadesini.

Hazırlanıp içeri girdiğinde yoğun bakımda uyanıp Efsun'u ilk görüşü geldi aklına. Devası ruhunda saklıydı sevdiği kadının. Teninin dokunuşuna bile gerek yoktu. Gözlerine bakması yetmişti. Aynı şekilde şifa olmak istiyordu şimdi. Başarabilir miydi, bilmiyordu ama denemek zorundaydı. Usulca yatağın başına gitti. Yastığa dağılan kömür karası saçlarına dokundu. Sanki onu hayata bağlayan o ipek sicimlerdi. "Kesip atacaklar mı şimdi bu ipekleri?" dedi fısıltıyla. Kirpikleri titredi Efsun'un. Sevdiği adamın sesi çalınmıştı kulağına neticesinde. Ölüm olsa kafa tutar geri gelirdi onun için. Direniyordu ruhu, içinde kötücül ne varsa hepsine direniyordu. Araladı gözlerini ve gördü can bulduğu yemyeşil bir çift nemli ormanı.

"Can özüm..." dedi zorla. Sesinin çıkıp çıkmadığından emin değildi ama Devran'ın "Kalbim," diye karşılık verdiğini duyunca anladı. Duymuştu onu. "Uğruna ölünecek bir aşk yaşattın bana," dedi. Dudakları titriyordu hafifçe. Kara kahve gözlerinin kenarından süzülen birkaç damla yaşta boğuldu Devran.

"Yokluğunda öleceğim, bana bunu yaşatma kalbim."

Efsun bir şeyler söylemek istese de başaramadı. Veda gibiydi son sözleri. Gözleri kayıp, vücudu titremeye başladığı zaman Devran daha ne olduğunu anlamadan hemşireler içeri girmiş, doktorlara haber edilmiş ve dağ gibi adam sanki küçük bir çocukmuş gibi bir avazda sürüklenerek odadan dışarı çıkartılmıştı. Nefesi kesilmişti Devran'ın. Nefesi nefesine karışmıştı ya sevdiği kadının ondan sebep korkusu daha büyük bir şiddetle geri gelmişti. Karahan'ın babasının bembeyaz suratını görmesiyle yoğun bakıma dalması bir oldu. Kısa bir süre sonra sedyeyle birlikte dışarı çıktığında onun da yüzü en az babasınınki kadar beyazdı. Tetkikler için götürülen Efsun'un bilinci kapalıydı. Devran peşinden gidemeyecek kadar zordaydı ve olduğu yere çöktüğünde Bilal koridorun başından ona doğru geliyordu.

Önünden geçen sedyede yatanı gördüğünde ise kalbinin teklediğini hissetti. Efsun onun için çok başka bir yerdeydi. Kardeş desen değil, ana desen değil. Dost değil, yâren değil... Hepsiydi Efsun Bilal için. Ailesinden biriydi ve hep öyle kalacaktı. Onu öyle görmek zoruna gitmişti Bilal'in. Hızla Devran'ın yanında aldı soluğu. Yıkılmadığını ama yaşadığı depremle sarsıldığını görebiliyordu.

"İyi olacak abi. Bir emaneti daha kaldırmaya gücüm yok çünkü. İyi olacak. Hepimiz için."

Hiçbir şey diyemedi Devran. Sadece baktı gönül dostuna, yol arkadaşına. Son nefesini verdiğini düşündüğü o gün emanetimdir diyerek kocaman bir yük bırakmıştı Bilal'in omuzlarına. Bilal'in, emanet hatırlatması daha bir yakmıştı şimdi canını. Gidenlerin değil de kalanların canının nasıl yandığını anlamıştı. Bir saat sonra Karahan yanlarına geldiğinde gözlerinin içine baktı oğlunun. Sanki o söylemeden okuyacaktı var olan tüm gerçeği göz bebeklerinden.

"Annem iyi. Tümör yüzünden hafif şiddette bir epilepsi krizi geçirdi. Bu gibi tümörler kimi zaman nöbetlere neden olabiliyor. Şimdilik uyutmaya karar verdik. Hem korkmaması hem de daha rahat etmesi için."

Karahan annesini öyle görmeye daha fazla dayanamamış ve hocalarından da aldığı onay ile uyutulmasına karar vermişti. Gördüğü manzara birden durulmasına ve bir tabip gibi davranmasına neden olmuştu. Bu yüzden en yakın arkadaşı ve meslektaşı olan Şule'yi çağırdı yanına. En az kendi ellerine güvendiği kadar güvenirdi onun ellerine. Bilirdi mesleğine duyduğu aşkı, gözü karalığı. Şule ne yapar ne eder kanının son damlasına kadar uğraşırdı hastasını iyi etmek için. Ondan başka kimseye emanet edemezdi annesini. Çekinerek son bir defa babasıyla konuşmaya çalışmış ama yine ret cevabını almıştı. Şule gelince de karşısına getirip yalvarırcasına ameliyatı onun yapmasına izin vermesini istemişti. Devran tek kelime etmeden başıyla tamam demiş ve yanından ayrılmıştı. Anestezi için gerekli tetkiklerin yapılması sonucu ertesi sabah ameliyat yapılmasına karar verildi. Bitmek bilmez bir gecenin sabahında Efsun sevdiklerinin gözü önünde ameliyathaneye götürüldü. Sonrası Karahan'ın en büyük sınavıydı.

28 yıl önce...

Gecenin kaçı olduğunu bilmiyordu Efsun, yataktan doğrulmaya çalıştığında. Kasıklarında hissettiği sancıyla kaşlarını çattı. Bir iki saniye sonra daha şiddetli bir sancı gelince korkuyla bağırdı.

"Devran, Devran uyan!"

Devran bir anda doğruluvermişti yattığı yerde.

"Ne oldu Efsun? Sancın mı var?"

"Devran... Ahhh... Sancı... Geliyor Devran!"

Devran soğukkanlılıkla uzaktan yakından alakası olmayan

bir telaşla sağa sola koşturuyor, hastaneye götürülecek olan çantayı arıyordu.

"Efsun, bulamıyorum lanet çantayı, nereye koydunuz?"

"Devran başlarım çantana, geliyor diyorum sen çanta diyorsun. Götür beni Devran. Ayy... Ayy suyum geldi!"

O an gerçekleri gösteren koca bir ayna tutulmuştu sanki yüzüne Devran'ın, baba oluyordu. Sevdiği kadının, kalbinin canında can buluyordu. Ruhunun eksik yanı gün ışığına kavuşuyordu artık. Baba oluyordu. Baba... Olduğu yerde doğruldu, duruşunu dikleştirdi ve telefonu aldı.

"Alo, Yusuf Bey. Efsun'un sancıları başladı, hemen çıkıyoruz, her şey hazır olsun. Suyu geldi sanırım. Olabildiğince çabuk olacağım. Nihal Hanım'a siz haber verin lütfen."

Devran telefonu fırlatıp pantolonunu giydi, üzerine de bir tişört. Bir çırpıda Efsun'un yanına gidip alnından öptü, yavaşça kucağına aldı.

"Korkma kalbim, yetiştireceğim seni, korkma. Yusuf Bey'e haber verdim. Doktorunu arayacak, her şey hazır olacak."

Devran birden tüm gücün vücuduna nüfuz ettiğini hissetti. Yaradan ona bu mucizeyi nasip etmişse vardı bir bildiği. Ona verdiği bu ikinci şansa sarılacaktı. Ona bahşettiği güçle dimdik duracaktı. Bahçede nöbet tutan adamını yanına çağırdı. Bilal'e haber vermesini söyleyip arabaya yöneldi. Efsun'u yavaşça oturttu koltuğa ve hastanenin yolunu tuttu. Sarıyer'deki evde kalıyorlardı son bir aydır, her ihtimale karşı. "İyi ki buraya gelmişiz," diye düşündü. Daha doğuma iki hafta vardı ama oğlu kollarına gelmek, babalığını canlandırmak için acele ediyordu. "Hoş geldin," diyecekti her ikisine de. Oğluna da babalığına da.

Kısa sürede hastaneye vardılar. Doktor Yusuf Bey ile Doktor Nihal Hanım kapıda onları hazır bekliyordu. Tekerlekli sandalyeyle doğumhaneye aldılar Efsun'u. Korkudan tek kelime etmemişti yol boyunca. Tam doğumhanenin kapısında, Devran'ın da gelmesini istemişti ama. Aylardır "Doğuma girmeni istemiyorum, asla!" diye direnişi buraya kadardı işte. Devran, o anda var olan

soğukkanlılığının ilk direğinin yıkıldığını hissetti. Baba olmak başkaydı, bu ana tanık olmak başka. Doğumun yapılacağı yatağın kenarına geldi. Elini tuttu kalbinin.

"Devran... Ben korkuyorum. Eğer bir şey olursa..."

Devran'ın kalbi sıkıştı o anda. Düşünmemeye çalıştığı ihtimal, Efsun'un dilinden dökülünce hançer olup batıyordu ciğerlerine.

"Hayır... Bir şey olmayacak kalbim... Olmayacak, korkma."

"Eğer olursa... Onu çok sev. Aziz baba gibi. Tamam mı?"

"Efsun... Lütfen bana bunu yaşatma."

"Adına karar verdin mi? Adını bilmeliyim... Bilmeden..."

"Efsun, kucağımıza aldığımızda beraber fısıldayacağız oğlumuza adını. Şimdi lütfen, beni de korkutma."

Efsun'un çığlığıyla kesildi cümlesi yarıda. Doktorun doğum başlıyor demesiyle aklına o anda gelmeyen duaları hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti. Sadece yalvardı Allah'a.

"Yardım et ya Rabbim, veren sensin... Sağlıklısıyla kucağımıza almayı nasip et Sınama beni Rabbim. Yalvarırım sınama."

"Efsuncum, biraz zor olacak biliyorum. Suyunun boşalması işi zorlaştırdı ama sorun değil. Az sonra kucağına alacaksın oğlunu. Hadi bakalım, benim için kuvvetlice ıkın. Ben tamam deyinceye kadar tüm gücünle ıkınmanı istiyorum."

Efsun korkuyla sıktı Devran'ın elini, güç almak istercesine. Nihal Hanım şefkatle baktı karşısındaki kadına. Cesaret vercesine başıyla işaret etti ve ıkınmasını söyledi. Zorlanıyordu Efsun. Nefesini çeviremiyor, tüm oda başına geçiyordu sanki. Acıdan değildi hiçbiri. Acısına dayanıyordu da korkusu o kadar baskındı ki elinden bir şey gelmiyordu. Doktorun sesiyle sıyrıldı aklındakilerden.

"Hadi Efsuncum, az kaldı, dayan. Derin nefes almanı istiyorum. İşaret verdiğimde tüm gücünle ıkın. Tamam mı, canım. Hadi!"

Doktor "Şimdi," dedi. Ikındı Efsun tüm gücüyle, elini tutan canının özünden aldığı güçle ıkındı. Sonra bir daha, bir daha. Ta ki canından can kopuncaya, güçlü bir ses tüm odada çınlayıncaya

kadar. Ruhunu saf bir nur doldurdu o anda. Duyduğu ses en güzel ezgiydi dünya üzerindeki. Yaradan kalbine dokunmuştu sanki. Varlığını hissettirmişti. Şükrettirmişti. Dünya başkaydı o anda. Tersine dönüyordu sanki. Gözleri başka bakıyordu, kalbi başka atıyordu, tenine değen tenin bile hissettirdiği başkaydı. Her geçen saniye, o küçük dudaklardan dökülen her bir haykırış, amel defterindeki bir günahını siliyordu sanki. Tertemiz oluyordu Efsun. Doğum yapan kadınların günahlarını silermiş Yaradan. Evladı gibi masumiyet verirmiş. Masumdu Efsun. Geçmiş yoktu, geleceği bilmiyordu. Ama o an vardı ya o an, o ömre bedeldi işte.

Koynuna konulduğu anda akıverdi gözyaşları yanaklarından. Tenine değen umudun ta kendisiydi. Güneş gibi doğmuştu işte ömrüne. Aşkının kanıtıydı, uğruna kan akıttığı, sevdiğinin kanını feda ettiğiydi. Oğluydu. Can parçasıydı. Devran, sevdiği kadının koynundaki mucizeye baktı gözleri yaşlı. Ağlıyordu. Ömrü boyunca döktüğü ilk mutluluk gözyaşıydı bu. Melek doğduğunda da çok mutlu olmuştu. Ama bu başkaydı. Bu ikinci şanstı, her şeyiyle mucizeydi. Melek kızının koynundan kopup gelen babalığının gözyaşlarıydı bu. Efsun'un alnına değdirdi dudaklarını.

"Sizi bana bağışlayana şükürler olsun."

Efsun, ağlayarak boynunun kuytusuna sokuldu.

"Oğluna merhaba de sevgilim."

Devran, dokunmaya korka korka ağlamakta olan oğlunun yumruk olmuş eline uzattı parmağını. Birden kavrayıvermişti küçücük parmaklarıyla parmağını. Aynı anda ağlaması kesilmişti. Huzura kavuşmuştu sanki. Eksik parçasına kavuşmuştu.

"Adını koyabilirsin artık."

Devran yutkundu, sesinin çıkması için. Gözlerini minik yüzüne çevirdi ve kulağına eğildi hafifçe.

"Senin adın Karahan. Hoş geldin ömrüme, gönlüme... Hoş geldin oğlum."

Efsun, gözyaşları arasında baktı sevdiği adama. Başarmıştı. Babalığını geri vermişti işte. Farklıydı artık. Gözlerindeki ulu ormanlarda şenlik ateşleri yanıyordu şimdi. Bülbüller umut ve

mutluluk şarkıları şakıyordu. Bembeyaz bulutlar sarıyordu yağmur yüklü. Ilık, tertemiz bir rüzgâr esiyordu dallarını titreten. Güneş ışığı vuruyordu her bir yaprağına. Nefes alıyordu orman yeşili gözleri artık. Can buluyordu ruhu sonunda.

Doktorun, "Göbek bağını siz kesmek ister misiniz?" diye sormasına karşılık başını hayır anlamında salladı. Sanki canını yakacakmış gibi geliyordu anlamsızca. "Peki, o zaman sizi artık dışları alalım," dedi doktor. Cümlesinin bitimiyle fırladı odadan Devran. Yüreğinden taşanlarla daha fazla orada kalamazdı zaten. Doğumhanenin kapısında çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında odanın önünde bekleyen Bilal'in rengi attı. "Abi?" dediğinde sesi korkudan çatallaşmıştı.

"Baba oldum ben Bilal... Ben yeniden doğdum..."

Bilal, korkusunu üzerinden atamadan bakmaya devam etti Devran'a. Yanında olduğu bunca zaman boyunca bir kere bile böyle hıçkırarak ağladığını görmemişti. Melek'in cenazesinde bile böyle değildi. Bu başkaydı, bu yeni doğan bebeğinkilere eş değer gözyaşlarıydı. Bir değil, iki doğumu kutluyordu yeni doğan gün. Biri derinlerden, cehennem ateşlerinden doğuyordu, senelerce çekilmiş sancılarla. Diğeri ise aşkla dolu gönlün derinliklerinden, cenneti bahşederek geliyordu.

İki farklı zamanda iki farklı hastane odası. Ama en büyük fark, birinde doğumun neşeşi, diğerinde ölümün endişesi.

10. Masal

"An gelirdi, ömrünüz boyunca dilinizin ucuna kadar gelmiş o iki kelimeyi söyleyememiş olmanın sancısını yaşardınız. Çok basitti hâlbuki söylemek. Ama insanoğlunun en büyük hatasıydı zamana güvenmek, bilemezdiniz."

Karahan, annesine onu ne kadar çok sevdiğini söylememiş olmasının sancısıyla kıvrandı ameliyat boyunca. Babasının gözlerinin içine bakamamıştı. Sanki yaşlanıvermişti bir nefeste. Lara'nın yanı başındaki sıcacık varlığı bile gönlünü feraha çıkarmaya yetmiyordu. Genç kız gözlerinin içine bakıyor, tek kelime etmeden umudu vaat ediyordu. Ama umut istemiyordu Karahan. Umuda kapılmak istemiyordu. O kadar çok insanın, göz bebeklerindeki umut parıltılarının yok olduğuna tanık olmuştu ki onlardan biri olmak ölümle eş değerdi.

Uzun süren bekleyiş sonrası, Şule'nin gülümseyen yüzüyle ameliyattan çıktığını gören Karahan'ın gönlü kanatlandı birden. Eğer kötü geçseydi karabulutlar sarardı Şule'nin yüzünü, tanıyordu en yakın arkadaşını. Efsun ameliyatı sorunsuz atlatmıştı. Herkes derin bir nefes alırken, Karahan tek kelime edemeden kaçarcasına uzaklaşmış ve yalnız kalacağı bir köşeye çöküp, küçücük bir çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. İçine hapsettiği bütün korkusunun, rahatlamasının, utancının dışa vurumuydu yaşadığı. Başının üzerinde hissettiği elin varlığı ile kendine geldi. Bilal yanı başında dev gibi duruyor, çiviyi andıran gözlerinde oluşmaya başlayan şefkatle ona bakıyordu.

"Sana hiç masal anlatmadım ben değil mi? Sanırım zamanı geldi Karahan."

O günden beri fırsatını kolluyordu Bilal. Devran'ın gözlerindeki acıyı gördüğü andan beri içi içini yiyordu. Öyle bir yarayı deşmişti ki Karahan, babasının ömründen biçtiğinin farkında bile değildi. Canınızı en çok yakan en sevdiğiniz olurdu çoğu zaman. En sevdiğinden gelmişti en büyük acısı Devran'ın. Yine iki parçaya bölünmüştü ruhu. Bir yanı sevdiği kadın için korkuyla bezenmişken diğer yanı kan kaybediyor ama evlat sevgisini basıyordu üzerine tampon niyetine. Ama gönül bu, bir kere kırıldı mı hemen tamir olamıyordu ne yazık ki. Küçük değildi ki Karahan, çocukluk deyip geçilmiyordu bir türlü. Bir şeyler yapmalıydı Bilal. Babasının onun için neleri göze aldığını öğrenmeliydi Karahan.

Karahan anlamaz gözlerle baktı baba yarısına. Bilal yanına geçti, çöktü nemli toprağın üstüne.

"Bir varmış bir yokmuş diye başlamaz bizim masalımız. Hiç yokmuş, hiç olmamış diye başlar. Ta ki o ana kadar. Kara bir şövalye varmış zamanın birinde. Bir yanını cehennem alevleri, diğer yanını ise yalnızlığın zehirli çiçekleri sarmış. Öyle çok acı çekiyormuş ki kimse derdine derman olamıyormuş. Ta ki ona rastlayıncaya kadar. Bir bahar sabahının tazeliği gibi ama aynı zamanda da kara kışın ayazı kadar güçlü bir kadın çıkmış karşısına. Her düştüğünde kaldırmış, her bir yarasına deva olmuş. İçindeki cehennem yangınlarını gözyaşlarıyla söndürmüş, yalnızlığını saran zehirli çiçekleri ise parçalamış parmak uçlarıyla. Ama bir gün, kötü bir kral alıp götürmüş şövalyenin kolları arasındaki güzel kadını. Delirmiş, tek dermanı elinden alınan adam. Çıkmış kralın karşısına. Zarar vereceklermiş sevdiği kadına, üstelik hamileymiş kadın. Meydan okumuş şövalye, düelloya çağırmış kralın en güçlü savaşçısını, arenada kılıç sal-

lamışlar. Sevdiği kadının uğruna, karnındaki oğlunun hatrına vazgeçmiş ömründen şövalye. Durmuş kalbi. Ama güzel kadının duası ve oğlunun minik varlığı döndürmüş onu hayata geri."

Karahan bedeninin titremesine mani olamıyordu bir türlü. Bilal'in anlattıklarından sonra zihninde oluşan resimde; güzel kadın annesi, kara şövalye de babasıydı sürekli. Bilekte açılan kesik dediği anda ise anladı Karahan. Yaşanmıştı tüm bu anlatılanlar. Masal değildi. Babasının gözlerinde gördüğü o hayran bakış, annesinin ona ve ailesine duyduğu akıl almaz sevgi... Kendinden vazgeçecek kadar seviyordu onu annesi. Hep bu büyük sevgi korkutmuştu onu. Ama babası... O yaşasın diye canından geçmişti daha doğmadan önce, öyle mi? Masal değildi hiçbiri. Ayrıntıları bilmemelerinin bir nedeni vardı demek ki bunca zaman.

"Neden daha önce anlatmadın Bilal abi?"

"Neyi anlatayım Karahan? Sen hayatına dahil ettin mi ki bizi beklenti içine giriyorsun? Gecelerce uykusuz kaldık biz babanla. Sen eline her silah aldığında öldük öldük dirildik. Sen bize gelmedin Karahan. Bizi seçmedin. Açık olmadın. Neyi anlatalım ki sana? Sen uzaktan sevmeyi, bizi uzaktan izlemeyi tercih ettin. Gençliktir dedim, üzerine varmasına engel oldum bunca zaman. Ama artık kendini toparlama zamanın geldi. En zayıf yerinden vurdun babanı Karahan. Öyle bir yarayı deştin ki... Hâlbuki o yaraya sen derman olmuştun. Bilmedin Karahan. Bilmek istemedin. Sen bizim sana duyduğumuz sevgiye inanmamayı seçtin. Ya da o sevgiye sarılmamayı..."

"Hayır! Bilal abi hayır. Ben..."

Bilal kaşlarını çatarak kalktı ayağa.

"Baban o gün öleceğini bile bile hem seni hem de Efsun'u bana emanet etti. Merak ederdin ya hep neden anneme emanetim diyorsun sen arada diye, buydu işte sebebi. Eğer o gün

Devran'ın kalbi atmasaydı, baba olarak beni bilecektin büyük ihtimalle. Siz benim emanetimdiniz. Ama sen benim emanetime..."

"Söyleme Bilal abi... Söyleme öyle. Ben ihanet etmedim. İstemeden döküldü dilimden o kelimeler."

"En çok dilden dökülenin geri dönüşü olmaz Karahan. Bileğinden önce, dilini eğitmelisin bu hayatta. Bazen bilek gücüyle değil, yürek gücüyle yaralarsın karşındakini. En etkili, en can yakıcı silahtır kelimeler. Sen eline silah almayı seçtin ama bilmediğin bir şey var. Bu âlem satranç tahtası gibidir. Şah da olsan tek bir yanlış hamlede küçücük bir piyona devrilirsin. Şah olmak için ise yanındakileri bir bir yitirmeyi göze alacak cesarete sahip olmak gerekir. Sen oyunu açık oynamadın. Safını kuvvetlendirmedin. Ve belli ettin ki senden şah olmaz. Baban neden her zaman şahtı biliyor musun? Baban daha oyunun en başında kalesini yani Elvan ile Melek'i sonrasında da vezirini yani babasını kaybetti. Ama cesareti ve yanında kalan diğer taşları sayesinde oyunu kazandı. Hayat ona yeni bir oyun kurduğunda ise kalesi yani annenle sen ayakta kalın diye kendinden, oyundan vazgeçti. Ama bu sefer de kalesi güçlüydü, şahın düşmesine engel oldu. Şimdi anladın mı hatanı? Sen ne kalene güvendin ne de vezirini aldın arkana. Onlar seni kollasa da bir sonraki hamleni tahmin edemediler. Sen oyunu kendi kendine kaybettin. Şah olmak yerine piyon olmayı tercih ettin. Şah olan babanın gölgesine sığınmayı bile akıl edemedin."

Karahan bir süre sessiz kaldı. O kadar haklıydı ki Bilal. Kendince kahramancılık oynamıştı bunca zaman. Babasının bu âlemdeki yerini bilseydi belki daha açık olabilirdi ama onun da gizlemesinin kendince haklı nedenleri vardı. Öyle gözle görülür izler vardı ki hayatlarında, Karahan bunları şimdi fark ediyordu. Babasının gücünü, Bilal'in hep silahlı oluşunu... Görünenin ötesinde çok daha fazlası olduğunu da idrak edebiliyordu.

"Babam, Elvan ve Meleği öldürenlerin cezalarını bulduğunu söylemişti. Üstelememe rağmen bunu yapanın kendisi olduğunu asla söylemedi. Oydu değil mi?"

"Sence kalesi düşmüş bir şah ne yapar? Üstelik vezirini de kaybetmiş."

"Tüm kozlarını öne sürer, son bir çabayla."

"Baban da öyle yaptı ama o taşlarını öne sürmedi, ayaklarının altındaki tahtayı kırdı ve attı. Hani birkaç sene önce bir şey sormuştun bana, hangar dedikleri yer neresi diye."

Hatırlıyordu Karahan. Korumalardan birinden duymuştu. "Yıllar oldu hangarın kapısı açılmadı," demişti içlerinden biri. Yanındaki ise "Sen hiç hangar kapısında beklemedin koçum, git de Can anlatsın sana, bakalım o zaman da böyle heveslenecek misin?" demişti. Anlayamamıştı o zaman ve Bilal'e sormuştu. Bilal ise işle ilgili olduğunu söyleyerek geçiştirmişti.

"Hangarın kapısı üç kere açıldı Karahan ve Yaradan'a her gün dua ediyorum tekrar açılmasın diye. Babanı o hangarın kapısında hep ben bekledim. Af nedir bilmez baban. Bu yüzden de ailesinin canını yakan hiç kimseyi affetmedi."

"Ya ben? Beni affedecek mi babam?"

"Senin için canından vazgeçmiş bir adam senden geçer mi sence? Elbette affedecek. Ama bunun yolu Efsun'dan geçiyor. Annenin yardımına ihtiyacın var. Biliyorum Efsun'un ameliyatı odağını değiştirdi. Hepimiz aynı durumdayız. Ama annen az düzelsin, esas yangın seni o zaman bekliyor olacak. Ben senin yerinde olsam annemin koynuna sığınır, oradan dışarı çıkmazdım. Efsun'un desteğini almaya bak Karahan. İyileşir iyileşmez onunla konuş ve sabırlı ol. Fırtına öncesi sessizlik var şu an. Benden söylemesi."

Bilal bir taşla iki kuş vurma ümidiyle Karahan'ı Efsun'a itmişti. Bu durum belki avantaja dönüştürülebilirdi. Hem Efsun

ile arasındaki uçurum yok edilir hem de Devran'ın yarası iyileşirdi. Karahan duyduklarını hazmetmeye çalıştı. Annesinin hastalığı tek odağı olmuştu ama babasındaki yıkımı ve yıkıcılığı hastalığa bağlamıştı. Korktu Karahan. Duyduklarından korktu. Senelerce annesinin onu canını verecek kadar çok sevmesi yüzünden korkmuştu, ona layık olamamaktan çekinmişti. Şimdi ise babasının daha doğmadan onun için canını verdiğini öğreniyordu. O bileğindeki kesiğe alelade bir camın sebep olmadığını biliyordu zaten. "Lanet olsun!" diye fısıldadı. Dört bir yandan kıstırılmıştı ruhu. Bir yanda annesi, bir yanda babası, diğer yanda aşkı... Hepsi büyük bir değirmen taşı gibi birleşmiş, un ufak ediyordu Karahan'ın ruhunu.

Bilal gittikten sonra biraz daha oturdu olduğu yerde. Yaklaşan ayak sesiyle kafasını kaldırdı. Gök mavi gözlerin derinliğiyle sakinleştirmeye çalıştı içindeki tufanları.

"Karahan, Efsun ablayı odaya alıyorlar. Sen de gel, burada durma ne olur."

Karahan "Tamam," diyerek kalktı ayağa. Tam yürümeye başlayacaktı ki elinin içinde hissettiği sıcaklıkla kalakaldı olduğu yerde. Lara gözlerine bakıyordu ışıl ışıl. Boşta kalan elini göğsünün üzerine koyup parmak uçlarında yükseldi hafifçe ve dudaklarında son buldu hamlesi. Sanki güç veriyordu sevdiği adama. Güven veriyordu dudaklarından. İhtiyacı vardı ona, biliyordu. Karahan ise dudaklarının üzerindeki yumuşak ve sıcak tenin etkisiyle az da olsa attı içindeki sıkıntıyı. Elini sıkıca tutarak binaya yöneldi.

* * *

Abant yolunda arabanın sarsılmaması için olabildiğince dikkat ediyordu Karahan. Arabayı ben kullanacağım diye diret-

mişti. Hastaneden izin almış, Efsun iyileşinceye kadar ona şifa olacak tek yere, Abant'a gitmeye karar vermişlerdi. Efsun gözlerini açtığı andan itibaren babasıyla konuşmak için fırsat kolluyordu ama Devran, o yokmuş gibi davranıyordu. Efsun Devran'ın gözünün bebeğinden anlamıştı içindeki kırıkların nasıl canını yaktığını. Çok kırılmıştı Devran... Duyduklarından çok, bunları söyleyenin oğlu olması yakmıştı canını. Hayal kırıklığı değildi yaşadığı ama tam olarak anlatamıyordu da. Beklediği bu değildi. Karahan ikinci şansı, mucizesiydi. Sonsuzlukta yitip giden kalp atışlarının sireniydi. Kıyamıyordu aynı zamanda. Ama hepsi üst üste gelmişti. Önce Kara Efe'nin varlığı, sonra Karahan'ın söyledikleri, en sonunda da Efsun'un hastalığı. İlk defa sevdiği kadını, kalbini kaybetmeye bu kadar yaklaşmıştı. Öyle bir azap çekiyordu ki hissizleşmişti sanki. Tepki veremiyordu. Sadece Efsun'daydı gözü. Nefesi onun dudaklarının ucundaydı. O gözlerini kırptıkça atacaktı kalbi.

Köy yoluna girdiklerinde birbirlerinden habersiz gerildi ikisi de. Karahan dikiz aynasından kısacık bir an arkaya baktı. Göz göze geldiklerinde ise çevirdi bakışlarını. Utanıyordu Karahan. Melek ablasının mezarının önünden geçerken tüm o sözleri aklına geldikçe utanıyordu. Eve vardıklarında sağır eden sessizliği Efsun bozdu.

"Yuvam... Nasıl da özledim."

Devran yüzünde parlayan gülümsemeyle baktı sevdiği kadına. Ne zaman buraya gelseler, güneş gibi parlardı Efsun. Onun enerjisiyle doğa bile canlanırdı sanki. Çiçekler açar, kuşlar ötüşür, toprak berekete çalardı. Efsun ömrünün şifasıydı. Arabadan inip kollarını açtı iki yana. Başındaki eşarbı çekip çıkardı. Saçlarının tıraşlanmış olması Efsun'u üzmemişti ama Devran da Karahan da gördükçe kahroluyordu. Sırf onlar üzülmesin diye takıyordu zaten o saçma eşarbı.

"Bilal nerede kaldı? Hemen arkamızda değiller miydi?"

"Köye uğrayacaklar kalbim. Sen dert etme. Hadi içeri girelim, üşütebilirsin."

"Devran çocuk muyum ben? Rahat ol, artık iyileştim. Karahan!"

"Efendim anne."

"Şu babana bir şey söyle. Doktorluğunu konuştur, sıkmasın beni, iyiyim diyorum anlamıyor."

Karahan korkak gözlerini babasına çevirdi. Bakmıyordu ondan tarafa.

"Babam üşütürsün diyorsa üşütürsün anne. Lütfen söz dinle."

"Aa şuna bak! Babası kılıklı sen de."

"Anne doktorun olarak konuşmamı istersen de söyleyeceklerim farklı olmayacak. Üşütürsün, ne olur babamı dinle. Hadi içeri girelim."

Efsun ikisi arasında köprü kurmak istese de bir türlü başaramıyordu. Sevimlilik kozunu da kullanmıştı. Bu böyle olmayacaktı. Daha etkili silahlarını kuşanmasının zamanı gelmişti artık. Elini alnına götürdü ve sendeledi. Devran anında kollarının arasına aldı onu.

"Efsun!"

"Anne!"

İkisi de aynı anda haykırmışlardı. Birbirlerine baktılar korkuyla.

"Karahan... Oğlum bir şey yap!"

Karahan babasının onunla konuşmasına korkudan şaşıramadı bile fakat Efsun'un kıkırdamaya başlamasıyla ikisi de dağıldı.

"Ama can sıkıcı derece de paniksiniz. Sıkıyorsunuz beni."

Devran "Efsun!" diye öyle bir kükremişti ki Efsun sevdiği adamı tanımasa korkudan saklanacak karanlık bir köşe arardı.

"Ne var Devran ya, şaka da yaptırmıyorsunuz insana. Sıkıldım ikinizin de bu aşırı korumacı hâlinden."

Devran kan beynine sıçramış bir hâlde, dikti orman yeşillerini kara kahvelere.

"Sana öyle şakalar yaparım ki Efsun aklın alınır. Yürü içeri. Yorgun bir kalbim olduğunu unutuyorsun, hatırlamaya ihtiyacın varsa itinayla hatırlatabilirim."

Devran, Efsun'un yüzündeki kanın çekilmesiyle hedefi on ikiden vurduğunu anladı. Madem yüreğine indirerek şakalaştığını düşünüyordu, geçmiş kozunu kullanarak onu alt edecekti. Efsun iki büyük adımla koynuna sokuldu usulca.

"Canımdan öte cansın sevgilim. Söyleme öyle, özür dilerim."

Devran sahte bir kırgınlıkla sıyrıldı sevdiği kadının kollarından. İkisinin de bir derse ihtiyacı vardı. Efsun hastalığını hafife alarak Devran'ı çıldırtıyordu. Olmayacaktı böyle. Fazla yumuşak davrandıkça dikkatsizleşiyorlardı. Artık kendini hatırlatmanın zamanı gelmişti anlaşılan. Tunçtan bir zırh gibi kuşandı eskiye dair ne varsa Devran. Bir iki adım sonra döndü ve derin gözlerini önce kalbine, sonra aslan parçasına çevirdi.

"Siz Devran'ı maskara ediyor, eski yaralarını deşmekten çekinmiyorsunuz madem, Destan'ı buyur edelim hayatımıza. Hiçbir şey gizli kalmasın artık. Herkes saklı isimlerini döksün ortaya. Değil mi Karabüyü'm? Bence Kara Efe'de rahatlayacaktır."

Karahan gözleri kocaman olmuş bakakaldı babasına. Efsun'un ise rengi bu sefer gerçekten uçmuştu. Oyunun seyri değişmişti. Şah karşılarına geçmiş hodri meydan derken olacaklara hazırlıklı değildi hiçbiri.

11. Zırh

"Unutmaya çalıştıklarınız size kendini hatırlattıkça canınız yanardı. Çünkü ciğeriniz bir kere dağlandı mı acısını gömer ama izini silmeye gücünüz yetmezdi."

Devran ciğerini dağlayan acısını gün yüzüne çıkartmasa da izini sermişti sevdiklerinin önüne. Acısı belliydi de izin adı DESTAN'da gizliydi.

Karahan anlamaz bakışlarla karşısında oturan adama baktı. Gözlerinin derinliklerinde görmek istediklerini değil de hiç bilmediği, tanık olmadığı bir şeyler görüyordu. Közlenmiş bir acıdan tekrar alevlenen bir ateşti bu sanki. Efsun ise yüreği ağzında izliyordu, sevdiği adamın Destan'ı bir zırh gibi üzerine giyişini. "Neden?" diye düşünmek gereksizdi. Biliyordu neden olduğunu ama korkuyordu ister istemez. Sevdiği adam diğer yanını, Destan'ı göz bebeklerinden silmemiş ama ormanın en derinliklerine, karanlık kuytulara saklamıştı. Şimdi bunca zaman sonra gün yüzüne çıkıyordu saklı kalan.

Devran telefonu eline aldı ve gözlerini bir an bile ayırmadan baktı her ikisine de.

"Bilal?"

"Evet abi"

"Garajı hazırlayın!"

"Garajı mı? Abi sen?"

"Adamı çek, kazığa geliyoruz birazdan."

"A...anlamadım."

"Neyi anlamadın Bilal? Diyorum ki ADAMI çek kazığa, geliyoruz!"

Evin içinde çınlayan tok ve korkutucu ses ikisini de yerinden sıçratmıştı. Efsun sesin korkutuculuğundan çok, Devran'ın "Adam" deyişine odaklanmıştı. Ayaklanıp yanına gitmek istediğinde, Devran bir anlığına ona bakmış ve gerisin geriye oturmasına sebep olmuştu. Elindeki telefonu bir iki kurcaladı ve tekrar kulağına koydu.

"Merve, Karahan ile bir işimiz var, bize geçer misin? Efsun yalnız kalmasın."

"Tamam Devran abi, geliyorum hemen."

"Teşekkür ederim."

Kısa konuşma sonrasında ayağa kalktı. Bir anda -sanki daha fazlası mümkünmüş gibi- devleşmişti cüssesi.

"Kalk bakalım delikanlı. Gidiyoruz."

"Baba?"

"Baba mı? Ne babası? Baban yok delikanlı, karşındaki DESTAN. Tanımıyordun bu zamana kadar, tanışacaksın birazdan. Düş önüme."

Devran şöminenin önündeki sehpanın çekmecesini açıp silahını aldı, beline taktı.

"Can özüm..."

"Çok gecikmeyiz Efsun."

Efsun'un gözleri sulanmaya başladığında Devran için ilk zorluk kendisini göstermişti. Zordu sevdiği kadının gözlerinden taşan kristallerin düşüp kırılmasına izin vermek. Ama mecburdu buna. Efsun kendi sağlığını önemsemeyerek, Karahan ise babalığını sorgulayarak en büyük hatayı yapmışlardı ve Destan'ı zorla davet etmişlerdi hayatlarına. Şimdi herkes bu değişimin fırtınasında alabora olmak zorundaydı. Her fırtınanın sonunda güneş daha bir parlak doğardı. Bu hikâyenin fırtınası Destan ise güneşi Devran'dı. Ve şimdi sıra fırtınadaydı.

* * *

Garajın kapısına ulaştıklarında Karahan'ın yol boyunca içinden "O senin baban, rahat ol. Bir şey yok. Affedecek seni," diye süren telkinleri biraz da olsa işe yaramıştı. Arabadan inip, babasının ardından garajın önüne vardığında Bilal kapıda onları bekliyordu. Devran sırtındaki ceketi Bilal'e uzatırken "Anlat," dedi. Bilal'in tereddütle bakışlarını Karahan'a çevirdiğini gören Devran "Anlat dedim Bilal!" diyerek âdeta kükredi. Duyduğu ses Destan'a aitti. Emir büyük yerdendi Bilal için ama içten içe kahroluyordu. Karahan'a bir şeyler anlatmıştı evet, masalsı ve bir kahramanlık hikâyesiydi, madalyonun aydınlık yüzüydü gözler önüne serdiği. Ama bu başkaydı. Karanlığın bile titrediği bambaşka bir adamla tanışacaktı Karahan ve bu Bilal'i hem üzüyor hem de korkutuyordu. Bilmek başkaydı, tanıklık etmek başka.

"Bilal, sabrımı denemek için çok yanlış bir zaman seçtiğinin farkındasındır inşallah."

Bilal ya Allah diyerek derin bir nefes aldı ve tıpkı Destan gibi Karahan'ın karşısında Bilal amcası değil, Kızıl Bilal olarak konuşmaya başladı. İstemese de buna mecburdu.

"Abi adam çocuk tacizcisi. Bolu'da beş yaşındaki bir kızı kaçırmaya çalışırken esnaf fark etmiş, kıza zarar vermesine engel olmuşlar ama adam bir şekilde ellerinden kaçmış. Polisler didik didik aramışlar şehir merkezini ama bir türlü bulamamışlar. Bizimkilerden birinin kulağına Mengen'e kaçtığı haberi gelince fazla oyalanmadan kaldırdık."

"Tamam. Kimse girmeyecek içeri, sadece delikanlı."

Devran delikanlı dedikçe Karahan'ın telkinlerinden güç alarak diktiği ve ayakta durmasını sağlayan duvarları bir bir yıkılıyordu. Garajın büyük paslı kapısı açıldığında ilk Devran girdi içeri, Karahan da hemen ardından. İçeri girerken bir anlığına

Bilal'e bakmış ama gözlerinden istediği kuvveti alamamıştı. Boş bakıyordu Bilal. Buz gibi bakıyordu. İçeri adımını atar atmaz rutubet ve idrar kokusu burnuna doldu. Normal şartlarda çoğu insanın tiksinebileceği bu durum karşısında Karahan'ın duyuları mesleği gereği eğitimliydi. Ama hazırlıklı olmadığı bir kısım vardı ki ona da birazdan tanık olacaktı.

Devran her zaman olduğu gibi gömleğinin düğmelerini çözdü. Omuzlarından sıyırıp tahta sandalyenin köşesine astı. Bilal'in kaldırdığı şerefsiz tavandaki kazığa çekilmiş, kurbanlık koyun gibi çırılçıplak önlerinde duruyordu.

"Sen ADAM! Cehennemi bir tek öte tarafta mı sanıyorsun?"

Sesinde öyle bir tını vardı ki Karahan iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Bu duyduğu ses ona "Aslanım" diyen ses olamazdı. İkisinin de aynı adama ait olması o kadar imkânsızdı ki şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı âdeta.

"Konuşsana lan!"

Devran'ın haykırışıyla adam korkudan dile gelmiş ama kekelemesine bir türlü mani olamamıştı.

"Ben.. bi... bir şey ya..ya.. yapmadım."

"Sana onu sormadım. Dedim ki sen cehennemi bir tek öte tarafta mı sanıyorsun?"

"Be... ben..."

"Seninle işimiz var. Şimdi sen iki kelimeyi yan yana getiremiyorsun ya ben birazdan, yıllardır içimde tuttuğum bütün azabı üzerine boşaltacağım. O zaman ne yapacaksın merak ediyorum. Önce elektrik vererek mi başlasam yoksa yaratıcılığımı mı konuştursam?"

Karahan'ın kanını donduran konuşma, tüm iradesini yerle bir etti. Buzdan bir dağ dikiliyordu önünde. Devran adamın arkasında ki masaya yöneldiğinde bir anlığına göz göze geldi genç

adamla. Gözlerinin haresi bile kıpkırmızı alazlanmıştı âdeta. Yıldızlar uçuşurdu babasının gözlerinde ona her baktığında. Gururdan, sevgiden, şükürden parıltılar saklı olurdu. Ama şimdi karşısındaki adamın gözlerinde kızgın lavlar vardı. Ölesiye korkutucuydu "Bu benim babam mı?" diye sordu kendi kendine Karahan. Kazıktaki adamın aciz hâli umrunda bile değildi. Pis bir çocuk tacizcisiydi. Kafasına sıkabilirdi şu an, kılı kıpırdamaz, zerre pişman olmazdı. Ama karşısında babasının bedenine bürünmüş adamı tanıyamıyordu. O kadar rahat, o kadar kendinden emin ve bu işi sanki binlerce defa yapmış gibi görünüyordu ki Karahan midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Devran aletlerin sıralandığı masanın ucundaki kalın camdan şişeye yöneldi. İçinde ne olduğunu yazmasa da tahmin edebiliyordu. Kolonya olacak değildi. Ellerine özel kalın sanayi tipi eldivenleri geçirdi. Masaya tekrar göz attıktan sonra sapı uzun kerpeten benzeri bir aleti aldı. Devran masanın yanından ayrılıp adama yöneldiğinde içinden bir ses "Dur!" dedi çığlık çığlığa. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, sana eskisi gibi bakmayacak," dedi Destan'ın içi sesi. Ama Devran'ın iç sesi bastırdı onu. "Bunu yapmak zorundasın. Eğer yolundan vazgeçmezse neye dönüşeceğini görmeli," dedi.

Devran tüm soğukkanlılığı ile adama yaklaştığında kerpetenle cinsel organını kavradı. Şişedeki sıvıyı dökmesiyle, adamın tiz çığlıkları tüm garajı inletmeye başladı. Karahan bir anlık gafletle ileri doğru adım atmış ama Devran'ın ölümcül bakışlarıyla yerine çivilenmişti. Asit döküyordu uzvuna. Ateşe atılmış plastik gibi eriyordu eti. Adamın çığlıkları o kadar yüksekti ki Karahan bir an önce acıdan bayılması için dua ederken buldu kendini. Bu, tarifi imkânsız bir manzaraydı. Adam ölümü hak ediyordu ama işkence... Bu başka bir şeydi.

Devran artık kerpetene ihtiyacı olmadığını anlayınca köşe-

ye fırlattı. Şişenin içindeki asit bitmişti. Devran elindekini yere bıraktı takatsizce. Yerdeki iğrenç kan ve et birikintisine saçıldı cam parçaları. Devran gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, omuzlarını silktikten sonra duruşunu dikleştirdi ve Karahan'a döndü.

"Ne o? Miden kaldırmadı sanırım. Kusacağım deme sakın. Daha kanlı sahneler oynardım sana ama temizlemesi zor oluyor çocuklar için."

"Baba bu..."

"Ne Karahan? Sence sadece organ kaçakçılığı yapanlar mı ölümü hak ediyor? Ben sadece üç kere intikam için elime silah aldım. İlk olanı ailem içindi. İkincisi annen hamileyken zarar vermeye çalıştıkları içindi. Üçüncüsü de Hayal'in kâbuslarını yok etmek içindi. Onun dışında öldürdüğüm herkes ADAM'dı benim için. Ben öldürdüklerime sadece ADAM derim delikanlı. Çünkü ha bir tane ha bin tane fark etmez, ben adamı öldürüyorum, kötü olanı siliyorum. Ama dönüştüğüm suret, ödediğim diyet bu. Yıllarca yandım, kavruldum. Annen bir mucize gibi girdi hayatıma. Ona bile yaklaşmam, bana yaklaşmasına izin vermem o kadar zor oldu ki. Ama direndi annen. Asla başka bir çocuk istemediğimi söylediğimde yıkıldı ama vazgeçmedi yine de benden. Daha sen doğmadan sana zarar gelir diye korkuyordum. Ölesiye korkuyordum. Ama senin varlığını öğrendiğim anda değişti her şey. Sen benim kaybettiğim umudumdun. Seninle babalığımı geri kazandım ben. Ama bilemedim, en sevdiğin seni en çok acıtanmış; onu da seninle öğrendim."

Karahan iki yanında sıkılı yumruklarıyla, gözlerine dolan yaşları geriye itmeye çalıştı. Bir anlık panik ve kızgınlıkla söylediği sözlerin nelere sebep olduğunu çok daha iyi görebiliyordu. Ama dilden dökülenlerin geri dönüşü yoktu işte. Atılan kurşun gibiydi. Hele de silahını en sevdiğine çevirdiğinde kapanmaya-

cak yaralar açabilirdi. Ama yarayı açan sevdiğinse şifası da onda saklı olurdu. Bu gerçeği şimdilik bilmiyordu.

Devran gömleğini giyerken bakışlarını yumuşatmaya çalıştı ama Karahan'ın dehşete düşmüş gözleri kalbini sıkıştırıyordu. Silahını belinden çıkarıp adama üç kurşun sıktıktan sonra, son bir bakış attı oğluna. Hızla garajı terk ederken Bilal'in yanından ok gibi geçip arabasına bindi. Bilal'e ufak bir baş hareketi yapıp "Karahan ile birlikte gelirsiniz," dedi sadece. Eve dönmek üzere yola çıktığında arkasında bir enkaz bıraktığının farkındaydı, bu canını çok yakıyordu ama asıl deprem içindeydi.

* * *

Efsun hop oturup hop kalkmıştı gittiklerinden biri. Merve'nin teselli sözleri bir kulağından girmiş diğer kulağından çıkmıştı. Hangisi daha korkunçtu bir türlü kestiremiyordu. Karahan'ın göreceklerine mi yansaydı, Devran'ın yine harabeye dönecek olan yüreğine mi?

Karahan elbet düzelecekti. Devran'ın ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Görünenin ardındaki gerçekleri Karahan'a göstererek neden eline silah almaması ve bu âleme girmemesi gerektiğini kanıtlamak istiyordu. İçten içe oğlunun ruhunu kurtarmaya çalışıyordu. Bunu yaparken de kendi canını yakıyordu. Efsun'un elinden ise sevdiği adam için tek bir şey geliyordu bu durumda. Yukarı çıktı ve Devran'ı beklemeye başladı. Geçen dakikalar boyunca gözünün önüne gelen her türlü kanlı sahneyi silmeye çalışmış ama gözyaşlarının akmasına mani olamamıştı. Sanki pis bir zehri atar gibi attı her bir olumsuz düşünceyi gözyaşlarıyla birlikte. Bahçeden gelen araba sesiyle kendini toparladı. Perdenin çekili olduğu pencereye yöneldi. Arabadan sadece Devran'ın indiğini gördüğünde kaşları çatıldı. Omuzları

çöküktü sevdiği adamın. Canından bir parça koptu sanki, içi buza çekti Efsun'un. İlk günkü gibi değildi sevdası. İlk insanın yaradılışından itibaren bütün aşkların gücünü barındırıyordu küçücük kalbi. Öylesine değildi, ölesiyeydi.

Merdivenden gelen tok ayak seslerine dikkat kesildi. Oturduğu yerden kalktı. Kapı açıldı ve Efsun'un sevdiği adamı gördüğü anda içindeki ulu çınarlar bir bir devrildi. Devran kapıyı ardından kapatıp birkaç adımda Efsun'un önüne geldiğinde, göz göze geldikleri o ilk anda dizlerinin dermanı kesildi. Tıpkı içindeki çınarlar gibi devrildi koca adam. Dizlerinin üzerine düşüp de omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladığında Efsun ne yapacağını bilemedi. Elleri titriyor, nefesi ciğerlerini yakıyordu sanki. Yıkılmamıştı hiç Devran bu zamana kadar. Kalbi durduğunda bile yıkılmamıştı onun gözünde. Ama o an... Tarifsizdi Efsun'un hissettikleri. Bu hâle gelmesinin nedenlerinden biri de kendisiydi. Bunu bilmek ise kara yangınların ortasında kalmasına sebep oluyordu.

Diz çöktü, her bir milimine ruhunu adadığı yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerine bakmak için hafifçe kaldırdı. Kendi gözyaşlarının farkında bile değildi. Devran'ın söylemek istediği bir şeyler vardı, görebiliyordu. Destek olmak istercesine dudaklarına iki küçük öpücük kondurdu her zaman olduğu gibi.

"Ben... Karahan'ın babasını öldürdüm bu gece Efsun. Onun gözündeki babasını öldürdüm."

Devran hıçkırıklarını tutamayarak sarıldı tek dayanağına. Çok canı yanıyordu. Karahan'a Destan'ı göstermesinin amacı belliydi ama o son bakışı içine oturmuş, ciğerini dağlamıştı. Oğlu, aslan parçası, bir daha ona eskisi gibi bakmayacaktı. Ondan korkacak, belki de tiksinecekti. Aklına babası düştü bir anda. O da böyle bir sahneden sonra silip atmamış mıydı onu ömründen? Yıllarca içinde sakladığı baba toprağı buz tutmuştu

da babasını yutan alevlerle yüzüne çarpmıştı hasreti. Elinde kalan ise avuçlarına bırakılan son nefesten ibaretti. Bir de tespihi bileğindeydi, sanki acısını her daim hatırlasın diye. O bir an bile dinlememişti babasını. Kendisini açıklasa bile ona inanmamış, inansa bile bencilce önce "*ben*" demişti. Beni seçeceksin bu hayatta. Ama babasının gözündeki yerini anlayamamıştı o zamanlar. Çocuktu. Baba olduğunda bile hâlâ tam olarak anlamamıştı babasını. Hatta daha da kızmıştı. Evlat bir yana, dünya diğer yanaydı sonuçta. Ama eline ilk kan düştüğünde anladı babasını. Fuhuştan kurtardığı kızın babası ellerine kapandığında anladı. Karamolla'yı yanına aldığı gün anladı. Karahan'ın da onu anlaması için ne kadar zaman gerekecekti acaba? Ömrü yetecek miydi o günü görmeye? Dolan gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladığında Efsun parmaklarıyla dağıttı her birini. Sesi elverdiğince "Gel benimle," dedi.

Onu banyoya götürdüğünde Devran Efsun'un ne yapmak istediğini bir anda anladı. Yine onu yıkayacaktı. Şifa olacaktı yine, umut olacaktı. Doğru sandığınız yerden ve bitti dediğiniz andan başlardı ya hayat, Devran'ın doğru sandıkları yalan, bitti sandığı ise yeni başlıyordu.

12. Harabe

"Yaşamın döngüsü değişirdi bir anda. Siz ne yaparsanız yapın, sele kapılan sandal misali alabora ola ola sürüklenirdiniz. Ama aynı sel, birçok çer çöpü siler atardı ömrünüzden, fark edemezdiniz."

Devran, yaşananların onun için şer gibi görünen hayır olduğunu hesaba katamıyordu. Karahan belki de bu sayede, bu işlerden gerçekten sıyrılabilirdi. Onu silip atsa bile Devran buna dayanmaya çalışırdı. En azından her çalan telefonda "Acaba kötü haber mi?" diyerek korkmayacaktı. Ama bu bile harabeye dönmüş gönlünü feraha çıkarmaya yetmiyordu ne yazık ki. Hem seneler sonra elini kana bulamış hem de buna oğlunu tanık etmişti.

Efsun onu yıkadıktan sonra yatağa yatırmış, küçük bir çocuk gibi arkasından sarılarak onu bağrına basmıştı. Uyusun da dinlensin, içindeki yangın dinsin istemişti Efsun ama Devran'ı kâbusların kucağına bırakmış, aşağıya inerek yeni gelmiş olan Bilal ve Karahan'ı karşılamıştı. Yorgunluğu ayyuka çıkarken yine de güçlü duruşundan ödün vermedi.

"Bilal, Merve eve yollandı."

Bilal, Efsun'un patlamaya hazır bir volkan misali önlerine çıktığında "Eyvah! Babadan alacağını aldın, şimdi sıra anne sopasında kara oğlan," dedi içinden. Ama ona da kıyamıyordu.

"Dışarı çıksak ya seninle az biraz," diyen Bilal'e, içeri girdiklerinden beri bir salise dahi oğlundan ayırmadığı bakışlarını çevirdi Efsun.

"Sen de evine git Bilal. Bizim Karahan ile görülecek, çok gecikmiş bir hesabımız var."

Bilal ne diyeceğini bilemiyordu artık. Bir günde bu kadarı çoktu, Karahan için bile çoktu.

"Emanetim! Yapma, ne diyeceksen yarın dersin."

Efsun'un gözlerinden sisli bir bulut geçti bir anda. Bilal ona her emanetim dediğinde durulurdu. Utanırdı, sevinirdi, kendini güvende hissederdi. Birçok farklı duygu hücum ederdi. Bilal bunu bile bile elindeki en iyi kozu oynamıştı ama Efsun'un zekâsını atlıyordu her seferinde. Başındaki yemeniyi çekip aldı, kısacık kesilmiş saçlarında dolaştırdı ellerini.

"Bak emanetinin başındaki dikişlere. Görüyor musun Bilal? Beynimdeki tümör öldürmedi beni ama kesin oğlum öldürecek. Ölmeden de iki çift laf edeceğim iznin olursa."

Bilal daha fazla zorlamaması gerektiğini fark etti. Karahan'ın omzunu sıktı hafifçe ve dışarı çıktı. Efsun eliyle koltuğu işaret ettiğinde Karahan direnmeden, âdeta çökercesine oturdu. Söylemek istediği çok şey vardı ama nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu.

"Merve teyzen Adana'dayken evini kurşunlamışlardı. Hiç unutmuyorum, Bilal'in aklı çıkmıştı resmen. Kimseleri duymuyordu. Yanına gidip onu sakinleştirmiş ve Adana yolu boyunca da telkin etmiştim. Çok korkuyordu. Merve'ye bir şey oldu da bana mı söylemiyorlar diye diye yemişti kendisini. Gittik, baktık ve Merve'yi sağ salim bulduk. Ama hamileymiş, bebeğini düşürmüş korkudan. Ben ilk defa babanı o zaman o kadar gözü kara gördüm. Bilal doğmamış bebeğinin canını alanın canını almak istedi hâliyle. Sevdiklerini kaybetme korkusu insana her şeyi yaptırır. Baban kendine ait olmayan bir can için bile elini kana bulamaktan çekinmedi. Tıpkı benim gibi."

Karahan başı önde dinliyordu annesini ama duyduğu son cümleyle hızla kaldırdı kafasını.

"An... anlamadım?"

"Neyi anlamadın oğlum? Elimin kanlı olduğu kısmı mı?"

Karahan kalbinin yerinden çıkacak kadar şiddetli attığını hissediyordu. Duyduğu gerçek tokat gibi çarpmıştı suratına. Annesini elinde silahla hayal edemiyordu.

"Tam Adana'dan ayrılırken çatışma çıktı. Can bana siper olmaya çalışırken vurulduğunda aklım başımdan gitti. Babana da bir şey olacak korkusuyla Can'ın silahını alıp fırladım dışarı. Biri babana doğrultmuştu namlusunu. Bir saniye bile sürmedi karar vermem. Bastım tetiğe. Bir daha... Bir daha... Sonra bir daha... Tüm şarjörü boşalttım. Ama baban kurşunların hiçbirinin ona isabet etmediğini söyledi. Kıyamadı tabii, vicdanım canımı yakmasın istedi."

Efsun yanaklarından süzülen yaşları silerken elleri titriyordu. Karahan onun bu hâlini görünce, yanına gidip sarılmak için hamle yapmış ama Efsun'un bakışlarıyla geri adım atmıştı.

"İnsanın eline kan bulaşması için geçerli bir sebebi de olsa bu çok can yakıcı. Senin canın nasıl oluyor da yanmıyor can parçam?"

Karahan sorunun ağırlığı karşısında ezildiğini hissetti. Canı yanıyor muydu? Bunu hiç düşünmemişti bu zamana kadar. O hep adalet sağladığını düşünerek hafifletiyordu yüreğini. Ama içindeki dehlizlere neler saklanmıştı ondan habersiz bilmiyordu.

"Baban tüm yaşadığı acılara rağmen yanıp kavruluyordu her seferinde, biliyor musun? Eline her kan damladığında soluğu mezarlıkta alıyordu. İçinin yangınını soğuk mermerlerde söndürmeye çalışıyordu. Mezar toprağı atıyordu vicdanında yanan ateşin üzerine. Ama yine de sönmüyordu. Sen bu yangına nasıl dayanıyorsun be oğlum? Hadi kendini yakıyorsun, beni de yaktığını bilmiyor musun?"

Karahan gözlerinin dolduğunu hissetti. Bir an daha beklemeden fırladı oturduğu yerden ve annesinin önünde diz çöktü.

"Sen yanma diye uzak durdum senden bunca sene. Sen üzülme diye... Duydum seni o gün. Dokularımızın uyuştuğunu, eğer bana bir şey olursa canından vazgeçeceğini söylediğinde ömrü hayatımda korkmadığım kadar korktum. Eğer uzak durursam yanmazsın sandım. Özür dilerim anne, sana yaşattıklarım için özür dilerim."

Efsun içi titreyerek saçlarını okşadı oğlunun gözlerinin içine baka baka.

"Bu gece babamla ilk defa tanıştım. Ailesi tehlikede olmadıkça eline silah almayacaktı diyorsun ama bugün aldı. Canının nasıl yandığını gözlerinde gördüm anne ve buna ben sebep oldum. En çok bu yakıyor beni. Hiçbir şey söyleyemedim. Beni affet bile diyemedim. Affetmeyecek beni biliyorum ama..." cümlesi Devran'ın tok sesiyle yarıda kaldı.

"Evlat nedir bilmiyorsun, dilerim Allah'tan bir gün öğrenirsin. Evlat demek alın yazısı demek, kalbinin sızısı demek. Dudağındaki gülüş, gözündeki yaş demek. Yani evlat her şey demek. Sen bizim her şeyimizken seni nasıl affetmeyelim?"

Sesindeki titremeyi bastırmaya çalışsa da başaramadı Devran. En büyük kâbusunun gerçekleşmediğini görmek rahatlatmıştı. Kendi gibi seneler önce babasının karşısına geçip onun şeref yoksunu olduğunu söylediği bir ana tanık olmaktan, tarihin tekerrür etmesinden ölesiye korkmuştu.

"Özür dilerim baba. Her şey için..."

"Özür dileme aslanım. Beni bir mermer daha okşamak zorunda bırakma yeter. Çünkü eskisi kadar güçlü değilim. Yüreğim bunu kaldırmaz. O yüzden gideceğin yolu belirlemeden önce ardındakilere iyi bak. Ya celladımız olacaksın ya da umudumuz."

Karahan köşeye sıkışmıştı. Yolu hep belliydi bunca zaman ama ilk defa şüphe tohumu düşmüştü içine.

* * *

Lara sıkıntıyla elinde telefon, odanın içinde dolanıyordu. İki kere aramıştı Karahan'ı ikisinde de cevap vermemişti. Kapının tıklatılmasıyla olduğu yerde sıçradı.

"Kuzum müsait misin?" diyen Özge, kafasını kapıdan uzatmış ona bakıyordu.

"Gelsene ablacım."

"Yemekte çok sessizdin aklım sende kaldı. Hazır baban da yatmışken yanına geleyim yatak sohbeti yapalım dedim."

"Aklım Karahan'da."

"Neden ki? Kavga mı ettiniz?"

"Hayır, iki kere aradım açmadı da."

Özge kıkırdayarak yatağa oturdu. Bacaklarını toplayıp arkasına yaslandı, dizine vurarak Lara'yı yanına çağırdı. Lara tıpkı çocukken yaptığı gibi dizine başını dayadı.

"Korktuğun bir şey mi var?"

"Her şeyden korkuyorum. Beni bırakmasından, benden vazgeçmesinden, mutsuz olmaktan..."

"Her insan gibi. Bunları hissetmen o kadar doğal ki bir tanem. Bunlar insani kaygılar. Kaygı hissetmende hiçbir sakınca yok. Ama kaygılarının seni ele geçirmesine izin vermemelisin. O zaman bu bir sorun hâline gelir."

"Nasıl yapacağım? Yaralarım hâlâ içimde bir yerlerde duruyor."

"Kimi yaralar vardır o anda insanın canını çok yakar ama zamanında müdahale edildiğinde çabucak iyileşir. Zaman geçtikçe de ufacık, belli belirsiz bir izi kalır. Eski bir hatıra misali. Ama senin yaraların bu türden değil ne yazık ki. Sen o kadar çok kan kaybettin ki yaranın iyileşmesi imkânsıza yakın bir hâl aldı. Şu an taze bir şekilde duruyor. Kanamıyorsun belki ama en

ufak bir darbede ya da alacağın yeni bir yarada kanamaya hazır. Zaman eğer insaflı davranırsa yaran kapanacak. İzi de diğerlerinden biraz daha belirgin olacak."

"Ben yaralarım olmasın istiyorum. Hepsi bitsin, zihnimden silinsin."

"İnsanı insan yapan yaralarıdır Laracığım. Hayat insanların yaralarına deva arayışının bir yansımasıdır. Kimi devayı aşkta bulur, kimi evladında, kimi yarattığı eserlerde. Devanın ne olduğu önemli değil. Ama o arayış olmazsa boşa bir yaşam sürmüş olmaz mısın? Sanıyor musun ki yarasız insan var? Elbette yok. Dediğim gibi senin yaraların birçok insandan daha derin. Ama sen devanı çok çabuk buldun. Sadece kabullenip yarana sürmüyorsun."

"Karahan benim devam, bunu çok iyi biliyorum ve onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Birlikte mutlu olalım. Sadece bu! Tek istediğim onunla mutlu olmak."

"Bunun için kendine de ona da izin vermelisin. Yaşamın akışında odak noktalarınız değişebilir ama bu birbirinize sahip olduğunuz gerçeğini değiştirmez. Bu yüzden sabretmeli ve Karahan'a bazı şeyleri yoluna koyması için zaman tanımalısın."

Geçmişteki yaralarının esiri olunca insan, başkasının yarasına kör olabiliyordu. İnsan insanı yarasından tanırdı ya, sabır yoksunu olan çığlığından bile tanıyamıyordu. Görmüyordu Lara, duymuyordu hatta. Ama gözü kör olanla, kulağı sağır olana sabır bahşetmiyordu Yaradan...

13. Sınav

"Savrulan bir yaprağa dönüşürdü bazen yüreğiniz.
Samyelinde tatlı tatlı uçuşur, kuzey rüzgârlarının soğuğunda
donar dururdunuz. Ama hep rüzgâra sadık olurdunuz aşkla.
Çünkü sizi dalınızdan koparıp özgürlüğünüzü bahşedendi
rüzgâr, ulaşılmayana âşık olurdunuz."

Karahan Eşref'in karşısında kıvranırken ilk defa dostunun gözlerinde gölgeler görüyordu. Dilinden dökülenler yüreğine ferah sular serpiyordu her zaman olduğu gibi ama ah o gözleri... Anlatıyordu işte her şeyi.

"Sen tüm o yaşanılanları hangi gözle izledin Karahan; gönül gözünle mi, yoksa..."

"Ne fark eder, gördüklerim kimsenin kaldıramayacağı şeylerdi. Ama o..."

"Anladım, gönül gözünle görmüşsün.»

"Ne farkı var Eşref?"

"Çok farkı var. Bakmak ile görmek arasındaki fark buradan gelir. Birinde gözlerinle bakarsın, diğerinde gönül gözünle görürsün. Sen görmüşsün Karahan. Daha doğrusu Devran abi ilk defa ruhunun iki yanına da göstermiş."

"Ben... Onu hiç böyle görmemiştim Eşref. Korktum, şaşırdım."

"Ama sevginden bir an bile şüphe etmedin değil mi?"

"Asla!"

"İşte bundan bahsediyorum. Sen, baban gibi bir adamı çırılçıplak bıraktın. Bütün duvarlarını yıktın ki o duvarlar sizin güvenliğiniz içindi. Bu zamana kadar sizden saklamalarının man-

tıklı bir nedeni vardır elbet. Sen babanı gizlerinden arındırdın. Şimdi en az senin kadar savunmasız hissediyordur kendini."

"Bana dedi ki "Ben seninle Devran olarak yeniden doğdum. Ama canımı da en çok sen yaktın." Ben istemedim ki böyle olsun. Lanet olsun!"

Karahan hırsla saçlarına asıldı.

"Bu senin sınavın Karahan. Yaradan en dibe batmadan çıkarmazmış sevdiği kulunu feraha. İsyan etmeyeceksin. O senin baban, kahramanın. Sen hayattayken bir anlığına kıymetini bilmedin diye onu kaybedecek değilsin. Ama zamana güvenmemeni tavsiye ederim. Çünkü bir sabah uyanıp yatağında nefesi tükenmiş buluveriyorsun."

"Affettiğini söyledi söylemesine ama gel bir de bana anlat bunu Eşref. Ya celladımız olacaksın dedi ya da umudumuz. Ben cellat mı oldum Eşref?"

"Sen ne olmak istiyorsun Karahan? Cellat da olmak senin elinde umut da. Sen hangisini reva görüyorsun ailene?"

Eşref kendi acısını, yürek yarasını ilk defa dillendirmenin verdiği sıkıntıyla gözlerini kaçırdı. Aynı anda dükkânın kapısının açılmasıyla bakışları kapıya yöneldi. Göz bebeklerini saran kara tüller aralanıverdi. Güneş doğdu sanki. Karahan dostundaki ani değişikliğe neyin sebep olduğunu merak ederek arkasını döndü. Kapıda çıtı pıtı genç bir kız duruyor, ellerini önünde birleştirmiş, yanlarına gitmek için izin istiyordu. Heyecanlı olduğu her hâlinden belli olan genç kız başörtüsünün kenarlarını düzeltti gülümseyerek.

"Rahatsız etmiyorum inşallah. Başka zaman gelebilirim."

"Hayır Bergüzar, gel lütfen. Hem sizi tanıştırmak istiyordum ne zamandır, kısmet olmamıştı bir türlü, nasip bugüneymiş."

Genç kız minik, serçe adımlarla yanlarına vardığında gözlerindeki masum parıltılar Karahan'ın içine umut doğurmuştu

sanki. Garipti kızın bakışları. Ilık bir yağmur gibiydi, ferahlık veriyordu.

"Bergüzar, bu benim dostum Karahan. Karahan, Bergüzar da benim öğrencim."

"Merhaba, nasılsınız?"

Bergüzar ince, içten sesiyle bülbül gibi şakıyordu.

"Teşekkür ederim Bergüzar, daha iyi zamanlarım olmuştu."

"Rabbim, her şer gibi görünen de bir hayır, her hayır gibi görünende ise bir şer olacağını buyurmuştur. İçinizi ferah tutun. Yaradan'ı en çok üzen şey *O*'ndan umudun kesilmesiymiş, umudunuzu yitirmeyin."

Tam da düşündüğü gibiydi işte. Umut doluydu bu küçücük kız. O anda gönlünün duasını dillendirdi Karahan; dostuma yâr nasip et bu umut gözlü kulunu ya Rabbim.

Eşref ve Bergüzar ile vedalaştıktan sonra kendi yârine koştu Karahan. Abant'ta yaşadıklarından sonra orda duramamış, İstanbul'a dönmüştü. Canı yanıyordu, Lara bir iki kere aramış ama açmamıştı telefonu. O anda ona gerçekleri anlatacak gücü yoktu. Gönlünün az da olsa feraha ermesini istemişti. Bu yüzden de Eşref'in yanında almıştı soluğu. Eşref az da olsa serin sular serpmişti yüreğine. Şimdi sıra gönlündeydi. Telefonla yaptığı kısa görüşmeden sonra, buluşacakları yere giderken heyecanlanmadan edemiyordu. Sahildeki o bankta, başak tarlası saçlarının rüzgârla dansını izledi uzaktan. Şimdi o yapraktı Karahan. Rüzgârın aşkıyla ona akıyordu. Yanına vardığında tek kelime etmeden oturdu. Elinin üzerine kapanan elin verdiği sıcaklıkla ısıttı teninin her bir köşesini. Söyleyecek çok şeyi vardı. Anlatacakları hoşuna gitmeyecekti Lara'nın. Ama yalanı da aralarına sokmayacaktı yılan misali.

"Sana anlatmam gereken bazı şeyler var."

Sesindeki o garip tınıyı duyan Lara hızla başını çevirdi. Gözlerinin içine dikti gözlerini.

"Hoşuma gitmeyecek değil mi?"

"Evet."

"Anlatma o zaman. Yıllardır senin kuytunda soluklanmanın hayalini kurdum. Beni tekrar kurumuş topraklara bırakma."

"Anlatmak zorundayım. Çünkü seni yalanın ardında saklanarak korkakça değil, alabildiğine dürüstçe, özgürce sevmek istiyorum. Benden gidecek bile olsan."

Lara gözlerinin dolduğunu hissediyor ve duyacaklarından duyduğu korkuyu saklayamıyordu.

"Ben uzun zaman önce hayatımı değiştirecek bir karar verdim. Adalete duyduğum inancı kaybettiğim bir anımda silah aldım elime. Adaleti tek başıma bu şekilde sağlayabileceğime inandım. Sadece tek bir şeyle mücadele ediyordum; organ mafyasıyla. Onlarla savaşmaya..."

Lara'nın büyüyen gözlerini korkuyla kapadığını görünce sustu. Elini ona doğru uzattığında sıçrayarak geri çekilmesiyse öldürücü darbeyi yemesine sebep oldu. Ondan korkmuştu Lara. Senelerce sadece gözleriyle sevdiği, dokunmaya kıyamadığı sevdiği ondan korkuyordu.

"Lara... Sevgilim..."

"Ben gitmek istiyorum, hava kararıyor. "

"Lara'm. Lütfen..."

"Gitmek zorundayım. Olmaz, yapamam. Yaralarım kapanmadı benim, kanamıyor belki ama kapanmadı hiçbiri. Başka yaralar için tenimde de ruhumda da yer yok. Anla beni. Olmaz Karahan. Ellerindeki barutun iziyle bana dokunmana izin veremem."

Karahan uzattığı elini yumruk yaptı, oturduğu bankın kenarına geçirdi sertçe. Elinin üzerinde derisi sıyrılmış küçük bir yarık açılmıştı. Lara zıplayarak yerinden kalkmış, gözyaşları içinde ona dönmüştü. Can almanın ne kadar kolay olduğunu

düşündü o an Karahan. Can almak kolaydı da can bulmak zordu işte.

"Hoşça kal. Nihayetine eremeyen sevdam," diyerek vedalaştı içinden Lara. Dilinden dökülenler ise Karahan'ın yüreğini parçalayan acımasız bir kırbaç darbesiydi.

"Sakın gelme! Elindeki kanı silmeden gelme."

Koşarak uzaklaşan narin bedeninin arkasından, dörtnala gidiyordu ömrü Karahan'ın. Kayıp gidiyordu bedeninden. Dört bir cephede mağlup olmuştu Karahan. Herkesi hayal kırıklığına uğratmış, sanki kendinden uzağa ötelemişti. Tıpkı Eşref'in dediği gibi en büyük sınavını veriyordu. Israrla çalan telefonu hırsla kulağına koydu.

"Ne var?"

"Karahan?"

"Ne var Şule?"

"Sana ihtiyacım var! Yalvarırım yetiş! Onu kaybedeceğim yoksa, yetiş ne olur."

"Şule sakin ol! Kimden bahsediyorsun?"

"Korhan... Az önce getirdiler, vurulmuş."

"Yakındayım. Hemen geliyorum. Söyle ameliyathaneyi hazırlasınlar."

Karahan şimşek hızıyla fırladı olduğu yerden. Korhan, Şule'nin eşiydi. Organize şube de komiserdi. Öykü'nün de mesai arkadaşıydı. Öykü? Telefonu kurcalayıp kulağına koydu. İkinci çalışta açıldı.

"Öykü?"

"Karahan, hastanedeyim."

"İyi misin? Yüreğime inmeden cevap ver."

"İyiyim. Ufak bir sıyrığım var. Ama Korhan..."

"Geliyorum Öykü. Bilal amcamın haberi var mı?"

"Hayır. Söyleme sakın... Baba!"

"Öykü?"

"Gerek kalmadı Karahan, babam burada.»

"Hemen geliyorum."

Öykü babasının korku dolu bakışlarına ilk defa tanık oluyordu. Bu garip bakışın bir benzerini polis olmak istediğini söylediğinde görmüş, tek kelime etmeden bütün gece rakının dibine vurmuştu.

"Merve ne dedi bu kız? Ben anlamadım tam olarak."

Merve bir köşede içine içine gülüyordu. Zira Bilal'i daha fazla sinirlendirmek doğru olamayacaktı ama komikti yine de.

"Ne diyor kocacım?"

"Polis demedi değil mi? Ben yanlış anladım."

Efsun hınzırca araya girdi.

"Bence yakışır benim cesur yüreğime."

"Efsun!"

"Ne var ufaklık? Sanki bilmiyorsun bu turuncu ejderhayı. Onun içindeki isyankâr ateşi daha küçücükken ben gördüm de bir sen mi göremedin?"

"Kızım, yavrum... Bak o kadar iyi okullarda okudun, hep iftiharla tamamladın. İlla bir şey olacaksan ne bileyim Efsun gibi Karahan gibi doktor ol, hemşire ol..."

"Ben tüm hayatımı adalete adamak istiyorum baba. Bunun için de polislik benim için biçilmiş kaftan."

"Avukat ol o zaman ha, ne dersin?"

"Çok can sıkıcı, koca koca kitaplar okuyamam ben canım sıkılır, hiç aksiyon yok."

"Sana bir aksiyon filmi çekerim Öykü, gişe rekoru kırar. Delirtme beni."

"İster delir ister dövün baba. Beni de daha fazla konuşturma. Polis olacağım. Organize şubede komiser olacağım. Belki de Türkiye'nin ilk kadın emniyet müdürü olurum, belli mi olur."

Bilal tam hiddetini ortalığa serecekti ki Devran'ın kükreyişiyle sus pus oldu.

"Karışmayacaksın Bilal! Öykü'm ne olmak istiyorsa, gönlünden ne geçiyorsa onu olacak. Ben de sonuna kadar destekleyeceğim. Ama soracağım tek bir şey var Öykü, ona cevap verdiğinde bu konu burada kapanacak."

"Sor Devran amcam."

"Namlunun ucunda bir hayat olacak seninki. Anacığının, babacığının, bizlerin hep yüreği ağzında olacak. Kendini buna adamaya hazır mısın? Çocukken silahlara duyduğun merak gibi basit bir şey değil bu, biliyorsun değil mi?"

"Silahları sevdiğim doğru Devran amca, bunu biliyorsunuz. Ama amacım belimdeki silahla güç gösterisi yapmak değil. Öyle olsa giderim Adana'ya, sülalenin başına geçer hanım ağa olurum. Silahım da olur, silahlı adamlarım da. Benim derdim adaleti sağlayacak güce sahip olmak. Bunu daha net nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Bazı insanların aksine ben devletin sağladığı adalete inanıyor ve bunun bir parçası olmak istiyorum. Kendi adaletimi değil, devletin adaletini temsil etmek istiyorum."

O kadar netti ki cümleleri, kimseye söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Bilal çaresiz tamam demiş ama tüm gece Devran'ı karşısına alıp şişenin dibine vurmuştu.

"Namı diğer Kızıl Bilal'in kızı polis olacak yani öyle mi? Nasıl olacak be abi? Bu kız az çok biliyor da bizim geçmişimizi, şimdimizi..."

"Evet biliyor. O bizi yargılamadı, biz de onun tercihini sorgulamayacağız."

Devran büyüklüğünü göstererek konunun az hasarla atlatılmasını sağlamıştı.

Öykü aklına üşüşen anılardan sıyrılıp, korkuyla ona doğru gelen babasına baktı. Anlıyordu onu. Karahan'ın tersine o her şeyi biliyordu ve babasına da Devran amcasına da hayrandı. Çocukluğundan beri silahlara olan düşkünlüğü de cabasıydı üstelik. Ama eline silahı aldığı ilk gün babasından ilk dayağını yemiş, canhıraş bir şekilde karşısına dikilip "Kemiklerimi de

kırsan yine elime silah alacağım, mani olamayacaksın," demişti. Annesinin yalvarışları kâr etmemiş ve sonunda tek çıkar yol olarak da polisliği seçmişti. Yaşı büyüdükçe de adalet bilinci onun polislik mesleğine daha çok sarılmasına sebep olmuştu. Bilal başta kızmış olmasına rağmen ardı ardına kazandığı üstün hizmet ödülleri, kızıyla gururlanmasına sebep olmuştu.

"Baba iyiyim ben. Sen bir de karşı tarafı gör. Haşat ettim."

"Öykü sen benim ömrümün sınavısın biliyorsun değil mi? Neyin cezasısın acaba bana?"

"Seviyorsun beni, hiç inat etme."

Karahan hastaneye ulaştığında herkes oradaydı. Gözü önce babasına takıldı. Yüzü endişeliydi. Göz göze geldiklerinde ise ilk defa bakışlarını kaçırmıştı. Yüreğini bir el sıkıp bıraktı sanki. Annesine baktığında Merve'ye sarılmakta olduğunu gördü. Bilal ise koridorda volta atıyordu ileri geri.

"Nur, nedir durum?"

"Hocam Öykü Hanım'ın kolunda bir sıyrık var. Dikiş için müdahale odasına aldılar."

"Korhan?"

"Hocam MR'ı çekildi. Omurgada L3 L4 arasına sıkışmış kurşun. Ama C2'deki fraktür acil müdahale gerektiriyor."

Karahan kafasını toparlamak için derin bir nefes aldı. Çok yanlış bir zamanda, ağır bir yükün altına girmek üzereydi. Kafasını toparlamalı ve tüm yaşadığı olumsuzlukları ameliyathane kapısının gerisinde bırakmalıydı. Duruşunu dikleştirdi. Tam merdivenlere yönelecekken Efsun'un ona seslenmesiyle arkasını döndü.

"Can parçası!"

Karahan içinin titrediğini hissediyordu. Annesi ona her böyle seslendiğinde aynı şeyi hissederdi. Efsun yanına gidip kollarını beline sardı. Kendisine çekti.

"İyisin değil mi oğlum?"

"İyi olmaktan çok uzağım anne."

"Biliyorum. Ama iyi olacaksın. Aklındakileri at. Sadece ellerini düşün. Birinin oğlunu, kocasını, babasını hayata geri döndürebilecek olan ellerini düşün."

Karahan minnetle baktı annesine. Alnına dudaklarını koyduğunda ardında onları izleyen babasıyla göz göze geldi. Hemen bakışlarını çevirdi.

"Teşekkür ederim anne. Gitmeliyim."

Ameliyathaneye vardığında Şule kapıda ağlıyordu.

"Şule!"

"Karahan. Gördün mü filmleri? Kurşun beni endişelendiriyor ama omuriliğe zarar vermediğini düşünüyorum. Esas beni düşündüren boynundaki kırık. Çok fena Karahan. İlk önce ona mı müdahale etsen. Allah'ım!"

Karahan kolları arasına aldı biricik arkadaşını. Ne kadar zorda olduğunu görebiliyordu.

"Ne olur Karahan, senden başka kimseye güvenemem."

"Biliyorum Şule, sana bir can borcum var. Sen annemi kurtarmak için nasıl mücadele ettiysen ben de sonuna kadar mücadele edeceğim. Korhan benim masam da ölmeyecek."

Şule sonuna kadar güvendiği arkadaşının boynuna sarıldı ve dilinde duası ile ameliyathane kapısındaki yerini aldı. Bu arada herkes yanına gelmiş, elinden geldiğince destek olmaya çalışıyordu. Efsun Karahan'ın ne kadar zor bir operasyona girdiğinin bilincinde, onun için endişeleniyor ve üst üste gelen bu zorlukların onu yıpratmaması için dua ediyordu. Usulca Devran'ın yanına giderek kolunun altına girdi.

"Endişeliyim."

"Biliyorum ama başaracak. Her zaman başardı. O, Kara Büyü'nün Kara Efe'si."

Efsun gözlerini kırgınca çevirdi canının özüne.

"O Devran'ın, Destan'ın oğlu aynı zamanda sevgilim. Onun yüreğindeki gücü göremiyor musun? Aynı senin gibi zorluklardan kaçmıyor ama yaralarını saklamayı çok iyi beceriyor."

Efsun yine içindekileri bir anda dökmüştü. Evet, yaralarını saklıyordu Karahan aynı Devran gibi. Ama en kötüsü ikisi de inatla karşı taraftan gelecek adımı bekliyor ve birbirlerine duyduğu muhtaçlığı gizlemeye çalışıyordu. Devran babalığının anahtarına, Karahan da kahramanının gücüne muhtaçtı. Karahan saatlerdir bütün enerjisini son damlasına kadar hastasına vermiş, ruhundaki büyük savaşa beyaz bayrağı çekmişti. Ama kan kaybediyordu her geçen dakika. Daha ne kadar yıkılabilirdi ki zaten. Her şeyi kaybetmişti. Aşkı kaybetmişti. Savruluyordu işte o yaprak gibi. Yaprağın rüzgâra aşkı gibiydi Karahan'ın da anne ve babasına duyduğu aşk. Dalından ayrılmamıştı bir an bile. Bu zamana kadar şöyle bir güneşe başını uzatmıştı ama alabildiğine savrulmamıştı. Onların sevgisiyle çamura düşmemiş, hep baharın mis kokusuna karışmıştı. Sonra Lara'nın aşkıyla ölümsüzlüğünü ilan etmişti. Sonsuz aşkıyla gökyüzüne imzasını atmıştı. Ama çıkan fırtına ağır gelmişti. Ölümsüzlüğünü söküp almıştı ruhundan. Balçığın içine düşmüş, çırpındıkça daha da çok batar hâle gelmişti. Katrana bulanmasını sağlayan aşktı, ne kadar ironik olsa da onu kurtaracak olan da yine aşktı.

14. Diriliş

"Umudunuzu kaybettiğinizde ilk şarkılar terk ederdi sizi. O, içinizde durmadan şakıyan kuş uçar giderdi uzak diyarlara. Sonra uykular haram olur, arafa savururdu yüreğinizi. Her şeyi teker teker yitirdiğinizde fark ederdiniz, aslında ne çok şeye sahip olduğunuzu."

Karahan kaybettiklerinin sancısıyla yapayalnızdı. Ameliyattan çıktığında kimseye görünmeden kendini yangın merdivenine atarak soğuğun, buz tutmaya başlamış kalbini rahatlatmasına izin verdi. Soğuk iliklerine işledikçe dimağı açıldı. İçinde bulunduğu duruma lanet etmiyordu. İnkâr eden, isyan eden bir yapısı olmamıştı hiçbir zaman. Hep çözüm odaklıydı. Sabretmek en önemli özelliklerinden biriydi. Senelerce aşkı için sükûnetle beklememiş miydi? Annesine gönlü akarken uzak durmaya çalışmamış mıydı? Hepsini yapmıştı. Bundan sonra yapacakları farklı olacak olsa da sabrı tam merkezine yerleştirecekti. Pes edemezdi. Bu kadar kolay yıkılamazdı. Kara Efe'ydi o.

Hırsla oturduğu yerden kalktı, içeri girdi. Üzerini değiştirip, yine kimseye görünmeden otoparka gitti ve arabasına atladı. Evin yolunu tuttuğunda yalnız kalmayacak olmaktan mutluydu. Funda sınavları yüzünden İstanbul'da onun evindeydi. Evin bahçesine girdiğinde odasından sızan ışık haklı olduğunun kanıtıydı. Arabayı park etti. Ve eve girdi.

"Funda?"

Funda kitaplarının arasına gömülmüş, saatlerdir ders çalışıyordu. O kadar dalmıştı ki duyduğu sesle küçük bir çığlık atarak fırladı yatağından.

"Abi? Ödümü koparttın."

"Yeter ders çalıştığın. Özledim seni."

"Vallahi kök salmak üzereydim abi. Benim de canım sıkıldı artık. Kahve yapayım, içer miyiz?»

"İçeriz canım. Sen hazırla ben hemen geliyorum."

Karahan odasına geçti. Kısa bir duş alıp aşağıya indi. Funda ise çoktan kahveleri hazır etmiş, en sevdiği müzikle de odayı doldurmuştu. Kanundan çıkan ince, yanık nameler içini ferahlattı.

"Abi?"

"Efendim abim."

"Sana bir şey soracağım ama bana doğru cevap vermelisin."

"Sor."

"Babamla aranda ne var?"

Karahan'ın kaşları arasındaki kırışıklık derinleşti. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Öğrenmeyen bir Funda kalmıştı. Kara Efe'yi öğrendiğinde ondan korkmasından ve uzaklaşmasından ödü kopuyordu. Söyleyeceklerini düzene soktu yorgun zihninde.

"Ben babamın canını acıttım Funda. Bu yüzden de onun güvenini tekrar kazanmam lazım."

"Bunu nasıl başardın?"

"Ben... Yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve söylememem gereken şeyler söyledim."

"Abi... Bulmacaya gerek yok. Açıkça söyler misin?"

"Annemle babam öğrenmelerini istemediğim bir sırrımı öğrendi. "

"KARA EFE'yi mi?"

Karahan şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerini kardeşine sabitledi.

"Neden şaşırıyorsun? Herkes bilirken benim öğrenmem mi garibine gidiyor."

"Sen, nasıl?"

"Nasıl olduğunun ne önemi var. Önemli olan senin seçtiğin bu yolun ne kadar tehlikeli olduğu."

"Biliyorum ama..."

"Ama ne abi? Ne vardı gelip anlatsaydın, hem bilmiyor musun sen? Babamı ne kadar kızdırırsan kızdır senden vazgeçmez. Sen onun biriciğisin."

"Bu çok sevgi dolu bir tanımlama oldu."

"Ama öyle. Senin yerin ayrı ikisi için de biliyorum. Seni benden daha çok seviyorlar, ayrım yapıyorlar demiyorum, sakın öyle anlama. Ama farklı bir şey bu. Sanki sen milatları olmuşsun, her şeyin başlangıcıymışsın gibi. Sanki sen olmasaymışsın onlar da olmayacaklarmış gibi."

Funda bildiklerini kendinde saklamakla abisine söylemek arasında gidip geldi. Gül ablasında kaldıkları bir gece ağzından laf almıştı. Can'ın da evde olmaması rahat rahat konuşmalarını sağlamıştı. Her ne kadar Gül, sonradan anlattığına pişman olsa da Funda "Bu bizim sırrımız, kimse bildiğimi bilmeyecek," diye söz vermişti. Ama onun olan biteni fark etmediğini sanarak büyük bir yanılgıya düşmüşlerdi. Funda her şeyin farkındaydı ve abisinin ne kadar kıvrandığını, acı çektiğini biliyordu.

"Sana bir şey anlatacağım. Ama bunu şimdi konuşacağız ve burada kapatacağız bu konuyu. Sen bildiklerinle hangi yöne gideceğine karar vereceksin."

"Beni meraklandırıyorsun."

"Biliyorum, zordasın abi. Yaşım küçük olabilir ama ben kör değilim. Uçarılığım ise önemsememden değil, kendimi bu şekilde sakinleştirmemden. Benim kamuflajım da bu. Zaten çoğu zaman görünmezmişim gibi davranmanız da birçok ayrıntıyı sizlerle birlikte öğrenmeme sebep oluyor."

"Önemsemediğini düşünmedim. Sadece..."

"İstersen önce ben anlatayım. Diğer ayrıntılar önemli değil."

Karahan'ın kaşları arasındaki derin çizgi iyice kırıştı. Endişe ile duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğinin verdiği his birbiriyle karışıyordu.

"İsmi lazım değil biri, bir gün bana bir olay anlattı. Annem ve babamla ilgili. AIR'in o zaman ki ortaklarıyla önemli bir toplantı yapılmış. Eşli bir toplantı. Otelde güvenlik önlemleri alınmış falan. Can abi de annemin yakın koruması her zaman olduğu gibi. Annem rahatsızlanınca tuvalete götürmüş. Fakat Can abiyi ilaçla bayıltıp annemi kaçırmışlar. Babam öğrendiğinde delirmiş. Bilal abi ile birlikte onu tuttukları garaja gittiklerinde Ensar amca ile Murat amcanın da tutsak alındığını görmüşler. Annemi bir kazığa bağlamışlar. Tam zarar vereceklerken annem hamile olduğunu söylemiş. Ve babam bunu ilk defa orada öğrenmiş."

Karahan duyduklarıyla kalbinin sıkışmaya başladığını hissetti. Devamını duymaya gücü olup olmadığını bilmiyordu.

"Annem sana hamileymiş. Onu kaçıran adam babamdan Ensar, Murat ve annem arasında seçim yapmasını istemiş. Sadece bir kişi yaşayacakmış. Babam İstanbul'un en önemli adamıymış. Özellikle yeraltı dünyasında. Önemli bir racon varmış bu adamların arasında. Böyle bir durum varsa ortaya tek bir kurşun atılırmış ve iki halef bileklerine açılan derin kesikle dövüşmeye başlarmış. En son kim ayakta kalırsa onun sevdikleri bağışlanırmış. Tabii kazanan da genelde ölürmüş ama en azından sevdiklerini kurtarırmış. Babam o kurşunu sen ve annem için atmış ortaya. Sonrasında da dövüş başlamış. Babam karşısında kendinden daha genç olan adamı yıkmayı başarmış ama kalbi durmuş annemin gözleri önünde. Kalp masajı yapmış annem sürekli. Hastaneye vardıklarında da zar zor geri döndürmüşler. Abi... Babam senin için, annem için kendi canından vazgeçmiş."

Karahan Bilal'den dinlediği masalın ayrıntılarını ilk defa duyuyordu ve tüm ayrıntılar kılıç gibi parça parça ediyordu şerefini. Utançla eğdi başını, gözünden dökülen tek damla yaşın yuvarlanıp gitmesine mani olamadı. Funda abisini böyle görmenin verdiği üzüntüyle yanına gitti. Karşısında diz çöktü.

"Ağlama, üzülme de. Git ve yıktığın ne varsa yeniden inşa et. Annemle, babamla, benimle..."

Karahan hızla kaldırdı başını, göz göze geldi annesinin gözlerini alan kardeşiyle.

"Seninle mi?"

"Benimle tabii. Sen benim neşemi vurdumduymazlık sandıysan bunca zaman, çok yanıldın abi. Ben neşemi tetikleyici olarak kullanıyorum. Senin mutlu olmadığını gördükçe üzülüyorum. Bana karşı işlediğin suç; mutsuzluğun. Abim... Abiciğim... Sen benim küçük kahramanımsın. Elinde silah da olsa neşter de olsa fark etmez. Sen benim kahramanımsın. Bana bunu borçlusun. Ben, senin de hakkın olan bir şeyi aldım."

"Hayır... Sakın öyle söyleme."

"Ama gerçek bu. Annemin o gece ağlayışını, yakarışını duyan bir tek sen değildin. Annemin dokularının seninle uyumlu olduğunu biliyordum. Ama karşı çıkamayacak kadar yorgundum ve de çaresiz. Keşke her şey farklı olsaydı. Sırf bu yüzden her hastalandığında ya da eline her silah aldığında yakarıyorum Yaradan'a; beni canımla sınama. Yapma abi! Bu, sonradan kavuşulmuş canın bir değeri olsun. Bu yükün altında ezme beni. Dikkatli ol. Mutlu ol. Bizimle ol."

Karahan göğüs kafesinin içinden boğazına doğru yükselen, adını bilmediği hissi bastırmaya çalışsa da başaramadı. Hızla kolları arasına aldı kardeşini.

"Benim canım bin kere feda olsun sana. Kirpiğinin ucu için bile..."

"Bir şey feda etmene gerek yok. Git ve her şeyi yoluna koy abi. Herkes senin gözünün içine bakıyor. Doğrunun ne olduğunu biliyorsun. Burada, içinde. Atıp duruyor baksana. Kalbin biliyor ne yapması gerektiğini."

Karahan küçük bir kahkaha atarak sarıldı tekrar kardeşine.

"Seni küçük AZİZ seni..."

"Ee olsun o kadarcık. Aziz dedem sağ olsaydı bu konuşmayı seninle o yapardı. Belki tam olarak bu cümlelerle olmazdı ama olsun. El verdi bana. İş başa düştü anlayacağın."

Karahan'ın gülümsemesi bir süre daha yüzünde kalmış ama aklına üşüşen düşünceler gülümsemesini yavaş yavaş silmeye başlamıştı.

"Yine ne var abi? Ay başa mı sarsam ne yapsam ki?"

Karahan sıkıntıyla nefesini saldı. Ne zaman bu kadar kolay anlaşılır, açık bir kitapmış gibi okunur biri olmuştu böyle? Şekil mi değiştirmişti, yoksa sevdiklerinin gözlerindeki ışıktan mıydı? Tüm karanlık köşeleri aydınlığa kavuşuyordu, hem de hep yaramaz afacanı olan küçük kız kardeşi tarafından.

"Şimdi kafanı kurcalayan ne bakalım?"

Funda bacaklarını oturduğu koltuğun koluna atıp elindeki fincanı dudaklarına götürdü.

"Lara..."

Funda bir an duraksayıp buğulanan gözlerini abisinden kaçırdı. Bilmediği yerden sormuştu soruyu bu sefer Karahan. Eksik yanına ayna tutmuştu. Bilmiyordu ki Funda âşık bir kalpte hangi bülbüller şakıdığını. Aşkı mesken tutmuş gözlerin harelerinde hangi renkler oynaşır bilmiyordu işte.

"Bu sorunun cevabı bende değil abi. Ama tek bir şey söyleyebilirim. Eğer seviyorsan mücadeleden vazgeçemezsin."

Karahan minnetle baktı kardeşine. Küçücük yüreğiyle, kaybetmeye yüz tutmuş umudu yavaş yavaş zerk etmişti hücrelerine.

* * *

Bilal karşısında bir o yana bir bu yana dolanan Devran'ı izliyor, ses çıkarmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu.

"Bilal, nerede kaldı?"

"Gelir abi birazdan, sakin ol lütfen."

"Ne duydu acaba, net bir şey söylemedi mi?"

"Abi gelsin kendi ağzıyla anlatsın, şiştim vallahi."

"Lan!"

Bilal'e kükremesi yarım kalan Devran çalan telefonu hırsla kulağına dayadı. Gözlerinden alevler saçıyordu sanki.

"Evet?"

"Abi misafir geldi. Yukarı yolluyorum. Emanetini alayım mı diye soracaktım?"

"Lan yılan Cevat sağ olacaktı ki öttürecekti hepinizi. Kimin belinden emanet aldık lan biz bu zamana kadar? Gönder içeri."

Devran hırsla kapadı telefonu. "Ya sabır," dedi içinden. Kapıdan gelen sesle yüzünü döndü. Bilal oturduğu koltukta doğrulurken hiç yapmadıkları bir şeyi yapıyorlardı. İkisi de ayakta, içeri gireni karşılıyorlardı. Saygıdan mı? Evet. Korkudan mı? Asla. Devran elini uzatarak, karşısında ki çelik gibi duran çehrede dolaştırdı gözlerini. Sanki ömrü iki dudağının ucunda asılıydı. Sanki ruhu ağzından çıkacak kelimelerin arasında sıkışıp kalacaktı. Bilmiyordu belki ama gelecek olanı hissediyordu.

15. Gece

"Gerçek cesaret kayıp bir hazineydi çoğu zaman. En derinlerinize gömülürdü de onu yerinden çıkaracak gücü bir türlü bulamazdınız. Tek bir durum sizi cesaretin koynuna atardı; en dibe vurup kan revan içinde kalmak."

Devran karşısındaki safir gözlü kadının kendinden emin duruşunu oldum olası severdi. Cesareti her bir köşesinde kazılıydı. Saklı değildi hiçbir şeyi. Korkusuzdu, eyvallahı yoktu ama kime saygı duyması gerektiğini de bilirdi.

"Hoş geldin Mehveş."

"Hoş buldum Devran Bey."

Devran eliyle koltuğu işaret edip, kendi de masanın öteki tarafına geçtiğinde soluğunu çeviremiyordu. Duyacaklarından hoşlanmayacağından emindi ama onda yaratacağı etkinin büyüklüğünü kestiremiyordu bir türlü. Bundan sebep huzursuzdu.

"Efsun nasıl?"

"Daha iyi. Ameliyat sonrası tahminimden daha çabuk toparlandı."

"Sevgilerimi iletin lütfen. En kısa zamanda ziyaretine geleceğim."

"İletirim tabii."

"Devran Bey asıl konuya geleyim, lafı uzatmayı sevmem bilirsiniz. Bir duyum aldım, göz ardı edilecek gibi değil. Bu yüzden de gelip yüz yüze iletmek istedim."

"Bir durum mu var? Hakim ile mi ilgili?" diye sordu Devran.

İçindeki korkak baba, bencilce Hakim demesini istiyordu içten içe.

"Hayır, bu Kara Efe ile ilgili. Âlemde yeni yeni peydah olmuş bir adam var. Adı Osman Aksal. Önceleri önemsemedim ama bir iki kulağıma çalındı, Sırp Milo'nun adamıymış. Bizimkiler araştırdı, adam neredeyse tüm Avrupa'ya organ temin ediyor. Türkiye yeni hedefi. Potansiyelin farkında."

Devran'ın kaşları çatıldı. Duyacaklarından hoşlanmayacağını daha Mehveş'in ziyaretini duyduğunda anlamıştı ya boşa umuttu onunkisi.

"Mehveş, Kara Efe'den haberleri var mı?"

"Maalesef var. İlk ve kati hedefleri Karahan. Uyarmak için geldim. Sana da Efsun'a da çok şey borçluyum ve bilirsiniz ben kimseye borçlu kalmam."

"Bana hiçbir borcun yok Mehveş."

"Eyvallah. İstediğiniz zaman buradayım. Herkes durumdan haberdar, bir şey duyarlarsa ileteceğim size. Ama biliyorsun Yakut tarafsız bölge. Öğrendiklerimi ya da muhtemel öğreneceklerimi orada açık edemem. Siz varken de müdahale etmek bana düşmez. Ama tekrar söylüyorum, istediğiniz zaman biz her durumda desteğe hazırız."

"Haber vermen bile yeterli Mehveş, farklı bir şey öğrendiğinde bizimle paylaşırsan minnettar kalırım."

"Elbette. Dikkatli olmakta fayda var yalnız. Bu Osman denen adamın eli kolu fazla uzun. Milo da bir iki gün içinde Türkiye'ye gelecekmiş."

"Sağ ol Mehveş, bu iyiliğini unutmayacağım."

"Hiçbir iyilik unutulmaz Devran Bey."

Mehveş Devran'ın uzattığı eli sıkarak mekânı terk etti. Fırtına gibi gelmiş ve yine aynı hızla çıkıp gitmişti. Bilal, Devran'ın yüzündeki endişenin tahtına kurulduğunu izledi. Karahan'ın

adının geçtiği an kanı ters akmaya başlamıştı, biliyordu. Artık eskisi gibi genç değillerdi belki ama bir önemi yoktu. Kimse Devran'ın oğluna, aslanına zarar veremezdi. Devran eline telefonu aldı, derin derin nefesler alarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

"Alo, Yavuz. Hemen Maslak'taki, ofise gel."

"Hayırdır abi?"

"Soru sorma, gel!"

Telefonu bir iki kurcaladı, tekrar koydu kulağına.

"Murat?"

"Buyur Devran abi nasılsın?"

"Maslak'ta ofisteyim, hemen gel lütfen."

"Bir şey mi oldu abi?"

"Geldiğinde anlatacağım."

Devran telefonu masanın üzerine fırlatıp koltuğa oturdu.

"Abi Karahan'ı da çağırsa mıydık?"

"Daha değil, önce hasmımız kimmiş bir öğrenelim, sonra onu da nasıl bir çamura battığı konusunda bilgilendiririz."

"Çocukları yolluyorum abi ben Karahan'ın hastaneye, yine de tedbirli olalım."

"Tamam."

Devran, masasının kasaya dönüştürülmüş çekmecesine elini attı. Şifreyi girdi, içindekileri aldı. Silahını, içinde Meleğin toprağı olan cevşeni ve babasının tespihini...

"Ya Bismillah!" dedi mırıldanarak. En büyük savaşı olacağının bilincindeydi şimdiden. Bu kadardı işte gerçek, Destan'ın mahpusluğu. Bir iki firarı dışında salıvermemişti onu ama artık özgürlük zamanıydı.

* * *

Karahan günlerce uykusuz kalıp, kıvranıp durmuştu. Hastaneye gidiyor, kimseyle konuşmuyor, kimsenin telefonlarına çıkmıyordu. Kendi kendine kalması gerektiğinin farkındaydı. Herkese zaman vermesi gerektiğinin de. Çok şey yerle bir olmuştu. Toparlaması, hepsini yoluna koyması zamanını alacaktı. Bundan emindi. Ama tüm yaşadıkları bir tarafa çektiği kalp ağrısı diğer tarafaydı. Senelerce özlemini duyduğu sevdası, arkasını dönmüştü ona. Geceye mahkûm etmişti yüreğini. Onu görmeliydi. Karanlık gecesine göz kırpan uzak bir yıldız bile olsa gidip görecekti.

Farkında olmadan Lara'nın evinin önünde bulmuştu kendini. Ne yapacağını bilmez bir şekilde direksiyonu sıkan ellerinin acısını aldırmamaya çalıştı. Gözleri acıyordu, çaresizlik kan olup oturmuştu gözlerine. Avuçları acıyordu, ellerini söküp aldığından beri avuçları kanıyordu. Acının ne olduğunu öğreniyordu katre katre. Aşk acısı, kalp ağrısı, hasret belası... Hepsi birlik olmuş, sıkıveriyordu kalbini.

Derin derin nefes aldı. Arabanın kornasına bastı. Büyük kapının yanından çıkan koruma arabayı tanımış olacaktı ki yanına varmadan büyük otomatik demir kapıyı açtı. Eliyle selam vererek büyük bahçe yoluna girdi. Murat'ın evde olup olmadığını bilmiyordu. Umrunda da değildi artık. Sert bir frenle durdu ve hırsla indi arabadan. Tam kapıya yönelmişti ki ardına kadar açılan kapıdan bahar gibi çıktı Özge dışarı.

"Karahan? Sen misin deli oğlan aklımı aldın."

"Benim Özge abla. Lara evde mi?"

"Evde. Hayırdır?"

"Göreceğiz abla, hayır mı şer mi?"

"Gel içeri."

"Murat abi?"

"Çıktı, beni beklemeyin işlerim var dedi."

Karahan az da olsa rahatlayarak içeri girdi. Salona geçerken merdivenlerdeki hareketliliğe başını çevirdi. Başak tarlası saçlarını rüzgârda savura savura, bahar kokusunu etrafa saça saça geliyordu sevdası.

"Karahan?"

Lara, yemyeşil gözlerin etkisine girivermişti biranda. Anlık bir mutlulukla yüzü gülmüştü. Ama kısacık bir lahzada hemen kopuvermişti yüzündeki mutluluk uçurtmaları. Uzanıp ipinden yakalamak istiyordu hâlbuki Karahan. Kopup gitmesin istiyordu.

"Ben, seni görmeye geldim."

Lara'nın dolan gözlerini gördükçe hançerler batıyordu sol yanına. Yanına gitmek için adımını atmıştı ki Lara'nın geriye doğru çekilmesi umuduna sıkılan kurşun gibiydi.

"Neden?"

"Seni özledim..."

"Ben sana söyleyeceğimi söyledim."

"Biliyorum ama beni dinlemedin."

"Dinleyecek ne vardı?"

"Bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun benden?"

Cevabından ölesiye korktuğu soru, kor olup yaktı dilini damağını. Lara narin bedenine rağmen sanki yıkarcasına indi kalan basamakları. Kollarını beline doladı. Karahan bir an kalbinin kanatlandığını hissetti. Ama sadece bir an. Ceketinin içinden sarılan narin ellerin, belindeki silahına ulaşmasıyla taş kesildi. Kollarının arasındaki bedenin titreyerek geri çekilmesi ise direncine son darbeyi vurdu.

"Bununla mı geldin bana?"

Lara artık gözyaşlarını tutamıyordu.

"Dinlemek zorundasın beni!"

"Hiçbir şeye zorunlu değilim Karahan!"

"Lanet olsun! Yeter! Hiç mi acımıyorsun bana?"

Özge sessizce çarpışan iki yüreği izliyordu. Buram buram aşka bulanmıştı evinin çehresi. Dudağının kenarı yukarıda, keyifliydi de aynı zamanda. Tanıdık geliyordu bu hâller.

"Acımıyorum. Tamam mı? Sana söyledim. Onu bırakmadan... Ayyyyy!"

Karahan bir anda kolunun altına girip omzuna attı genç kadını. Ne Lara'nın dudaklarından kopan çığlık ne de Özge'nin varlığı engel olamamıştı buna.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni. BIRAK! "

"Sus! Seni götürüyorum. Beni dinleyeceksin artık. Anlayacaksın..."

Özge'yle bakıştıkları anda gözünü saran kararlılık daha da güçlendi. Genç kadın göz kırparak doğru yolda olduğunu belli etmişti.

"Abla... Bir şey de. Baba mı ara!"

"Siz iki âşığın halletmesi gerekenler olduğu çok belli."

"Abla ne olur..."

Karahan daha fazla durmanın anlamsız olduğunun farkında olarak çıktı kapıdan. Karşısında minik bir ordu bulacağının bilincinde eli belindekine gitti. Lara'nın daha da korkacağını biliyordu ama ok yaydan çıkmıştı artık.

"Karahan Bey..."

"Çekilin. Ona zarar verecek değilim, biliyorsunuz. Ama engel olanın sıkarım topuğuna, acımam."

Silahını doğrultmuş, amansızca ilerliyordu arabasına.

"İzin veremeyiz Karahan Bey. Murat abiye ne deriz sonra?"

"Murat Bey'e benden selam söyle. Kılına zarar gelmeden teslim edeceğim kızını. Ama önce beni dinleyecek."

"Karahan yalvarırım bırak. Tamam dinleyeceğim."

"Yok öyle küçük hanım! Sen benim kalbimi ayaklarının altında çiğnedin. Tekrar yapamayacaksın."

Arabasına yöneldi. Lara'yı güzelce oturttu. Emniyet kemerini bağladı. Hızla kendi tarafına geçti. "Kapıyı açın çocuklar," diyen Özge'nin sesi bahçede yankılandı.

"Ama Özge Hanım..."

"Mesuliyet bende Emir. Açın kapıyı."

Genç adam çaresizce denileni yaptı. Büyük kapı ardına kadar açılırken gri araba, kayan bir yıldız misali akıp geçti yanlarından. Son sürat ama dikkatlice gidiyor, gözünü bir an bile yoldan ayırmıyordu. Öylesine zordu ki aslında hıçkırıklarını dinlerken dikkâtini yola vermek. Kenara çekip koynuna sarmamak öyle zordu ki. Ama dinleyecekti Lara. Kimse dinlemiyordu madem, o dinleyecekti. Abant yoluna girdiğinde Lara ağlamaktan yorgun düşmüş, içini çeke çeke uyuyakalmıştı. Saatler sonra ilk o zaman dönüp bakmıştı Karahan sevdiği kadının ıslak kirpiklerine. Yüzü acı içinde buruştu. Canı yanıyordu. Onun da canını yakıyordu. Ama başka şansı kalmamıştı. Gecenin geç saatlerinde Abant'taki eve vardılar. Karahan arabayı park etti, olduğu yerde gözlerini kapatarak bir iki saniye dinlendi. Hemen ardından inerek Lara'nın tarafına geçti. Yavaşça kapıyı açarak emniyet kemerini çözdü. Kucağına aldı onu, boynunun kenarına yerleşen küçük başına yanağını dayadı. Taraçadan içeri girdiğinde karanlığa aldırmadan kanepeye yatırdı küçük bedeni. İlk işi bir iki mum yakmak oldu. Sonra da hemen şömineye yöneldi. Elinde olmadan çıkardığı sesler Lara'nın uyanmasına neden oldu. Arkasında hissettiği hareketlilikle döndü yüzünü. Lara uykudan ve ağlamaktan şişmiş gözleri ile ona bakıyordu. Acı çekiyor gibi bir ifade yoktu yüzünde, daha çok hasretle bakıyor gibiydi. Mum alevinin hain bir oyunu da olabilirdi yüzünde oynaşan gölgeler. Karahan'a görmek istediklerini gösteriyor da olabilirdi. Çalan telefon sesiyle yerinden zıpladı genç kadın. Kendi telefonu yanında değildi. Karahan'ın telefonu olduğunu

anlayınca da kesin babamdır diye düşündü. Karahan eline aldığı telefonun kapatma tuşuna basarak fırlattı bir köşeye.

"Karahan..."

"Efendim."

"Ben..."

"Yukarı çıkalım."

Karahan onunla bu hâldeyken konuşmak istemiyordu. Üstüne başına bir şeyler vermeliydi. İnceydi üstündekiler, üşümesin istedi. Hem sonrasında belki ona sakladığı hatıralarını gösterirdi tek tek. İlk çaldığı pembe lastik tokasını, birlikte gittikleri ilk sinema biletini, haberi olmadan çektiği onlarca fotoğrafını, bir tutam saçını... Hepsini saklamıştı Karahan, kadim bir hazine gibi.

"Yu...Yukarı mı?"

"Evet."

"Neden ki? Yani..."

Lara'nın sesindeki ima Karahan'ın kanını dondurdu bir anda.

"Tabii ki de sana tecavüz edeceğim Lara. Ne de olsa eli kanlı caninin tekiyim değil mi? Bunu da yaparım, öyle değil mi?"

Karahan'ın sesi o kadar gür çıkıyordu ki bomboş evde yankı yapıyor, vurguyla söylediği her bir hece Lara'yı yerinden sıçratıyordu.

"Ben öyle demek istemedim," dedi panikle genç kız. Gerçekten de kastettiği bu değildi ama korkmuştu işte bir anlığına.

"Ne demek istedin sevgilim? Ben yıllarca hasretle seni bekledim. Saçlarına dokundum bir tek. Çaldığım tokalarına karışmış saç tellerini bile sakladım, üzerine kimse basmasın diye..."

Karahan acı içinde çöktü yanı başındaki koltuğa.

"Gerçekten öyle demek istemedim. Ben karanlıktan korkarım da..."

"Biliyorum! Karanlıktan korkarsın, küçük kapalı mekânlarda durmak istemezsin. Şiddetin her türlüsü seni korkutur. Bunların hepsini biliyorum, lanet olsun hepsini... Her bir yaranı... Her bir kâbusunu... Ben her şeyi biliyorum da senin bilmediklerin o kadar fazla ki örtüyor hepsini."

Lara geçmişin canavarları sanki köşeden fırlayıverecekmiş gibi korkuyla titremeye başladı. Yanaklarından süzülen yaşlara mani olamıyordu. Buz gibiydi her taraf. Ateşi yanı başındaydı ama koynunda ısınamıyordu. Bu sefer Karahan ondan uzak duruyordu ve bu Lara'yı daha da çok mahvediyordu.

"Hiç dinlemeye çalışmadın beni. Ne kadar zorda olduğumu bile bile döndün arkanı. Annem ve babamla ne yaşadığımı bile bile... Kör bir kuyunun içinde yapayalnız bıraktın."

"Karahan lütfen. Ben..."

"Tamam. Sonra konuşacağız. Şimdi dinlenmek istiyorum. Nerede istersen orada yatabilirsin. Sen bilirsin. Ben odama çıkıyorum."

Karahan hızla kalktı koltuktan ve yukarı doğru yöneldi. Gerçekten de yorgundu. Tüm bu olanlar beynine de ruhuna da fazlaydı. Olan olmuştu artık. Ya konuşacaklar ve her şeyi halledeceklerdi ya da ayrılık acısını ortak edeceklerdi ömürlerine. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre olduğu yerde kaldı Lara. Yanan odunların çıtırtısından başka bir şey duymuyordu. Sanki ölmüştü de kabir azabını çağırıyordu. Evet, dinlememişti Karahan'ı. Belinde silah olduğunu öğrendiği an dünyası tersine dönmüştü. Tahammülü yoktu. Kâbuslarındaki adamların başka surete bürünmüş hâllerini istemiyordu hayatında. Babasına da bu yüzden kati olarak ya silah ya ben demişti. Karahan'ın da ayrıcalığı yoktu bu konuda. Ama neden acıyordu böyle içi? Neden paramparça oluyordu yüreği? Ondan uzak durduğu her gün, her saat, umutlarını da peşine takarak ömründen çalıyordu.

Nasıl da muhtaçtı onu sevmeye. Sevilmek değildi derdi zaten. O sevmeye muhtaçtı. En sevdikleri yitip gitmişti gözlerinin önünde. Murat'tan vazgeçmeyişinin tek nedeni de buydu zaten. Onu kayıtsız şartsız sevmesiydi. Karahan'ı da çok seviyordu. Öyle çoktu ki canı acıyordu âdeta ve bu acı ona kendini canlı hissettiriyordu.

Tekrar gözlerinden akmaya başlayan yaşları silerek oturduğu yerden kalktı. Parmak uçlarına basa basa çıktı merdivenleri, açık kapısından içeri süzüldü. Oradaydı işte... En sevdiği... Çok sevdiği... Severken acı çektiği... Her şeyi...

Yüzüstü, çapraz bir şekilde yatıyordu genç adam. Yastıktan düşmüştü başı. Yatağın hemen kenarındaydı hatta. Oracığa çöktü Lara. Yüzünün karşısına gelecek şekilde dayadı başını yatağa. Şimdi koynunda en güzel rüyalarını davet edebilirdi isteseydi.

"Ben seni sevmekten asla vazgeçmem. İnsan nefes almaktan vazgeçebilir mi?"

Gözlerinden akan yaşların arasında uykuya daldığında Karahan'ın gözleri geceye açıldı. Hayatının merkezindeki her iki kadın da onu uykusunda sevmeyi tercih ediyordu. Ne kadar ironikti. Birinin sevgisinden korkup kaçmıştı senelerce. Diğerinin sevgisi için dilenmeyi bile göze alıyordu kaç sene gerekirse. Ama aşk dediğin dilenir gibi değil, dilediğin gibi yaşanırdı.

16. Kara Öfke

"İki gönül birbirinde vurgun yediğinde, sarhoşluğu sonsuzluğa kadar sürerdi. Kalpten kalbe deli dalgalar birbirini kovalar ama o sarhoşluktan bir an bile vazgeçilmezdi."

Karahan yanı başında uyuyan küçük kadınının en derininde vurgun yemek istiyor ama bunu bir türlü başaramıyordu. İnanmıyordu ona duyduğu aşkın büyüklüğüne. Belindeki silaha, elindeki kana, isminin başına aldığı namına ket vuruyordu. İster istemez annesi geliyordu aklına. O babasını kabul etmişti her şeyiyle. Neden aynısını yapamıyordu? Ama Karahan'ın bilmediği bir şey vardı; her aşkın kanı farklı olurdu. Kimi nadir bulunurdu, tıpkı annesi ile babasında olduğu gibi. Kiminin ise kanı bozuk olurdu, birçoklarında olduğu gibi. Ama kendi aşkının kanını adlandıramıyordu bir türlü. Ve bu sorunun cevabını kan akıtarak bulacağının farkındaydı.

Sabahın ilk ışıkları ile bahçeye çıktı, kollarını göğsünde birleştirdi. Soğuk iliklerine işlerken, etrafın ne kadar ıssız olduğunu düşündü. Tıpkı kendisi gibi. Kimse dinlemiyor, kimse anlamaya çalışmıyor diye mızmızlanmıyordu ama kendini anlatma fırsatı verilmemesi de canını sıkıyordu. Yoruluyordu Karahan. İçindeki tüm koridorların kapısını ardına kadar açmıştı, herkesi içeri buyur etmişti hâlbuki. Hem ıssız hem de karmakarışıktı işte içi. Tek bir ışık istiyordu. Arkasında duyduğu ayak sesleriyle koptu düşüncelerinden. Dönüp baktığında kalbi sarsıldı. Oradaydı işte, güneş gibi doğmuştu sabahına. Şimdi dudakla-

rında yitip gitmek varken, iki kalp arasında kurulan yıkık dökük köprünün üstünde yürümeye çalışıyordu. Ya ip kopacak ve uçurumdan sonsuzluğa yuvarlanacak ya da köprüyü geçecek ve sevdiğine kavuşacaktı.

"Günaydın."

Lara her ne kadar kırgın olsa da içinin ona akmasına mani olamıyordu. Bir iki adımda yanına ulaşıp elini yanağına dayadı, gözlerinin içine baktı.

"Günaydın sev..."

Karahan hızla çekildi kenara. Sokulmayacaktı, dokunmayacak ve öpmeyecekti. Karar vermişti. Paslı zincirlere vuracaktı aklını da kalbini de ama yine de izin vermeyecekti. Yarım bir aşk değildi istediği. Tamamını istiyordu. Hepsini... Her bir hücresini... Lara dolan gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarının akmasına mani olmaya çalışsa da başaramadı.

"Sakın... O kelime dökülmeyecek dilinden. Sen beni dinlemeden, inanmadan dökülmeyecek."

"Dinleyecek ne var ki Karahan? Tek bir şey duymak istiyorum senden. Seviyor musun beni?"

"Sen beni hayatta tutan tek gerçeğin bile farkında değil misin yani?"

"Farkındalığımın üstünde bazı şeyler... Madem seviyorsun da neden bırakmıyorsun belindekini?"

"Bu mu yani senin tek isteğin?"

Karahan belindekine uzandı hırsla. Havaya kaldırdı, ateş etti ardı ardına.

Lara korkuyla kulaklarını kaparken, kahroluyordu genç adam ama zorlamadan olmayacağının da farkına varmıştı.

"Dur! Dur lütfen..."

"Her bir kurşun kalbime saplanıyor. Ben her öldürdüğümde bir parçamı da öldürüyorum. Ama birinin hayatı, bir ailenin

yaşamı kurtuluyor her seferinde. Senin anlamadığın bu. Basit bir mafya gibi önüme gelene silah doğrultmuyorum ben. Tek bir masumun bile canını acıtmadım. Kurtarmak için sıkıyorum. Her seferinde karanlığa bulanıyorum. Ama çocuğunu kurtardığım bir annenin gözündeki tek bir bakış için razı geliyorum karanlığa."

"Hayır! Bu... Bu doğru değil. Sebebi ne olursa olsun kan akıtmak, birinin canını almak... Kabul edemem. Benim ruhum bunu kaldıracak kadar güçlü değil."

"Anlamıyorsun değil mi? Senin neler yaşadığını biliyorum. Kalleşçe bir sebeple eziyet ettiler sana da ailene de. Sen benim nedenlerimi bir türlü anlayamıyorsun. Kurtarmak için ter döktüğüm hastamın içini boşaltıp cesedini önüme attılar. Ben diktim parçalanmış vücudunu. Annesi yıkarken daha çok kahrolmasın diye ben diktim. Hayat senin etrafında dönmüyor. Neler olduğunu, neler yaşandığını bilmiyorsun. Sanıyorsun ki bir tek sen zorluk çektin."

"Esas sen anlamıyorsun. Elinde silah varken o adamlardan bir farkın yok benim için. Nedenlerinin hepsini boşa çıkarıyor. Ellerindeki kanı düşündükçe sen..." devamını getiremedi Lara. Ama Karahan yüreğinin kızgın demirle dağlandığını hissetti bir anlığına. Canı acıyordu.

"Gerçekten böyle mi görüyorsun beni? Senelerce tek bir kadına bile yan gözle bakmayarak senin gelişini bekleyen, sana dokunmaktan bile korkan bana mı söylüyorsun?"

Sesi öylesine yüksekti ki Lara yerinde sıçrıyordu. Titrek sesiyle "Evet," dediğinde Karahan mermiyi şarjöre sürdü, şakağına dayadı.

"Tetiği çekmemem için de tek bir neden söylesene bana?"

Lara hıçkırıklar arasında ona doğru yöneldiğinde, Karahan diğer elini sertçe kaldırarak ona ulaşmasına mani oldu.

"Yapamazsın! Bana bunu yaşatamazsın..."

"Duymak istediğim bu değildi. Durmam için tek bir kelime söylemedin."

Karahan kırgın gözlerle silahını beline takıp içeri girdiğinde Lara titreyen bedenini zapt etmeye çalışıyordu. Yapmayacağını biliyordu, o tetiği çekmezdi Karahan. Kendi canından vazgeçemeyeceği için değil, ona kıyamayacağından. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu çünkü Lara. Ama içindeki hayaletler izin vermiyordu işte bir türlü. Babasına bile bıraktırmıştı silahı. Karahan da bırakacaktı. Burada kalmayacaktı. Bu sefer hırs, Lara'nın içinde yükseldi. Yeri dövercesine attı adımlarını ve arkasından içeri girdi. Merdivenlerden çıktığını gördüğünde seslendi var gücüyle.

"Sevmiyorsun sen beni. Tüm bu afra tafra boşuna. Sevseydin eğer senden istediğim bu tek şartı, kayıtsız şartsız kabul ederdin. Sevmiyorsun..."

Karahan hınçla dönerek canhıraş bir şekilde indi merdivenleri.

"Ben mi sevmiyorum ha ben mi? Ben seni öyle çok seviyorum ki... Öyle fazla ki... Sana bir kere bile silahı bırakmayacağım demedim. Neden elimde silah olduğunu anlattım. Ama sen hep bana, belinde silah varsa olmaz dedin. Geçmişine takılarak beni de çektin geriye. Geleceğe dair değildi söylediğin hiçbir şey Bir kere bile sana bir şey olur diye korkuyorum demedin. Kendi korkularını musallat ettin ömrümüze."

Karahan içindekini bir anda döktü sevdiği kadının önüne. Silahı bırakmak sorun değildi. Lara için bunu yapardı. Kızdığı, kabullenemediği bunun için öne sürdüğü sebepti. Eğer ondan bir şey istiyorsa bencilce kendi için, kendi korkuları için istememeliydi. O da Lara'nın yurt dışına gitmesini istememişti. Ama engel olmamıştı, hayatına karışmamıştı, o hakkı bulamamıştı

kendinde. Bencillik yapmamıştı. Sevdiğinin hayallerini gerçekleştirmesini izlemişti uzaktan buruk bir mutlulukla. Kızdığı şey bir anda arkasını dönüp gitmesiydi. Lara anlamsız bakışlarını dikti Karahan'ın yeşillerine.

"Gözümün içine baka baka o adamlardan farkın yok dedin. Senin için korkuyorum demedin bana. Kim kimi sevmiyor Lara? Söylesene bana? Bana deseydin ki sana bir zarar gelir diye ödüm kopuyor, yapacağım şey işte bu olurdu."

Karahan belindekini aldı, eline şarjörünü çıkardı. Küçük elini yakalayıp bırakıverdi avuçlarının içine.

"Al. Bıraktım silahı. Sen bana duymak istediğimi söylemedin ama al, ne istiyorsan yap. İster göm, ister at. Ama sakın bir daha benim aşkımı sorgulama, sakın!"

Karahan karşısındaki kadının konuşmasına izin vermeden yıkıcı adımlarla çıktı üst kata. Odasına girdiğinde önüne ne gelirse yıktı, kırdı. Lara ise elinde boş bir silahla salonun ortasında kalakalmıştı. Haklıydı Karahan. Evet söylememişti. "Sana bir şey olacağını düşündükçe nefesim kesiliyor, aklımı kaybedecek gibi oluyorum. Kılına zarar gelirse ömrümden vazgeçerim, sensiz nefes haram bana," dememişti. "Allah'ım," diye fısıldadı. "Ne kadar aptalım."

Yukarıdan gelen seslerle kınından çekilen kılıç gibi fırladı. Kesip atacaktı aralarındaki katran karası nedenleri. Odanın kapısını açtığında Karahan yumruklarıyla büyük ahşap dolabın kapağını paramparça ediyordu.

"Karahan..."

Ardı ardına sıraladığı yumruklar yüzünden eklem yerleri kanıyordu. Tenine batan kıymıkların binlercesi yüreğine batıyordu aslında. Dilenci gibi hissediyordu kendini. Aşk dilencisi. Ama aşk dediğin öyle yaşanmazdı ki. Dilenir gibi değil, dilediğin gibi yaşayacaktın aşkı.

"Karahan!"

Lara bu sefer daha yüksek sesle seslendi. Ama fayda etmiyordu. Yanına gidip birden yumruğu ile dolap arasına girdi. Hemen başının yanında patlayan yumrukla durdu Karahan. Soğumuyordu içi.

"Sakinleştiysen şimdi sıra bende."

"Bırak Lara! Ne konuşmak istiyorum ne de söyleyeceklerini dinlemek."

"Dinleyeceksin. İstersen konuşma, bakma bana. Ama dinleyeceksin..."

Lara oturması için göğsünden itti, kendisi de yatağın ucuna geçti. Derin bir nefes aldı.

"Ben o günü, kimseye anlatmadım bu zamana kadar. Sana bile. Asla da anlatmayacağım. Sana sadece şunu söyleyeyim, benim çocukluğumu çaldılar, annemi, babamı, masumiyetimi... Babası ölen kadınların, içindeki küçük kız çocuğu da ölüyor onunla birlikte. Ben, babam öldüğünde hâlâ küçük bir kızdım. Sen o yaşta ölümü dilemenin ne demek olduğunu biliyor musun? Hiç sanmıyorum. O gün Murat babam beni kurtarıp bağrına basmasaydı ben yaşamıyor olacaktım. O çekip aldı karanlıktan beni. Yüreğinin içine soktu. Tek bir sözüyle bağladı beni hayata. Ondan sonrasında da ağlamama hiç izin vermedi. O beni sevgiyle bezenmiş bir kozaya sardı. Özge ablayla birlikte çok uğraştılar normalleşmem, hayata bağlanmam için ama beni iyileştiren onlar değildi Karahan, sendin. Resimlerimi her mahvedişinde, tokalarımı her çalıp kaçışında, ben normal biri gibi hissettim. Babam bana kırılacak bir biblo kadar narin davranırken sen beni hırpalıyordun çocuksu bir şekilde. Beni sen iyi ettin Karahan. Tek istediğim normal hissetmekti. Hâlâ onu istiyorum. Normal olmak istiyorum. Senin gelişini beklemek, sana yemekler yapmak, arkadaşlarıma seninle hava atmak is-

tiyorum. Gecenin bilmem kaçında "Acaba elinde silah mı var, tenine kurşunun rüzgârı mı değdi?" diye düşünmek istemiyorum. Normal olmak istiyorum. O yedi sekiz yaşlarındaki kız çocuğuyum hâlâ ben..."

Lara'nın artan hıçkırıklarına Karahan'ın hızlı hızlı içine çektiği nefesinin sesi karışıyordu. İlk defa acıtıyorlardı canlarını.

"Tek istediğim... Sensin... Benim şifam sensin..."

Karahan, Lara'nın gözlerinden akan her bir damla yaşla, önlerine çektiği duvardan bir tuğlayı söküp alıyordu. Yıkılıyordu o duvar. Aşkı öyle büyüktü ki. Elinde değildi. Dilenecekse dilenecekti. İstediği neyse onu verecekti. Ama onsuz olamayacaktı. Olmayacaktı. Onun için getirmişti zaten buraya. İçindekileri döksün, kendi içindekileri de ortalığa saçsın diye getirmişti. İçleri bomboş kalınca aşkla doldurmak daha kolay olacaktı. Ondan vazgeçmemişti bir an bile. Gözünden akan her bir damla yaş için dünyayı yerle bir etmek istiyordu hâlen. Ayağa kalktı, yüzünü elleri ile kapamış küçük kadını hızla çekip aldı koynuna. Artan hıçkırıklarla acıdı yüreği. Binbir kırlangıç uçuştu ruhunda. Sonbaharın deli yağmurlarında sırılsıklam kalmıştı, sellere kapılmıştı bu iki acemi âşık da.

Lara yüzünü gömdü boynunun kıyısına. Kokusunu içine çekti. Sıcaklığını hissetti. Akıttı her bir gözyaşını. İkisi de damarlarını esir alan zehri söküp atmışlardı. Lal olmuştu şimdi ikisinin de dili. Karahan hafifçe geri çekilip haftalardır yapmak istediği şeyi yaptı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı, kapalı ıslak kirpiklerinin üzerine birer öpücük kondurdu. Açılan gözlere dikti kendi gözlerini.

"Normal mi olmak istiyorsun? Olamayız. Silahtan değil, yaşadıklarından değil, annelerimizden ve babalarımızdan değil. Neden biliyor musun? Çünkü aşk, normallerin işi değil. İçimizdeki aşk yüzünden sen normal değilsin, ben değilim. Biz nasıl normal olalım?"

"Biz olalım da normale yakın olmaya da razıyım."

Lara gözyaşları arasında gülümseyerek baktı sevdiği adama. Fedakârlık yaptığını, uğruna savaş verdiği, inandığı, güvendiği şeyden vazgeçtiğinin farkındaydı.

"Seni o kadar çok seveceğim ki vazgeçtiklerin için bir gün bile pişmanlık duymayacaksın."

Dudaklarının üzerinde hissettiği ılık yumuşak baskıyla gözlerini kapadı Karahan. Ömrünü adayacağı aşkına sahip çıkacaktı. Madem seçim yap demişti, sonuç belliydi. Vazgeçmeyecekti sevdiğinden. Dilencisi olup yüreğinin ayak ucuna değdirmişti vicdanını.

* * *

Murat saatlerdir karşısında oturan adamı izliyordu. Yıllardır görmediği adamı; DESTAN'ı... Odaya girer girmez bileğindeki tespih, boynundaki cevşen, gözlerindeki o unutulmaya yüz tutmuş karanlıkla anlamıştı. İçini kavuran, yüreğini sıkan buna neyin sebep olduğuydu. Önce ofise çağırmış, sonrasında da Sarıyer'deki eve geçilmişti. Sessizlikle geçen saatler Yavuz'dan gelen haberle bozulmak üzereydi. Sabah olmuştu. Yüreği kıpır kıpırdı hepsinin, bir yanı huzursuzca kıvranırken diğer yanı "Sakin ol! DESTAN burada," diyordu. Devran derin bir nefes aldı.

"Karahan hedef..."

İki kelime, sadece iki... Dilinden döküldüğü anda ciğerini dağlamıştı Devran'ın. Aslanından bahsediyordu, can parçasından... Ve ilk defa delicesine bir korku duyuyordu içinde. Karşısındaki kendi gibi değildi. Âlemdekiler en azından racon bilirdi. Ama düşmanı ne racon bilirdi ne de şeref. Elindeki silahı da imkânlarını da en sert biçimde kullanacağı belliydi. Yavuz saatlerdir en ince ayrıntısına kadar, ne var ne yoksa öğrenmişti

Sırp Milo hakkında. Tam bir kasaptı. Merhamet namına hiçbir şey yoktu. Her pis işe bulaşmıştı. Kadın ve çocuk tacirliği, uyuşturucu kaçakçılığı... Son beş yıldır Avrupa'nın organ tacirliğini de o yapıyordu. Çok güçlüydü. Çok amansızdı. Ve ne yazık ki tek bir hedefi vardı. Murat sesi elverdiğince dile geldi.

"Kim? Hangi hadsiz?"

"Bizim âlemden değil. Sırp bir şerefsiz. Ne arasan var, her tür pislik. Şimdi de hedefi Türkiye. Ve tek engeli de Karahan."

Bilal Devran'ın kelimeleri tam olarak toparlayamadığının farkındaydı.

"Ne yapıyoruz?"

"Destek lazım. Hem de ciddi bir destek. Kim varsa..."

"Karahan nerede?"

"Ona daha söylemedik. Haberi Mehveş verdi."

"Mehveş Soylu mu?"

"Evet."

"Kazan kaynıyor demek ki. Bundan faydalanıp seni de indirmek isteyecek çakallar çıkacaktır abi.»

Devran kara bakışlarını Murat'ın gözlerinin içine dikti.

"Benim olanı kim benden alabildi ki bu zamana kadar?"

"Seni haberdar etme sebebim korumaların sayısını arttırman. Bir süre yan yana gözükmeyeceğiz. Lara'nın dışarı çıkmasını engelle. Eğer vaktimiz kalırsa bizimkileri de toplayıp Cenova'daki eve geçin."

Bilal inanmaz gözlerle baktı Devran'a, sanki tanımıyordu Efsun'u.

"Abi iyi hoş da sen ne yapacaksın tek başına?"

Kapının açılmasıyla bıçak gibi kesilen sözlerin yerini keskin bakışlar aldı. Yavuz dev gibi iki adamı içeri almıştı.

"Biz varız ya Murat. Hem bak yanımda kim var?"

Hakim tüm heybetiyle odayı doldururken çarpık gülümsemesiyle ardından gelene yol açtı.

"Selamünaleyküm."

Devran âlemdeki en korkulan tetikçiyi karşısında görmenin verdiği şaşkınlığı gizleyemedi. Omuzları dikleşti. Önce Hakim'in yanına gitti.

"Hoş geldin Hakim..."

"Hoşbulduk abi."

"Sen de hoş geldin Çerkez Atay."

Yılan Cevat'ın sesini en son duyan bu adamın namı bile gölgelerin arasında gezerdi. Askerliğini Cevat ile birlikte yapmıştı ve sadece bir kere Devran ile yan yana gelmişlerdi. Keskin nişancılık konusunda usta, eski bir askerdi. Onun başına ne geldiğini, bu hâle gelmesine neyin sebep olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Tok davudi sesiyle Devran'ın gözlerinin içine baktı, iri elini göğsüne vurup "Hoş gördük," dedi. Âlemin en korkulan, en saygı duyulan adamları birbirlerine bakıyor, yaydıkları enerjiyle birbirlerine güç veriyorlardı. Önlerine çıkacak tüm engelleri bir bir aşacak ve düşmanları dize getirecek kudrete sahiplerdi. Ta ki aynı anda yükselen telefon seslerine kadar. Kısacık bir lahza, birbirine bakan bir oda dolusu adam bozulan sessizliğin hayra alamet olmadığını biliyordu ama bu bile duyacaklarına hazırlıklı olmalarını sağlamayacaktı.

"Efsun Hanım merhaba de kocana. Ama çığlık atmadan. Oğluna da söyle artık mücadele etmesin. Devran Bey size ait çok emanet var bende."

"Lara babanla konuşmak ister misin? Upss! Ağzın bağlıydı değil mi? Unutmuşum. Murat Bey kızın çok çıtkırıldım, elimde kalma ihtimali var."

"Lan! Rahat dur! Hakim Bey bu oğlanın dişlerini eline vermiş olabilirim."

"Bilal Bey karınız, hmmm nasıl desem sanırım telefona gelemeyecek kadar zor durumda."

Öfkenin rengi olurdu. Kimi zaman kırmızı, kimi zaman mavi hatta bazen de beyaz. Ama rengini kaybetmiş öfke yok ederdi önüne ne gelirse. Ve şu an kapkara bir öfkeyle sarılı bir oda dolusu adam yakıp yıkmak için bileyliyorlardı kendilerini. Hayatlarının son deminde, şerefleri için son kör dövüşüne hazırlanıyorlardı. Hem de ölümüne...

17. Mahşer

"Mahşer yeri gibi olurdu ruhunuz. Sağınızda ölüm, solunuzda ölüm. Hangi yana adım atsanız ölüm... Ama an gelirdi ölüm olurdunuz. Suretiniz değişirdi. Gözünüzde ölüm... Gönlünüzde ölüm..."

4 saat önce

Karahan Lara kollarındayken duyduğu silah sesleriyle mahşere adım adım yaklaştığından habersizdi. Gerilen bedeni, kırılan camlar, Lara'nın çığlıkları... Birkaç saniye içinde cereyan eden tüm keşmekeş zihnini toparlamasına engel oluyordu. Anlık bir refleksle Lara'yı arkasına çekmiş, elini beline atmıştı. Karşılaştığı boşlukla ömrünün pişmanlığı çöreklendi içine. Silahı yoktu. Uzağındaydı, ulaşabilse bile kurşunları yoktu. Zihninde dönüp duran hesabı, omzuna isabet eden ilk kurşun bozuverdi. Acıyla inlemesine mani olamazken Lara'nın birden sessizleşmesi odağını değiştirdi. Buz gibi gözlerle ona bakıyordu. Donmuştu sanki. İçi çekilmiş gibiydi. Diğer kurşun kalçasının yanına isabet ettiğinde dizi büküldü. Kurşunun sıyırdığının farkındaydı ama canı yanıyordu. Çaresizliği ise alıp götürüyordu içindeki gücü. Yüzünde patlayan yumrukla beraber Lara'nın kollarından çekilip alınması bir anda dimağının açılmasını sağladı. Aynı hızla toparlanarak "Bırakın lan!" diye haykırdı. Kim olduğunu bilmediği iki adam tarafından tutulan Lara hâlâ donuktu. Gözleri bir ölüye aitmiş gibi saydamlaşıyordu sanki.

"Doktor Bey! Bu küçük kumruyla oynaman bittiyse sıra bize geçebilir sanırım."

Aynı anda Lara'yı çevirip koltuğa yaslamış, arkasına dayanmıştı. Karahan haykırarak onu tutan adamlardan kurtulmaya çalıştı. Öfkesi volkan olmuş yakıyordu âdeta boğazını. Adam tişörtünü sertçe yırtarak söküp aldı, sonra da Karahan'ın bir kere bile dokunmadığı, dokunmaya kıyamadığı sırtında parmaklarını dolaştırdı. Sapsarı saçlarını tutarak çekti hızla. Lara'nın dudaklarından firar eden küçük çığlıkla buz kesti Karahan. İçi ayaza çekiyordu şimdi. Buz gibi bir ölüm çöreklenmiş, ona göz kırpıyordu.

Mücadeleyi bıraktı. Eceline susamış olan adama dikti gözlerini. Yüzünün her bir köşesini hafızasına kazıdı. Gözünün kenarında bir faça izi vardı. Çenesinde de kirli sakalıyla gizlemeye çalıştığı bir leke. Sol kaşının bir kısmı beyazlamıştı. Aynı taraftaki saçının bir tutamı da beyazdı. Siyah gözleri vardı. Düz bir burnu. Uzun boyluydu, seksen kilo civarı olmalıydı. Her bir ayrıntıyı hafızasına kazıdı. İlk defa kendi için, kısas için öldüreceği adamı milim milim ezberledi.

"Ne istiyorsun?"

"Hmm... İsteğim çok ama önceliğim farklı."

Adamın işareti ile ensesine inen darbe bayılttı Karahan'ı. Karanlık... Ne kadar aydınlıktı hâlbuki Karahan'ın öfkesinin yanında.

* * *

Efsun içindeki sıkıntıdan nefessiz kalmışçasına arabanın camını açtı. Funda'yı havaalanına bıraktıktan sonra Merve'yle birlikte eve dönüyorlardı. Arabanın içindeki sessizliğin fırtına öncesine ait olduğundan habersizdi her ikisi de. Efsun keyifsizdi.

"Öykü'yü arasak da hafta sonu Abant'a geçsek hep birlikte. Özledim onu da."

"Eve dönünce ararız Efsun."

"Can, uygun bir yerde durur musun? Hava almak istiyorum azıcık."

"Efsun Hanım ileride bir tesis var. Orada durabiliriz isterseniz."

"Olur."

Can birkaç kilometre sonra yol kenarındaki tesiste durduğunda Efsun kendini arabadan dışarı attı. Eline telefonu aldı. Karahan'ı aradı. Ama telefonu kapalıydı. Belki ameliyatı vardır diye düşündü. Çantasına geri attı. Can elinde iki kahveyle yanlarına geldiğinde yarım bir gülümsemeyle teşekkür etti. Yarım saat kadar oyalandıktan sonra tekrar yola koyuldular. Can her zamanki güzergâhında gidiyordu. Şile yoluna girdiklerinde birden ardındaki araba dikkâtini çekti. On veya on beş kilometredir sürekli aynı mesafede onları takip ediyordu. Önce ihtimal vermemişti ama sonra iyiden iyiye işkillenmeye başladı. Telefonuna gelen mesajla peşlerindeki arabayı takip etmeyi bıraktı. Mesajın Yavuz'dan geldiğini görünce de önemli olduğunu anladı.

"Güvenliği arttır!"

Sadece iki kelime yetmişti Can için. Tam ne yapması gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu ki gözü dikiz aynasına takıldı. Araç arkasında değildi. Yanlarından mermi gibi geçen aracı geç fark etmişti. Hızla önlerine geçmiş ve yollarını kesmişti. İçinden inen adamların ellerindeki makineli tüfekler ve sayılarının çokluğu Can'ın muhtemel acı sonu anlamasını sağladı. Eli belindeki silaha gitse de hangi birini indirecekti. Efsun ile Merve ise neyin içine düştüklerini anlayana kadar Can kendini dışarı atmış ve rastgele ateş etmeye başlamıştı. Sadece üç kurşun sıkabilmişti. Sonrasında ise Efsun'un çığlıkları arasında son nefesini vermiş, delik deşik olan bedeni yere yığılmıştı. Efsun ile Merve'yi arabadan indirdiklerinde Efsun'un gözleri yerde yatan

Can'a takıldı. İçinden helallik istedi. Yine onu korumak için atılmıştı kurşunların önüne ama bu sefer önceki kadar şanslı değildi. İçinin yandığını hissetti Efsun. Pişmanlık kor oldu, yaktı içini. Ama o korların içinde güçlü, gözü kara bir kadın vardı. Ve o daha ölmemişti.

* * *

Telefonların hemen ardından Devran'ın kararan bakışları ve göğsünden sökercesine koparıp aldığı cevşen ile Bilal içindeki korkunun katlandığını hissetti. Bu bir savaş narasıydı. İstanbul'da taş taş üstünde kalmayacaktı. Tek kelime etmemişti Devran. Tek bir kelime bile. Ne bir ses ne bir nefes. Devran, Destan her bir adıyla, her bir namıyla ölümüne gidecekti. "Peki, ya ben?" diye düşündü Bilal. Nasıl zapt edecekti kendini. Karısını kaldırmışlardı. Emanetini kaldırmışlardı. Efsun'u... Dar geliyordu her yer. Nefesini çeviremiyordu. Bunca durumdan çıkmışlardı. Kafalarına bile sıkacak kadar korktukları, çaresiz kaldıkları anlar olmuştu. Ama bu, bu başkaydı... Bunun adı katliamdı!

Gözü Hakim'e takıldı. Ona neden telefon gelmişti? Tekrar çalan telefonu boş bakışlarla kulağına koyuşunu izledi Hakim'in.

"Evet?"

"Hakim... Erkin. Erkin'i aldılar abi."

Sesini çıkaramadı Hakim.

"Mehveş Hanım'ın yanına geldim. Vural'ı aldım, neredesin? Geliyoruz."

"Enver. Mehveş'i de Kutsal ve Mahinev ile birlikte babamlara götür."

"Abi... Mehveş Hanım..."

Telefonun el değiştirdiğini biliyor, sakinliğini korumaya çalışıyordu üstün bir çabayla.

"Hakim... Başkalarını da kaldırdılar mı? Neredesiniz?"

"Mehveş, Enver seni babama götürecek. Kutsal senin hâlinden anlayacaktır. Sakın belli etme. Mahinev'e bu akşam ödevlerini kontrol edemeyeceğimi söyle. İkisinin de yanından ayrılma."

"Saçmalama, bir dakika bile duramam. Neredesin dedim?"

Hakim, kanının damarlarını alev alev yaktığını hissetti âdeta. Zaten zordaydı.

"Mehveş o cesaretini söküp alırım ciğerinden anladın mı beni? Vural'ı ver bana."

"Sen bana..."

"Vural'ı ver dedim!"

Hakim öyle bir bağırmıştı ki odadaki koca adamlar irkilmişti bir anlığına. Çerkez Atay, façalı kaşı yukarıda baktı gece gözlü adama.

"Hakim?"

"Vural, Devran abinin Sarıyer'deki evdeyiz. Hepsini kaldırdılar Vural. Efsun ve Merve'yi de almışlar. Acele etmek zorundayız. İşin içinde âlemden birileri var. O Sırp puşt tek başına, böyle tereyağından kıl çeker gibi kaldıramaz bizimkileri. Dolu gelin. Herkesi topla."

"Tamam Hakim. Bizimkileri Mehmet Bey'e bırakıp geliyorum hemen."

"Vural... Gelmesin sakın, mani ol. Aklıma mukayyet olamam Vural. Mani ol."

"Tamam merak etme."

Hakim ellerinin titremesini bir türlü engelleyemiyordu. Kardeşi ellerindeydi. Senin oğlan elimde dediğinde Kutsal'dan bahsettiğini sanmıştı. Korkunun ilk defa damarlarında desturşuz dolaştığını hissetti. Devran'a baktı. Kim bilir hangi kara yangınlar sarmıştı içini. O Kutsal'ı düşündüğünde canı çıka-

cak gibi olmuştu da bu adam nasıl dayanıyordu? Hem oğlunu hem de karısını almışlardı. Nasıl hâlâ ayaktaydı? Tek kelime etmemişti. Şöminenin üzerindeki tabloyu indirmiş, haddinden büyük olan kasanın içinden uzun namlulu ağır silahları çıkarmaya başlamıştı. Düğününe hazırlanan bir adam gibi tek tek giyiyordu üzerine her birini sanki. Murat daha ilk dakikada kapıyı vurup çıkmıştı. Kızını almışlardı. Nefesi kesiliyordu âdeta. Gitmeli ve gömdüğü silahını geri almalıydı. Karısının güvenliğini sağlar sağlamaz da geri dönmeliydi. Çerkez, elini Bilal'in omzuna koyarak ona bakmasını sağladı.

"Bizden birilerini arayacağım. Rızanız var mıdır?" diye sordu. Aslında Devran'a sorması lazımdı ama cevap alamayacağının farkındaydı. Bilal başını sallayarak tamam dediğinde eli telefona gitti. Öykü'yü aramak istiyor ama yapamıyordu. Kesin delirecekti ve böyle bir durumda polisi hemen devreye sokmanın vahim sonuçlar doğurmasından korkuyordu. Birden aklına Funda geldi. O da son dakika verdiği kararla hafta sonu için İzmir›e, Poyraz ile Hayal'in yanına gitmişti. Çoktan gitmiş olmalıydı. Yine de sesini duyarsa rahatlar ümidiyle Devran'ın yüreğine su serpmek istiyordu. Kendi yüreğinin sıkıntısını hafifletmek istiyordu. Aklını kaybetmemek için...

"Alo Funda? Küçük ejderham nasılsın?"

Devran'ın aniden ona dönen bakışlarıyla gözünü kırpmadan devam etti konuşmaya.

"Bir şey yok Fundacığım, unuttum ben senin İzmir'e gideceğini. Abinin eve uğrayacaktın da ondan aradım seni."

Kısa süren konuşmanın ardından bakışları bir an bile ayrılmayan iki adamın içi küçücükte olsa ferahlamıştı. Devran eğer elinden gelseydi minnet dolu bakardı Bilal'e. Ama mümkün değildi. Hiçbir duyguyu barındırmıyordu o anda bünyesi. Sadece ve sadece yapacağı katliama odaklanmıştı. İnsanlığa dair ne var

ne yoksa silip atmıştı lügatından. Bilal korka korka yaklaştı karşısındaki patlamaya hazır volkana.

"Abi, bir şey de kurbanın olayım."

Ses yoktu, nefes yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece ölümcül bir sessizlik...

* * *

Efsun gözlerini açtığında bulanıklığın geçmesini bekledi. Nerede olduğu, neler olduğu zihnine hücum edince de titremeye başladı. Can'ın kanlar içindeki hâli aklına gelince akıp giden yaşlara mani olamadı. Gözlerinin önünde vurmuşlardı. Onlarca kurşun... Gözlerindeki ışığın sönüşünü görmüştü. Hemen ardından Merve'nin yığılan bedenini görmüş sonra da karanlığa düşüvermişti. Şimdi kocaman bir alanda, elleri ve ayakları bağlı sessizce duruyordu. Yıllar öncesine gidiverdi sanki. İsyanı diline düştü.

"Tekrar mı sınıyorsun Rabbim beni? Etme! Gücüm yok. Artık yok. Etme..."

Merve'nin inleyen sesiyle başını çevirdi. Seslenmek istiyor ama titreyen bedeni bir türlü geçit vermiyordu. Gücünü toplamaya çalıştı. Kısık da olsa sesine kavuştuğunda fısıldadı.

"Merve, buradayım canım. Buradayım."

Merve gözyaşlarının elverdiğince baktı dostuna, can yoldaşına. Uyandığında korkudan açamamıştı gözlerini. Can gibi onun da cansız gözleriyle karşılaşmaktan ölesiye korkmuştu.

"Neredeyiz Efsun?"

"Bilmiyorum. Senin gibi ben de baygındım. Ama merak etme Devran bizi bulur. Çok sürmez. Korkma!"

Her bir telkini kendisine de söylüyordu aslında.

"Devran beni bulur, can özüm bulur."

"Demek uyandınız. Kaç saat oldu, güzelliğiniz dillere destan hâle geldi neredeyse. Aa Destan demişken, bir arasak mı acaba?"

Efsun adamı göremiyordu ama sesi bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Ve ilk defa telkinlerinin, inancının boşa olduğunu düşünüyordu. Yanı başına baktığında umutsuzluk göz kırpıyordu acımasızca ona. Mekândaki hareketlilikle dikkat kesildiğinde ise umutsuzluğun bile kafasına sıkmışlardı sanki. Karahan'ın kanlar içindeki bedeni ayaklarının dibine atıldığında nefesi kesildi. Gırtlağından firar eden boğuk çığlık yırtıp attı ne var ne yoksa. Evlat candı, yârdı... Keşke yine karnında olsaydı. Sarıp saklasaydı içinde. Kimseler dokunmasaydı. Kılına gelecek zarara ömrünü ziyan ederdi. Kalbini koca bir el sıkmış, paramparça etmek istiyordu sanki. Ciğeri sökülmüş, ne nefes almasına ne de nefes vermesine izin veriyordu. "Ölüm yakışmaz benim can parçama," diye geçirdi içinden. Mezar toprağının kokusu yakışmaz oğluma. Böylesi bir acının tarifi yoktu. Aklını yitirmeye ramak kalmışken gördü hafifçe inip kalkan göğsünü. Hemen ardından dudaklarından dökülen inilti öyle bir anda bile dünyanın en güzel ezgisi gibi geldi Efsun'a. Yaşıyordu... Canı, can parçası nefes alıyordu. Ama elinin kolunun bağlı oluşu, ona dokunamamak bir yangından alıp diğer bir yangının koynuna atmıştı Efsun'u.

"Bırakın beni, bırakın! Karahan... Oğlum... Bak bana canım hadi, annecim..."

"Dur bakalım Efsun Hanım, daha yeni başlıyoruz."

"Senin canını ben alacağım adam. Öyle hızlı olmayacak, ben alacağım. Oğluma dokunduğun o eli..."

Yüzünde patlayan tokatla karardı yine her şey. Kapkaraydı Efsun... Ölüm yine girriveriyordu koynuna.

* * *

Yıkmak istercesine çalınan kapı açıldığında arkasında küçük bir orduyla Murat girdi içeri. Gözleri kan çanağı gibiydi. Hemen arkasında Bilal'in isimlerini duyduğu ama daha evvel tanışmadığı iki adam vardı. Ali ile Ömer kardeşler çatık kaşları, deli akan kanlarıyla giriverdiler içeri. Devran'a yönelmişlerdi ki gördükleri bakışla oldukları yerde kalıverdiler.

"Bilal Bey! Her şey hazır. Çerkez Atay arayınca hemen geldik."

Bilal söze girecekken açılan kapıdan, gözleri buz gibi bakan başka bir adam girdi. Vural Soylu'ydu bu, namı diğer Fedai... Kum gibiydi gelenler. Haddi hesabı yoktu. Evin bahçesinde koca bir ordu vardı âdeta. Yavuz'un sesiyle dikkat kesildi herkes.

"Yerlerini tespit ettim. Efsun ile Merve'yi havalimanı dönüşü kaldırmışlar. Can..."

Yutkundu. Cesaretini toplamaya çalıştı.

"Can'ı delik deşik etmişler. Arabanın önünü kesmişler. Funda'yı havalimanına bıraktıktan sonra bir iki yere uğramışlar. O sırada takip etmiş olmalılar. Karahan ile Lara Abant'taymış. Gittiklerini duyduğumda köye haber etmiştim. Adam yolamayayım peşlerinden dedim ama ah akılsız kafam! Tekinsiz bir iki adam görmüş köylüler ama ihtimal vermemişler. Erkin'i de sabah koşuda yakalamışlar. Kamera kayıtlarına ulaştım. İki isim var âlemden. Biri Cellat Rıza, diğeri ise Ayhan Koç. İkisi de son bir aydır rutin olarak Osman Aksal ile irtibat hâlindeymiş."

"Neredeler şimdi?"

"Gebze taraflarındalar."

"Yeri tespit ettin mi?"

"Evet tespit ettim ama o kadar kolay oldu ki bu durum canımı sıkıyor. Muhtemelen pusu kuruyorlar."

"Amaçları o zaten."

"Bu Sırp puştun istediği Karahan ise ellerinde, neden diğerlerini..."

Yavuz kelimeler dilinden döküldüğü anda pişmanlıkla Devran'a baktı. Devran'ın yüzünde ise milim değişiklik yoktu. Hâlâ tek kelime etmemişti. Çerkez lafa girdi, sakin ama ölümcül soğukluktaki sesiyle konuştu.

"O Sırp mıdır nedir, tek başına bir şey yapmış olamaz. Az çok araştırmıştır Karahan'ı. Ee onu araştırırken de babasının kim olduğunu da öğrenmiştir. Buna yancılık eden herif sağa sola haber uçurduysa adam toplamıştır. Böylece âlemdeki en güçlü, sözüne itibar edilen adamları bir anda yok edebilecek fırsat yakalamış oldu. Çakal taktiği anlayacağın."

Bilal hırsla yumruğunu vitrine geçirdi. Nasıl bir kıskacın içine girmişlerdi böyle? En sevdikleri, kıyamadıkları ellerindeyken kimin, neden yaptığının zerre önemi yoktu. Birden Devran'ın namluya mermiyi sürmesiyle herkes dikkat kesildi. Bahçeye çıktığında havaya iki el ateş etti. Silahı beline koydu. Diğerine sürdü mermiyi, tekrar ateş etti. Onu da beline koydu. Yedek şarjörleri iç cebine, kemerine sıkıştırdı. Arkasını döndü ve onu izleyen adamların hepsine tek tek baktıktan sonra ceketinin cebinden beyaz mendilini çıkardı, taraçadaki masanın üzerine koydu. Yanına gelen Çerkez Atay'ın kemerinde asılı olan kamasına gözü kaydı. Çerkez Atay beyaz mendili görür görmez anlamıştı Devran'ın niyetini. O istemeden kamasını aldı ve keskin ucundan tutarak karşısında her geçen saniye devleşen adama uzattı. Devran bir an bile beklemeden kamayı aldı, avucunu kesti ve akan kanı mendile damlattı. Kısacık bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra kamayı masaya bıraktı ve arkasını döndü, arabasına yöneldi. Herkes sus pus olmuş ona bakıyordu. Bir tek Ömer ile Ali kardeşler anlamamıştı ne olup bittiğini. Yaşlarından sebepti belki zira karşılarındaki tüm adamlar eski topraktı.

Bilal masaya yaklaştı, kamayı aldı ve aynı şekilde kesti avucunu. Mendile damlayan kanın hemen ardından hızla arabaya yönelerek Devran'ın yanında aldı yerini. Murat takip etti onu. İki kere kesti avucunu. Biri kendi için, biri Ensar için. Mezarına gidip de gömdüğü silahını çıkarırken söz vermişti ona. "*Kanımın son damlasını da akıtmam gerekse kızını, kızımı sağ salim geri alacağım,*" demişti. Murat'ın hemen ardından Hakim bir kere bile düşünmeden akıttı kanını. Ali ile Ömer'in anlamaz bakışlarını görünce açıkladı.

"Bu en eski racondur. Bu, barış yok, ölümüne demektir. Beyaz yok, sadece kırmızı var demektir. Kanının son damlasına kadar durmak yok demektir. Yani kısaca, ölmek var dönmek yok demektir. Dönene ise nefes yok demektir."

Kanı deli iki kardeş bir an bile düşünmeden avuçlarını kestiklerinde akıllarında tek bir şey vardı; ya oradaki kendi sevdikleri olsaydı? Vural'ın da akıttığı kanla tamamdı artık. Ölmek vardı artık, öldürmek vardı. Ama... Aması yoktu. Gerisi boştu. Bilinmezliğe ilk adımdı bu. Katliama ilk adımdı. Kimin ömründen, ne alınacaktı hiçbiri bilmiyordu. Kim ölecek, kim kalacaktı?

18. Kıyım Vakti

"Kıyım vakti geldiğinde, ruhunuzu ne sardıysa onun suretine dönüşürdünüz. Kimi zaman öfkeye, kimi zaman cesarete, kimi zaman ise aşka bürünürdü yüzünüz. Ama intikam ise istediğiniz, katliam ise tek bir yüzünüz olurdu; ÖLÜM! Ondan gayrısına da güler geçerdiniz."

Devran ölümün ta kendisiydi o anda. Yakıp yıkacağı kesindi. Ama kesin olarak bilmediği, kimsenin tahmin edemediği şey başkaydı; Devran ölümü kucaklıyordu. Hepsi için, herkes için...

Artık geri dönüşü olmayan bir yola girmişti. Bu sefer ki diğerlerinden farklıydı, bu sefer ki buram buram korkuyla bezenmişti. Korkuyordu Devran. Ölesiye, öldüresiye korkuyordu. Korktukça hiddeti alazlanıyordu. Hiddeti şiddetlendikçe gözü kararıyordu. Hangisine yanacağını bilemediği andan beri dili lal olmuştu. Kalbini almıştı biri. Yine avuçlarının arasından almıştı. Rabbi ona bir şans vermişti. Oğlunun, mucizesinin yüzü suyu hürmetine bir şans vermişti zamanında. Ama şimdi mucizesi de ellerindeydi. "*Rabbim son sınavım bu*," diyerek hiddetle isyan etti içinden. "*Ant olsun ki bu son sınavım.*"

Önüne kim gelirse gelsin indirecekti. Kimseyi dinlemeye niyeti yoktu. Girecek ve alacaktı sevdiklerini. Yol bitmek, zaman geçmek bilmiyordu. Kıyım vakti bir türlü gelmek bilmiyordu. Yavuz'un ayrıntılı tarifi ile mekâna vardıklarında göze çarpan ama mesele edilmeyecek bir kalabalık vardı. Çünkü Devran arkasında orduyla gelmişti. Arabadan inmeden camı açmış, sıkmaya başlamıştı çoktan. Tek bir kurşun bile ziyan etmiyordu.

Hedefini bulmayan her kurşun, şerefinden koparırdı bir parça. Sevdiklerinden koparırdı.

Ömer ile Ali de aynı anda arabadan sıkmaya başladı. Madem Destan açılışı yapmıştı, davete katılmamak olmazdı. Mahşer yeri tanımının resmi, karşılarında duruyordu. Ali göz ucuyla kardeşine baktı, en ufacık bir çekincesinin olduğunu gördüğü anda geride durmayı tercih edecekti. Ama gözü kararan ve yüzünde milim şüphe olmayan kardeşinden aldığı güçle tekrar davrandı silahına. Şeref söz konusuyken geri durmak yakışmazdı onlara.

Arabalar, mekânı çember etrafına aldığı anda başladı kıyım. Kurşun sesleri semaya ulaşıyordu. Gök kanıyordu sanki. Başlayan yağmurla birlikte akan kanlar toprağa karışıyordu. Bitmeyecekti kan, nefesleri bitecekti gerekirse ama dinmeyecekti kurşunlar. Devran şarjörünü değiştirirken Bilal ile göz göze geldi. Bilal kirpiğinin ucundan anlardı onu ya, yine öyle oldu. İçeri girme vaktiydi artık.

"Hakim!"

Bilal'in seslenmesiyle Hakim zamanı geldiğini anladı. Diğerlerini tek tek uyarırken herkes kontrollüydü. Ömürlerinin en büyük sınavıydı. En büyük acıya ortaklıktı. En büyük yıkıma. Eğer Yaradan izin verirse en büyük vuslatı beraberinde getirecekti. Ama izin vermezse çok can gidecekti.

* * *

Karahan saatlerdir olduğu yerde sesini çıkarmadan gücünü toparlamaya, aklına mukayyet olmaya çalışıyordu. Etrafındaki hareketliliğin ne olduğunu anlamış değildi. Ama hayırlı olmadığını az çok tahmin ediyordu. Lara'nın sesini duyar gibi olduğunda açıldı zihni. Oradaydı, yanı başında. Sevdiği... Sevgilisi... Zor olsa da sessizliğini korudu. Hareketliliğin geçmesini

bekledi. Nefesini düzene sokmaya çalışırken kendi durumunu gözden geçirdi. Omzuna gelişi güzel bir bandaj yapılmıştı. Kan durmuştu. Atar damara denk gelmediği için şanslıydı. Bacağındaki sıyrığı neredeyse hissetmiyordu. Onu da bandajlamışlardı. Nedenini bir türlü çözemiyordu. Hem vurup hem de neden müdahale etmişlerdi ki? Duyduğu kapı sesiyle tekrar dikkat kesildi. Ayak sesi yoktu. Demek ki yalnızlardı. Hafifçe doğrulmaya çalıştı. Kafasını kaldırıp ilk göz göze geldiğiyle yüreği sancıdı. Annesi karşısındaydı.

"Anne..."

"Oğlum... Can parçam, iyisin değil mi?"

"Anne... Sen, asıl sen iyi misin? İyiyim de anne lütfen, iyiyim de..."

"İyiyim gerçekten. Bak bana Karahan, hareket edebiliyor musun? Tişörtünü kaldırıp karnına bakmanı istiyorum. İç kanaman var mı? Nerene isabet etti kurşun?"

"Omzuma isabet etti kurşun, merak etme bir şeyim yok."

"Olsun, bak sen yine de. Sıcağı sıcağına hissetmiyor olabilirsin."

Odanın diğer tarafından yükselen hıçkırıkla başını çevirdi hızla. Lara Karahan' a bakıyordu. Sanki yaşadığına inanmıyormuş gibi ve sanki tüm bu olanlara sebep oymuş gibi. Acı içinde ama şükürle ağlıyordu. Biraz daha doğruldu Karahan. Kalkmalıydı ama yapamıyordu. Başı dönüyor, zihni bulanıyordu hareket ettikçe. Birden en son gördüğü manzara aklına geldi. Lara'nın tişörtünü yırtmıştı o adam. Gözleri önünde tenine dokunmuştu. Saçlarına... Dilinden dökülmesiyle bile içini yırtan o soruyu sordu.

"Lara, sana zarar verdi mi o?"

Lara'nın yükselen hıçkırıkları ile dondu olduğu yerde Karahan. Her geçen salise Lara'nın sessizliği Karahan'ın aklını oynatmasına neden oluyordu.

"Cevap ver!"

Öyle bağırmıştı ki Efsun da Merve de aynı anda sıçramışlardı oldukları yerde. Lara kafasını iki yana hızla salladı. Karahan gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ona zarar vermemişlerdi. Üzerine alelade bir tişört geçirmişlerdi. Saçları dağılmıştı dört bir yanına. Perişan görünüyordu. Doğrulmak için tekrar zorladı kendini. Kafasını diğer tarafa çevirdiğinde gördüğünü algılayamadı bir an. Erkin değil miydi o? Ne işi vardı burada? Tam doğrulmak üzereydi ki duyduğu mekanik ses ile kurşun sesleri aynı ana denk geldi. Arkasındaki metal plaka yavaşça yukarıya doğru çıkıyordu. Kendisini hazırlamalıydı gelecek olana. Bu gelen kahramanıydı, babasıydı... Onu ayakta görmeliydi. Varlığını bile düşünmenin verdiği güçle ayağa kalktı. Etrafına bakındığında ise gördüğü, dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu tekrar. Metalik duvarın kaybolmasıyla ardında gördüğü ömrünün en büyük yanılgısıydı. Duvarın hemen ardında küçük bir ameliyathane vardı. Bir köşede ameliyat tepsisi. Ve tüm aletler... Neredeyse eksiksizdi. Hemen arkasında ise neden olduğunu bilmediği büyük camlı bir bölme vardı. Yanı başındaki kapı açıldığında içeriye daha önce görmediği bir adam girdi. Aksanı bozuk bir şekilde İngilizce konuşmaya başlayan adamın gözlerindeki ruhsuzluk, kanını dondurabilirdi şayet öfke damarlarını yakıyor olmasaydı.

"Merhaba doktor. Senden ne istediğimi anlamışsındır. Her şey hazır. Şimdi karar senin. Hangisinden başlayacaksın?"

"Kimsin sen?"

"Kim olduğumun önemi yok. Burada kim varsa hepsinin organlarını çıkaracaksın."

Her insanın deliliğin ucunda sallandığı bir an olurdu. Karahan fırtınaya kapılmış gibi sallanıyordu kendi deliliğinde.

"Bileklerimi keserim yine de istediğini yapmam. Dışarıdaki

karmaşayı bir tek ben mi duyuyorum? Onlar geldiği anda kaçacak delik arayacaksın."

"Siz işlerinizi nasıl hallediyorsunuz bilmiyorum ama ben böyle hallediyorum..."

Adam belinden çektiği silahı cama çevirip ardı ardına tetiğe basmıştı. Camın kurşun geçirmez olduğunu göstererek umutlarını ayağının altında ezmişti. Ama bir sonraki hamlesi hepsini gafil avladı. Adam silahını Efsun'a doğrultup tetiği çektiğinde donuvermişti Karahan. İlk defa, ömrü hayatında ilk defa gerçek anlamda nefesi kesilmiş, korkudan gözlerini kapamıştı. Bakamıyordu. O saliselik zaman kabir azabı, cehennem yanmıydı... Annesinin dudaklarından yükselen haykırışı duyana kadar kapamış ve arafın o bitmek bilmez kıskacından çıkmıştı. Efsun ayağına isabet eden kurşunun acısıyla kıvranıyor ama Karahan'ın yüzünde gördüğü ölümcül ifade yüzünden alabildiğine acısını bastırıyordu. Evlat sevgisini bastı yarasının üzerine. Zorla gülümsedi.

"Alt tarafı kurşun oğlum. Benim canımı yakar ama onun sonu olur."

Karahan cehennem alevlerini nefes misali çekti ciğerine bir anda. Ateş olup yağacaktı şimdi üzerlerine. Saymaya başladı içinden. Tüm zihnini odaklaması için sakin olmak zorundaydı. Amerika'daki bir eğitim de, Tibetli uzmandan öğrenmişti bu yöntemi. Operasyon sırasında zorlayıcı bir komplikasyon oluştuğunda ya da baskı altında müdahale etmesi gerektiğinde uygulayabileceği bir yöntemdi. Perdeleme deniyordu buna. Sadece olası aşamaları düşünüyor, sonrasında da bunları bir sayıyla eşleştiriyordun. Ritmik olmamalıydı bu sayı. Ona bir şeyler ifade etmeliydi. Meditasyona benziyordu. Ama zihnini tamamen kapamıyordu. Nefes aldı. Aklında olasılıkları geçirdi.

BİR (Biriciği olan annesi) - Ameliyat malzemelerine ulaş.
İKİ (Babası, ikinci şansı) - Adamın dikkatini dağıt.
ÜÇ (Lara, sevdiği kadın) - Zaman kazan.
SIFIR - Saldır.

Hayatındaki en önemli üç insanı üç rakamla çaktı beynine. Kurtuluşun üç anahtarı da elindeydi. Sonuncusunu kendi için saklamıştı. Şimdi deli bir cesaretle o üç rakamı adamın alnının çatısına çakacaktı, ölümün kıyısına yazacaktı...

"Karahan..."

İsmini duyduğu an açtı gözlerini. Hayalinde ameliyat önlüğünü giymişti üzerine bir zırh gibi. Eline eldivenleri takmıştı, adamın pis kanı bulaşmasın diye. Ameliyat maskesini geçirdi yüzüne, sesi soluğu çıkmasın diye... Savaşa hazırlanır gibi hazırlandı zihninde Karahan. Sesin geldiği yöne döndü. Erkin gözlerinin içine bakıyordu.

"Karahan! Ben! Beni al."

DÖRT - Zaman kazan.

Karahan o ana kadar Erkin'in yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Duyduğu sesle içine ferahlattı. Tanıyordu onu. Eşref'in mekânında tanışmış, sevmişti bu adamı. Yaşının aksine çocuksu ruhu ve neşesiyle dikkatini çekmişti. Abisi de o da yiğit adamlardı. Kendinden büyük bir fedakârlıkla öne sürüyordu kendini. Şerefi dökülüyordu kan gibi her bir yana.

"Erkin..."

"Beni al Karahan."

Yüzünü adama çevirdiğinde konuşmalarından bir şey anlamadığı için huzursuzlandığını fark etti. "Ondan başlayacağım," diyerek Erkin'i işaret etti.

"Hayır! Kadınlardan biriyle başlayacaksın."

"Olmaz. Onun tek böbreği yok zaten ve şu an kan kaybediyor. Önce yarasına tampon yapmalı, kanı durdurmalıyım."

"Sen beni kandıracağını sanıyorsun ama yanılıyorsun doktor."

"O adam sağlıklı yetişkin bir erkek, yetmiş kilo civarında. Kaslı vücuduna bakılacak olursa spor yapıyor olmalı, o zaman sağlıklı bir karaciğeri ve kalbi olduğunu düşünebiliriz. Gözlük kullanmadığına göre retinasında da bir problem yoktur diye düşünüyorum."

"Doktor sensin. En ufak bir yanlışında birini indireceğim."

"İşimi yapmama izin ver yeter. Malzemeleri kontrol etmeliyim."

BİR - Malzemelere ulaş.

Normal şartlarda kanı deli akar, bir nefeste adamın üstüne atlardı. Ama o, herhangi biri değildi o anda. Efsun'un, Devran'ın daha da önemlisi Destan'ın oğluydu. Düşmanı şaşırtacaktı. Piyon gibi gösterecekti kendisini, tıpkı Bilal'in dediği gibi. Sadece gölgesi şah olan bir piyondu ama o anda. Esas suretini bir tek o biliyordu. Kalesi -annesi- yıkılmamıştı daha. Veziri oradaki kapılardan birinin arkasındaydı, yanında atıyla. Oyun ondan yana olacaktı attığı her hamleyle. Düşmana şah demişti de adam mat olacağından habersizdi işte. Kararlılıkla ameliyat masasına yöneldi. Bir anda camın ardındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldığında gördü Karahan vezirini. İçeri giren kahramanıydı. Devran kararmış gözleriyle içeri kara bir bulut misali girdiğinde göreceklerine hazırlıklı değildi ne yazık ki. Nefesini tutmuş, ona doğru bir adım atmıştı Devran. Cam bölmenin ardından oğlunun, mucizesinin gözleriyle buluştu. Genç adamın dudaklarından dökülen "Baba," kelimesiyle sen-

delese de yıkılmadı. Ölüme kucak açsa o anda duyacağı son şey bu olacaktı Devran'ın. Eğer öfke ruhunu ele geçirmemiş olsaydı bundan mutlu olabilirdi. Bu tek kelimeye tüm yaşamını feda ederdi. Ama mümkün değildi. Can almadan can vermek yoktu. Belindekini çekip camı hedef aldığında tek bir çiziğin bile oluşmamasıyla içindeki direnç ilk balyoz darbesini yedi. Kırılmaz bir camın ardındaydı her şeyi ve onlara ulaşamıyordu.

Karahan elini kurşunun isabet ettiği yere koydu. Sanki babasına dokunur gibi okşadı hafifçe. Kendi yeşillerini, zifiri karanlığa gömülmüş ulu ormanlara dikti. Gözleriyle boşta kalan diğer elini işaret etti. Adam fark etmeden tepsiye ulaşmış ve neşteri avucunun içine saklamıştı. Gözleriyle konuşuyordu babasıyla. Kirpikleriyle özür diliyor, gözlerinin haresiyle helallik alıyordu. Devran cama yanaştı, camın ardından kendi elini koyduğunda ömrünün ikinci yarısına tüm gücünü akıttı avuçlarından. Silinmiş tüm günahların, kazandığı tüm sevapların, kaybedip toprağına sarıldığı tüm canların özünü... Hepsini akıttı avuçlarından Devran.

Babasının avucundan aldı gücü Karahan. Sevgisinin yüceliğinden aldı, fedakârlığın büyüklüğünden, acımasızlığının amansızlığından aldı. Yüklendi hepsini Karahan. Şimdi kıyımın ortasında kıyam vaktiydi artık. İki yanda açılan kapılardan giren adamların varlığı ile Devran'ın odağı değişti. Diğerleri de aynı anda hepsini hedef almıştı. Kimse sıkamıyordu kimseye. Camın arkasında canları varken kimsenin eli tetiğe gidemiyordu. Sıkışmışlardı işte. Şerefsiz bir kapanın içindeydi hepsi. Camın arkasındaki adam konuşmaya başladığında başını çevirdi Devran. Son ADAM'ını merak etti. İlki gibi sonu da unutulmaz olacaktı. Ölümüne neden olacaktı ama son kez dilinden ADAM dökülecekti, elinden kan...

Ama bir anda duydukları ile mekânda racon bilen kim varsa

yüreklerinin ferahlamasına izin verdi kısacık bir an. Tek el silah sesi, ardından iki el, sonra bir ara, tekrar silah sesi. EŞREF! Her bir kurşun diyordu ki;

"Ben."
"Buradayım."
"Kıyım."
"Başlasın!"

Mesaj belliydi.

Karahan ani bir refleksle geriye dönmüş, adamın silahı ateşlemesini umursamadan üzerine yürümüş ve isabet etmeyen kurşunun verdiği kuvvetle silahı tutan eline tekme atmıştı. Yakaladığı bileğini arkasına kıvırarak, onu dev gibi cüssesinin önüne alıp avucunda sakladığı neşteri dayadı boynuna. Aynı anda camın öte tarafında kimin kime sıktığı belli değildi. Bir tek Çerkez Atay yoktu aralarında. Racon çağrısını duyduğu anda destek için çıkmıştı. Vural elinden geldiğince Devran 'ı korumaya çalışıyordu, bir gözü Hakim'de. Enver ise Murat'ı gözlüyordu. Bu şerefleri birbirinden yüce adamlara kurşun değmesin diye gençliklerini kullanıyorlardı. Devran ise önündeki sütunlara siper alma gereği bile duymuyordu. Çünkü kalbi cam bir bölmenin ardında tutsaktı. Kısacık bir an gözü Efsun'a döndüğünde kan gölünün ortasında oturduğunu gördü. Boğazından yükselen narayı bastırdı inatla. Odadaki hareketlilikle yüreği ağzına geldi.

Efsun'un hemen arkasındaki kapı açılmış, bir anda içeriye üniformalı adamlar girmişti. Cihan Eşref'i aldıktan hemen sonra Öykü'ye haber uçurmuştu. Çevik kuvvetle olay yerine vardıklarında çatışma olacağından adı gibi emindi Öykü. Karahan soldaki büyük garaj kapısı açılmaya başladığında sevdiklerini çatışmanın ortasında nasıl koruyacağını düşündü. Bilal'e işaret

vermesiyle hepsi dışarıya doğru yöneldi. Bilal, Vural ve Enver'e orada kalmalarını söylemiş ve Cellat Rıza ile Osman'ı sağ bırakmalarını tembihlemişti. Ali ile Ömer adamlarıyla mekânın hemen ardında, araçların bulunduğu kısmı kontrol altında tutuyordu. Vural'ın kollamasıyla dışarı çıktı dört adam. Murat silahının şarjörünü değiştiriyordu. Kızını, emanetini orada eli kolu bağlı gördüğü an yeminini unutmuştu. Şu an en sevgilisiydi elindeki soğuk metal. Dört adamın da gözlerindeki tahta kurulmuş tek bir şey vardı; İntikam.

Karahan elindeki neşterin baskısını arttırırken, diğer kapıdan şerefsizin adamlarının geleceğini düşünememişti. Polislerin gelmesiyle rahat nefes alayım derken çapraz ateşin arasında kalacaklardı iyice. Gözü Lara'ya takıldı, sonra da annesine. Merve'ye baktığında bembeyaz suratıyla karşılaştı. Hemen ardından karşısında beliren ile içine ilk ferahlık düşüverdi. Öykü sağa sola emir verirken bir yandan da sütunun arkasında siper almaya çalışıyordu. Karahan ise kıskaca aldığı adamı kalkan olarak kullanıyordu.

"Gecikmedim değil mi Kara Efe?"

Öykünün sesiyle cesareti şahlandı. İlk kardeş bildiğiydi, ilk sırtını dayadığıydı.

"Olsun komiserim, geç olsun güç olmasın."

Öykü çarpık bir gülümsemeyle baktı ve hemen yanındakilere elindeki kalkanları kadınlara siper etmelerini ve dışarı çıkarmalarını emretti. Önce Efsun'u almışlardı. Ama içeri giren Çerkez, hemen sotedeki adamı görmüş ve bir salise bile düşünmeden adam ile Efsun'un arasına girmiş ve kalçasına yemişti kurşunu. Birden ortalık karışırken aynı anda Devran kapıda belirmiş, olan biteni gören gözleri nefesini kesmişti. Efsun'u çıkarırlarken Çerkez'in yediği kurşunu görmüştü. Sendelemesi üzerine Devran Efsun'u hızla çekip almış, kolunun altına sakla-

yarak kapının aralığından kurşunu atanın şakağına sıkmıştı tek seferde. Efsun'un sıcaklığı ile cehenneme fırlattığı köprünün ilk halatını kesip attı ruhundan. Geriye oğlu kalmıştı, aslanı.

Efsun'u Eşref'e teslim ederken minneti dökülüyordu gözlerinden. Çerkez Atay'ı da çekecekti ki adamın ölüme gülen gözleri mani oldu. Yıkılmazdı böylesi bir adam tek bir kurşunla. Tekrar içeri yöneldiğinde Hakim'i gördü. Kardeşine ulaşmaya çalışıyordu. İki polis onu korumaya çalışıyordu ama Erkin'e yönelen tekinsiz adamı gördüğü anda attığı nara ile fırladı kalkanların arasından. Karın boşluğuna yediği kurşunla yıkılmadı ama iki kurşunla yıktı karşısındakini. Adrenalin akıyordu damarlarında. Erkin'e ulaştığında nefesini çekti içine.

"Yetiştim koçum, yetiştim..."

Karahan önce Erkin'in sonra da Merve'nin çıkarılışını gördü. Kimin neresine, ne geldiğini fark etmemişti. Tüm keşmekeşin içinde adamı Lara'nın olduğu tarafa sürüklemiş ve bedenini ona siper etmişti. Adam sürekli kendi dilinde küfür edip debeleniyordu. Sonunda dayanamayıp kalçasına sapladı neşteri. Sonra çıkararak ucundan kan damlayan neşteri tekrar dayadı gırtlağına.

"Deşerim. Rahat dur. Seninle daha çok işim var."

Ne kadar geçti, kim kime sıktı, ne oldu? Bilemedi Karahan. Ama Öykü'nün yanına gelip Lara'nın iplerini çözdüğünde ilk huzurlu nefesini çekti ciğerlerine. Bitmişti işte. Bundan sonrası mühim değildi. Bundan sonra varsın son nefesi olsundu. Şahı, mat etmişti.

Öykü kontrol altına alınan çatışmanın verdiği rahatlıkla Karahan›ın tutsağını çekip aldı elinden arkasından kelepçe takıp ekip arkadaşlarına teslim etti. Karahan daha fazla nefes alamamanın verdiği sıkıntıyla dışarı attı kendini. Lara'ya dokunmaktan korkuyordu, bakamıyordu bile. Her şey bitmişti ama ruhu

kanıyordu şimdi. Lara'nın çıkışını gördüğünde yanına gitmek istemiş ama Murat'ın hızla ona yöneldiğini gördüğünde tutmuştu kendini. Annesine yöneldi. Ayağına tampon yapmalıydı ama Efsun çoktan kendisine müdahale etmişti. Devran'ın kollarında sakinleşmeye çalışıyordu. Herkes hasar tespiti yapmaya çalışıyor, geçirdikleri amansız saatlerin yorgunluğu üzerlerine çöküyordu.

Sonrası? Sonrasında tek bir kurşun sesi, feraha çıkan yüreklerin her birini deldi geçti. O tek kurşunla ayaza çekti herkes. Lara duyduğu sesle hızla arkasını döndüğünde, üzerine sıçrayan kanlarla çığlık bile atamadı. Öykü tam karşısında, kayan gözleri ve başının arkasından giren kurşun ile yığılıverdi olduğu yere. Karahan saliselik bir delilikle yanındaki adamın belindeki silahı çekip ateş eden adama döndüğünde, adamın bu sefer de Murat'ı hedef aldığını fark etti. Murat ile adamın arasına girerek tüm şarjörü boşalttı. Ciğerinden yükselen çığlığı arşa ulaştı. Üzerine yağan kurşunlar ne oldu farkında değildi. Silahı fırlatarak adamın üzerine atlayıp cansız bedenini yumrukladı elleri paralanıncaya kadar. Adamın kafatasını ezinceye kadar yumrukladı. Devran'ın azap dolu sesiyle durduğunda kan revan içindeydi herkes. Vicdanları kızıla boyalıydı. Devran eli göğsünde, dizlerinin üzerine çökerken sanki son bakışıymışçasına, sanki son kelimesiymişçesine seslendi...

"Oğlum..."

Bazı acıların tarifi olmazdı bazen, bu da onlardan biriydi.

19. Al Şahit

"Gözden düşen damla misali düşerdi umut gözünüzden. Ruhunuz kurşuna dizilirdi de kimse silmezdi umutlarınızı. Çaresizliğin adıyla seslenirdiniz kim kaldıysa geriye. Duymazdı yine kimse. Gözünüzde umut, dilinizde kekremsi bir tat ile yitip gidenleri seyrederdiniz."

Karahan karnındaki sargıdan sızan ılık kanı umursamadan durdu karşısındaki adamın karşısında. Merasim üniformasını giymiş polis memuru, ne dediyse dinletememişti.

"Karahan Bey, daha fazla ısrar etmeseniz artık."

"Başka sözüm yok komiser. Ben yapacağım. Buna mani olacak güçte değilsiniz."

Odaya giren başkomiser Arif hemen ardındaki memurlara geri çekilmesini işaret ettiğinde, başıyla selam verdi teşekkür edercesine ve tabutun yanına gitti. Elini gezdirdi hafifçe. Kardeş bildiği, can bildiği; şerefsizce, arkasından sıkılan kurşunla yitip gitmişti işte. Ucundan, kenarından, ötesinden, berisinden, neresinden olduğu mühim olmayan bir yerinden mesuldü işte. Hedef oydu ve tüm sevdikleri yara almıştı. Hem de kapanmayacak yaralar. Şahı mat ettim sanmıştı ama düşman son anda oyun tahtasını kırmış, parçalarını bögrüne saplamıştı. Şimdi ruhu, kan revan içinde bu yükü omuzlayacaktı.

Öykü'nün cansız bedenini annesi yıkamış, hazırlamıştı. Şimdi sıra ondaydı. Tabutu al bayrağa sarılacaktı. Kimsenin dokunmasına izin vermeyecekti. Bayrağı tabuta her çakışında, yüreğindeki zindanın duvarına bir çentik daha atacaktı. Bitmeyecekti esareti. Kırdığı kalplerin, yıkıma mahkûm ettiği gönül-

lerin helalliğini almadan rahat, huzur yoktu artık Karahan'a. Tüm yaşananları gören gözlerine haramdı sevdiğine bakmak. İlk silahı aldığı eline yasaktı sevdiklerine dokunmak.

Gözlerinden akan yaşlar, al bayrağın üzerine damlayarak pişmanlığının nişanını resmediyordu âdeta. Titreyen elleriyle ay yıldızı ortaladı. Boğazındaki yumru o kadar zorluyordu ki bir an daha dayanamayıp kapandı tabuta, üzerine alnını dayadı.

"Helal et hakkını Öykü'm... İlk dostum, ilk kardeşim, ilk yaram, ilk pişmanlığım, ilk vicdan azabım... Helal et hakkını..."

Zor da olsa kaldırdı başını, devam etti germeye bayrağı. Ayak ucuna geçip de ilk perçini vurduğunda ilk yemini döküldü dilinden.

"Ant olsun ki intikamını alacağım..."

İkinci perçini vurduğunda devam etti.

"Ant olsun ki annen ve baban emanetimdir, son nefesime kadar."

Perçinlemeye devam ettikçe yeminleri devam etti. Her bir yeminini kendi benliğine dağladı. Son perçini vurduğunda son yeminini yüksek sesle dile getirdi.

"Ant olsun ki seni huzura kavuşturmadan huzura kavuşmak yasak bana..."

Ellerini gergin al bayrağın üzerinde dolaştırdı son kez. Son masum gözyaşlarını döktü. Silip attı hemen sonrasında da. Şimdi dik duracak, son vazifesini yerine getirecek, sonrasında da cehenneme adımını atacaktı.

Yanına gelen memurların tabutu araca taşımalarına izin verdi. Resmî merasimin yapılacağı yere giderken tek başınaydı yine. Hastanede gözlerini açtığı andan beri kimsenin yüzüne bakamamıştı doğru düzgün. Bir tek Devran'ı görmüştü uzaktan. Annesi yanındaydı. Doktoruna, duyacaklarından korka

korka durumunu sordu. İyilerdi. Babasının strese dayalı taşikardisi oluşmuştu. Ama sağlam bünyesi sayesinde çabuk kontrol altına alınmıştı. Annesinin de ayağı alçıya alınmıştı ve herhangi kalıcı bir hasar kalmayacaktı. Şule yanına gelip Öykü'nün durumunu anlattığında mutlak sonu biliyordu. Kafasına isabet eden kurşun o anda nefesini kesmemişti. Nafile bir çabayla geri döndürmeye çalışmışlardı ama sadece yirmi gün dayanabilmişti Öykü. Beyin ölümü gerçekleştiğinde yanındaydı Karahan. Fişi çekerek kabir azabına mahkum etmişti kendisini. Sonrasında kimseye görünmeden ayrılmıştı hastaneden.

Büyük kalabalığı gördüğünde dizlerinin titrediğini hissetti. Yirmi gün boyunca hiç biriyle konuşmamış, yanlarına gitmemişti. Kendisini fark eden Efsun'un haykırışıyla kafasını çevirdi. Tekerlekli sandalyesinden kalkmaya yelteniyordu. Hızlı adımlarla yanına vardı. Önünde eğildi. Eğer gözyaşları içinde ona bakıyor olmasaydı uzattığı elini geri çevirirdi. Dayanamadı, elinin içini çevirdi, dudaklarını değdirdi belli belirsiz. Ayağa kalktığında babası dev gibi karşısındaydı yine. Şakaklarındaki beyazlıklar çoğalmıştı sanki bu bir iki haftada. Gözlerini, ardına saklayan gözlüğü çıkardı ve kısacık bir an nemli, yeşil ormanların huzuruna teslim etti kendisini. Başını eğdi hemen ardından. Huzurun daha fazlasına hakkı yoktu. Gözlüğünü taktı yine ve tek kelime etmeden yanlarından ayrıldı. Devran arkasından gidecekken Efsun durdurdu.

"Gitme! Bu onun yası. Bırak istediği gibi yaşasın acısını."

Eşref'in yanına vardığında merasim başlamak üzereydi. Geride durmayı planlamıştı ama Eşref'in olmaz demesiyle ön saflarda aldı yerini. Merasim mangası yerlerini alıp saygı atışlarını yaptıklarında, uçuşan her bir güvercinin kanadında saklıydı Öykü'nün ruhu. Sonsuzluğa uğurlanan tüm şehitler gibi onun da şerefi, fedakârlığı, büyüklüğü baki kalacaktı tabutunu saran al bayrak gibi.

Açılmaya başlayan yarasını daha fazla görmezden gelemiyordu artık. Olduğu yerde soğuk terler dökerken bir anlığına sendelemişti ki elinde hissettiği sıcaklıkla çevirdi başını hızla. Bağırarak ağlamak istedi o anda, yapamadı. Merve yanı başında, bir eli elinde diğeri belinde, sarıvermişti Karahan'ı. Gözleri dolu dolu bakıyordu ona. Dimdik durmuştu. Şehit anasına yaraşır şekilde dirayetini korumuştu son ana kadar. Karahan'ı gördüğü anda içi akmıştı ona. Kendini suçlaması, yaşarken kabir azabına kucak açması acısını ikiye katlıyordu. İki evladı var kabul etmişti bu zamana kadar Merve. Öyleydi de. Doğurmamıştı ama emek vermişti. Bağrına basmıştı. Günler sonra ilk defa dile geldi.

"Oğlum... Dik dur. Bak kardeşini aldı Rabbim yanına. Bizden daha çok seviyormuş. O kadar ki şehitlikle ödüllendirdi. Çıkardı göklere. Dik dur Karahan."

Bakışları Bilal ile kesiştiğinde kafasına sıkmak istiyordu Karahan. Lanet kader en büyük ızdırabı reva görmüştü ona. Sevdiği hiç kimsenin yüzüne bakamıyordu. Öyle bir kıskaca girmişti ki ruhu, sığmıyordu bedenine bile. Hak etmiyordu bu hoşgörüyü. Bilal'in gözlerindeki affı, Merve'nin şefkatini hak etmiyordu. O sebep olmuştu tüm olan bitene. Çapını bilmeden kahramanlığa soyunmuştu. Sevdiklerine zarar geleceğini düşünmemişti. Davası haklı dahi olsa tek başına hareket ederek egosuna yenik düşmüştü. Ne vezirinin gücünü görmüştü ne de kalesinin koruyuculuğunu. Daha ilk başta babasına gitmeli, ona danışmalıydı. Başka bir yol bulmalıydı. Keşke deme hakkını bile bulamıyordu kendinde. Tırnaklarını batırdı avuç içlerine, yumruğunu sıktı. Utanarak sarıldı anne yarısına, şakaklarına dayadı dudaklarını.

"Affet beni..."

Daha fazla duramadan hızlı adımlarla çıktı kalabalıktan. Kravatından kurtuldu bir anda. Günahları, pişmanlıkları yete-

ri kadar sıkıyordu zaten boğazını. Ceketinin önünü açtığında beyaz gömleğini kızıllığın sardığını gördü. Tam arabasına binecekti ki onu duydu.

"Abi!"

Funda koşarak, abisinin kollarına atılırken Karahan'ın dudaklarından acı dolu inlemesi firar etti. Funda korkuyla geri çekilip kapamaya çalıştığı ceketini açtı küçük elleriyle.

"Abi? İyi misin? Anneme haber vereceğim. Hastaneye gidelim."

"Dur Funda!"

"Abi ne olur..."

"Dur dedim!"

"Duramam... Benim abimsin sen, benim... Ne dedim sana? Beni sensiz bırakma dedim. Bana yaşadığım bu andan, aldığım nefeslerden nefret ettirme dedim. Benim abimsin sen... Benim..."

Funda ağlayarak kapandı göğsüne. Acısı katlanıyordu. Yıktığı, kırdığı ruhlardan sadece biriydi Funda.

"Gitmem lazım Funda, izin ver."

"Gitme. Bak hem Lara... Yani onun da sana ihtiyacı var. Kötü abi. Sen onu görmek istemediğin o gün, eve ben götürdüm onu. Abi, delirdi. Sinir krizi geçirdi. Hiç birimiz mani olamadık. Eline geçirdiği makas..."

"Sus Funda! Duymak istemiyorum. Bak kocaman bir kız oldun artık. Beni anlaman lazım. Toparlanmak için zamana ihtiyacım var. Eski ben olabilmem için açık kalmış defterleri kapatmak zorundayım. Anla beni ne olur. Size gönül rahatlığıyla dönebilmem için zaman ver bana. Şimdi git. Annemle babamın yanında ol."

Funda'nın artan hıçkırıklarına aldırmadan kollarından sıyrıldı ve atladı arabasına. Mezarlığa gidecek gücü yoktu. Çocuk-

luğundan beri mezar toprağı okşamıştı. Onca zaman anlamamıştı. Görmemek acıyı hafifletiyordu, ölüm gerçeğini kırıyordu. Ama şimdi anıları, sevgisi, acısı tazeyken o toprağa dokunmayacaktı. Avuçlarındaki kesiklerinden sızan vicdanını, intikamla akıtacağı kanla yıkamadan dokunmayacaktı kardeş toprağına.

* * *

Efsun giden oğlunun yıkık ruhuna şifa olamamanın acısını yüreğinin en derinlerinde hissediyordu. Yoktu böylesi bir ızdırap. Hangi birine yanacağını bilememişti. Önce Can, sonra Öykü. Can'ın cenazesinde gözyaşlarıyla sulamıştı toprağını. Gül, aklını kaybedecek hâle gelmiş, hastaneye yatırılmıştı. Çaresizlik nasıl da insanın elini kolunu bağlıyor, ince ince işkence ediyordu. Şimdi avuçlarını kanatacak ikinci bir mermer daha vardı. Sevdiği adama takıldı gözü. Yıkılmıştı. Göz bebeklerinde meşk ettiği acıya ait tekinsiz gölgeler vardı.

Öykü'nün naaşı toprak altına gömülürken, Bilal'in daha fazla dayanamayarak dizlerinin üstüne düştüğünü gören Devran ileri atıldı. Yanına çöküp sardı kardeş bildiğini. Birbirlerine baktıklarında her iki adamın da gözlerindeki acılar yarışıyordu âdeta.

"Senin de mi bu kadar acımıştı canın?" diye sorduğunda Bilal, ciğeri yandı Devran'ın. Söyleyecek çok şeyi vardı da dilinden dökülemiyordu bir türlü. Onun acısı da Bilal'den farklı değildi ki... Kaybedenin acısını hafifletecek kelimeler lügatını terk edeli çok olmuştu. Sadece sarıldı, zira dostuna o anda sunabileceği tek şey buydu.

Merve ise bir köşede donuk bakışlarla kızının, tek evladının üzerine atılan toprakları izliyordu. Dört bir yan toprak kokuyordu, ölüm kokuyordu. Ciğerlerine doluyordu her ge-

çen saniye. Kızının kokusunu bastıracak, unutturacak diye ödü kopuyordu. Şehit annesiydi, dik duracağım demişti ilk andan itibaren. Gösterdiği metanet daha çok yıkıyordu Bilal'i. Böyle acıların provası olmazdı. Zamanı geldiğinde de azap kapalı gişe oynardı ömrünün geri kalanında.

* * *

Karahan Eşref'in yanına vardığında tek kelime etmemişti. Edememişti. Eşref'in söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordu. Ama teselli cümleleri bile haramdı ona. Yüreğinin üzerine erimiş kor demirler dökmüş ama donup katılaşmasına bile izin vermemişti. İçin için yanıyordu.

Eşref'in dükkânın üst katındaki daireye çıktığında niyeti yalnız kalkmaktı ama can dostunun buna izin vermeyeceği aşikârdı. Eve girdiklerinde, ses etmeden kendini kanepeye bıraktığında bitmiş, tükenmiş gibiydi âdeta. Eşref karşısına geçip oturduğunda göz göze gelmemek için çok çaba harcıyordu Karahan. Ama başaramadı. Eşref'in etkisi altına alan bakışlarıyla buluştuğunda hazırlıksız yakalandı duyacaklarına.

"Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadisinde der ki; "Allah'ım! Yaşamak benim için hayırlı olduğu sürece beni yaşat. Ölmek benim için daha iyi ise canımı al!" Rabbimiz ne buyurduysa o Karahan. Senin yaşamana, Öykü'nün ölmesine karar veren *O*. Her şer gibi görünende bir hayır vardır. Her hayır gibi görünende de bir şer saklı olabilir, sakın unutma bunu. Toparlanmak zorundasın. Ailenin sana ihtiyacı var. Bu yaptığın onları cezalandırmaktan başka bir şey olmayacak."

"Eşref! Benim yüzümden öldüler. Can abim de Öykü de... Ben eğer ucuz kahramanlıklar peşinde koşmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Ama oldu. Yaşananları değiştirme şansın yok Karahan. Sana ne dedim ben? Her zaman *elif* gibi dimdik olacaksın. Bir tek Rabbin önünde eğileceksin, *mim* gibi..."

"Eğiliyorum işte, küçücük kaldım anlasana. Dimdik olamam artık."

"Olacaksın. Rabbinin sana getirdiğine selam duracaksın. İsyan etmeyeceksin! Daha büyüğü ile sınasa bile etmeyeceksin."

Ruhundaki yaralar anbean kanıyordu. Biliyordu Eşref. Hiç olmadı kendinden biliyordu. Elindeki kandan biliyordu. Vicdanının sızısından, tövbesinin ağırlığından biliyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki Karahan'ın beyazlayan suratından bir aksilik olduğunu anladı. Yanına vardığında ise gömleğinin kana bulandığını fark etti.

"Yüce Rabbim! Yaran... Karahan uzan hemen. Uzan!"

Karahan bilinci bulanmaya başlarken son bir gayretle denileni yaptı.

"Dikişlerim açıldı sanırım. Bir şey yok. Sargıları değiştirmek lazım."

"Ambulansı arıyorum."

"Eşref, sakın. Bir şeyim yok."

Söyledikleriyle kararan gözleri birbirini yalanlarken Eşref ne yapacağını bilemedi. Hastaneye götürse bir türlü, götürmese bir türlüydü. Aklına ilk gelenle hemen telefona sarıldı. Şule! O yardım ederdi. Telefonda yeri tarif ettiğinde Şule'nin onlara yakın olduğunu söylemesi içini rahatlattı. Hemen Karahan'ın ceketini çıkardı. Kana bulanmış gömleğini de. Zor bir durumda kalmıştı. Bir şey olsa ailesine nasıl açıklardı. Çalan kapıyla oh çekerek fırladı olduğu yerden. Şule elinde küçük bir çantayla ve beyaz suratıyla girdi içeri. Hemen rutin olarak bulguları değerlendirdi. Yarasını kontrol etti. Bir iki dikiş atmıştı. Hareket hâlinde olması da daha çok kanamasına sebep olmuş gibi gözü-

küyordu. İçi rahat bir şekilde pansumanını yaptı. Bir iki tane de ilaç bıraktı. Endişe edecek bir şey olmadığını ama her ihtimale karşı bir şey olursa ona haber vermesini söyleyerek, daha bir iki hafta önce ameliyattan çıkan kocasının yanına gitti. Öykü'nün şehit olduğunu öğrenmesin diye etrafında dört dönüyordu herkes. Acı büyüktü. Dört bir yana dağılan yapraklar misali acıyla savruluyorlardı.

* * *

Sadece iki gün geçmişti cenazenin üstünden. Merve kendini odasına kapatmış, giden evladının arkasından dualar yolluyordu bir tek. Bilal ise sesi soluğu kesik, oturuyordu bir köşede. Ne Efsun'un elinden bir şey geliyordu ne de Devran'ın. Bilal'in sessizliği ise onları korkutuyordu her geçen dakika. Devran bir cesaret Bilal'in yanına gidip kaldırdı oturduğu yerden. Robotmuş gibi denileni yaptı Bilal. İçi çekilmişti zaten. Devran arabaya bin dediğinde de ikiletmedi. Ama mezarlık yoluna girdiklerinde anladı ne yaptığını. Acı içinde bağırdı.

"Götürme abi! Sakın yapma bunu bana."

Devran ise sadece önüne bakıyor, yoldaşının yakarışlarına zor da olsa kulaklarını tıkıyordu. Mezarlığa vardıklarında Bilal inmek istemese de Devran kolundan tutup, dışarı çekmiş ve daha taze olan mezarın başına götürmüştü onu. Başucunda bir mermer bile yoktu daha. Yemeni bağlanmış bir tahta parçasından başka bir şey yoktu. Devran kolundan tutup itelediğinde çöktü Bilal mezarın ayak ucuna. Devran da hemen yanı başına...

"Bu acı geçmeyecek. Senin ömrün geçecek ama o geçmeyecek. Sen sürekli buraya gelecek, bu toprağı seveceksin kızının saçları yerine. Toprak kokusunu çekeceksin içine, onun kokusu yerine. Her kar yağdığında üşüyor mu acaba diye düşünecek-

sin. Ben de yatıversem ya yanına diyeceksin. Duan kabul olmayacak. Al bak, dokun... Sadece kara topraktan başka bir şey değil bu. Benden teselli cümleleri bekleme Bilal. Çünkü yok. Evlat acısının tesellisi hiçbir zaman olmadı. Sadece, oda birazcık şanslıysan Yaradan dayanma gücü verir sana, işte o kadar. Bir süre sonra da ona şükredeceksin zaten. *O*, dayanma gücü vermese çoktan ölüme kucak açarsın, kucakladığının evladın olmadığını bile bile hem de. Yok çaresi dostum. Sen nasıl beni senelerce teselli edemediysen ben de seni edemeyeceğim. Şimdi ağla, bağır, çağır. Ne yapmak istiyorsan yap. Ama orada yatan evladının kemiklerini sızlatma. Ben sızlattım senelerce, bari sen yapma."

Bilal bağıra bağıra ağlamaya başladığında Devran'ın da gözyaşları dökülüyordu alabildiğine. İki yoldaş aynı handaydı artık. Yan yanaydı. Acısı bir, sonu bir olandı.

20. Doğru ve Yanlış

"Doğru ile yanlış şafakta ayırt edilmesi zor beyaz bir iplik gibiydi. Gören gözünüzden çok, gören gönlünüze ihtiyaç duyardınız çoğu zaman. Ama yolunuz doğruya çıksın istediğinizde, kör karanlık da olsa renginiz belli olurdu. Gönlünüzden baktığınızda her şey beyaza boyanırdı."

Karahan yaptığı hataları tekrar etmemek için zihniyle gönlü arasındaki köprüyü zor da olsa kurmayı başarmıştı. Tek başına işe kalkışmayacak, ucuz kahramanlıklar peşinde koşmayacaktı. Doğruyu, bembeyaz bir kefen misali üzerine giyecek öyle çıkacaktı sevdiklerinin karşısına.

Arif komiserin karşısında da ne istediğini bilen bir şekilde oturuyordu. Pos bıyıklı, organize işler şubesinin en korkulan komiseri karşısındaydı işte. En sevdiği, en değer verdiği öğrencisini, Karahan'ın kardeş bildiğini toprağı vereli birkaç hafta olmuştu sadece. Hâlâ içindeydi acısı. Karahan ilk tanıştığından beri sevdiği, saydığı adamdan az sonra isteyeceklerini aklında bir sıraya koyarken, kararlılığının sesine yansıması için çabaladı.

"Karahan, evladım. Bak sana sevgim, babana da saygım büyüktür bilirsin. Devran Bey de Bilal Bey de başımın tacı. Ama benden ne istediğini bir türlü anlayamıyorum. Dışarıda görüşelim abi dedin geldim. Kayıt dışı olsun dedin. Onu da kabul ettim. Anlat artık evlat."

Karahan derin bir nefes alıp yeşil gözlerini dikti adamın keskin keskin bakan gözlerine.

"Ben kardeş bildiğimi toprağa koyalı tam kırk üç gün oldu komiserim. Tam kırk üç gündür, tabutuna çaktığım her bir perçin dayanılmaz işkencelerle vicdanımı paramparça ediyor."

"Biliyorum Karahan. Ama vicdanını..."

Karahan elini hafifçe kaldırarak cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"İzin ver komiserim. Beni bu ızdıraptan kurtarmak zorundasın. Şehit olan kardeşimin kanı için intikamımı almama izin vermek zorundasın.

"Benden istediğin nedir Karahan? Açık ol evladım."

"Komiserim, ben size Türkiye'de organ kaçakçılığı yapan kim var kim yoksa, yurt dışı bağlantıları ile birlikte teslim edeceğim. Bir anda birçok şebekeyi çökertebileceksiniz. Eş zamanlı yapacağınız geniş çaplı operasyon hem birçok canı kurtarmış olacak hem de kariyerinize büyük etkisi olacak."

"Makam mevki ne zaman önemli oldu ki benim için bundan sonra olsun Karahan?" diyen pos bıyıklı adamın kalın kaşları çatılmıştı.

"Biliyorum komiserim makam mevki değil ama kurtaracağınız canlar önemli olacak sizin için."

Arif Bey yüzünü sıvazladı. İki kaşının ortasındaki kırışıklık derinleşirken tekrar baktı karşısındaki genç adamın gözlerine.

"Karşılığında bir şey isteyeceksin gibi duruyor."

"Evet. Ben size istediğiniz her şeyi vereceğim ama karşılığında o Sırp şerefsizini istiyorum."

"Ne? Karahan, saçmalama evladım."

"Vereceksin komiserim. Senelerce babamın kendi doğrularıyla adaleti sağlamasına nasıl engel olmadıysan buna da engel olmayacaksın. Çünkü doğru olanın ne olduğunu biliyorsun. Sırp'ı burada yargılama şansınız yok. İade etmeniz gerekecek. Tek istediğim iade için yasal süre dolmadan sağlık hizmetine ihtiyaç duyma bahanesiyle hapisten çıkarmanız. Adamlarım nakil aracını durduracak, sizinkileri hırpalamış gibi yapıp o piçi kaldıracak. Yunan'a kaçmış gibi tezgâh kuracağım. Böylece

kimse sizden şüphelenmeyecek. Kendi adamları işin içindeymiş gibi göstereceğim. Onunla işim bittiğinde tek bir parçası bile kalmayacak. Arkamda iz bırakmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Arif Bey çatılan kaşlarıyla bakmaya devam ederken karşısındaki genç adamın ne kadar kararlı olduğunu görebiliyordu. Bu tarz şeyler onun gibi bir komiserin tamah edeceği, onay vereceği şeyler değildi. Ama onun da canı yanmıştı. Öykü en değerlisiydi. Geleceği en parlak öğrencisi, gururuydu. Böyle kalleşçe öldürülmeyi hak etmiyordu. Ne yazık ki Karahan söylediklerinde haklıydı. O herifi burada yargılayamayacaklardı. Muhtemelen kendi ülkesinde arkası kuvvetliydi. Belki orada hafif bir cezayla yırtacaktı. Şakaklarına götürdü ellerini. Bir iki defa sıvazladı. Kararsızlığın sancısı saplanmıştı iki yanına da.

"Komiserim... Arif abi, izin ver. Yoksa ne yapacak, ne edecek onu ele geçireceğim. O ölmeden aileme dönemem. Bakamam hiçbirinin suratına. İzin ver abi, yalvarırım. Ya ölen senin kızın olsaydı? Bilal abim... Yıkıldı. Yüzüne bakamıyorum. Bırak serin sular serpeyim yüreğine."

Arif Bey ideallerinden ödün vermeyen biri olmasına rağmen hayatında ilk defa inisiyatif kullanacak ve bu genç adamın istediğini yapacaktı.

"Bir şartım var."

"Ne istersen."

"KARA EFE... Bir daha ortalarda olmayacak."

Şaşırma sırası bu sefer Karahan'daydı.

"Na... Nasıl?"

"Oğlum sen giderken biz dönmüş, okeye dördüncü arıyorduk. Başından beri biliyordum. Baban gelip bana her şeyi anlattığında öğrendim. Cihan kim, neden yanında hiç düşündün mü? Cihan eski bir polistir, benim öğrencilerimden hem de.

Adalete olan inancını yitirdiğinde bastı istifasını. Eşref ne oldu da onu yanına yamacına soktu sanıyorsun?"

Karahan duyduklarının şaşkınlığını çabuk bastırdı. Nasıl bir evcilikti bu, bu zamana kadar oynadığı? Elini beline attı, silahını çıkardı ve ortaya koydu.

"Yemin olsun Kara Efe'yi o adamın parçalarıyla birlikte parçalayacağım ve bu silahı getirip sana teslim edeceğim. Yemin olsun komiserim."

"Tamamdır evlat. Sırp'ı kaçıracağınız zaman emniyette sorgumda olacaksın. Baban ve Bilal de emniyete çekilecekler. Hakim Bey hastaneden yeni çıktı, onu daha sonra ifadeye çağıracağım. Diğerleri ise zaten sorgulandı. Kimsenin sizden şüphelenmemesi için bu yolu izleyeceğiz. Seni sorgulaya aldığımda bildiklerini tüm ayrıntıları ile anlatacaksın. Resmî prosedür uygulanacak ve seni o gece emniyette tutacağım. Zorlayacağım seni Karahan. Ona göre organizasyonunu yap. Çıktıktan sonra yirmi dört saat veriyorum sana. İntikamını al, arkanı temizle. Sadece yirmi dört saat, unutma. Seninle bugün, burada sadece karşılaştık ve ben sana başsağlığı diledim. Onun dışında üç maymun koçum, tamam mı?"

"Tamamdır komiserim. Sen yeter ki içimdeki zehri kusmama izin ver."

* * *

Karahan saatlerdir odayı arşınlamış, beklediği haberin gelmesi uzun sürdükçe artan sinirini bastırmaya çalışmıştı. Arif Komiser söz verdiği gibi bir gün önce o Sırp piçinin yemeğine ilaç katmaya başlamıştı. Dayak ya da şişleme dikkat çekerdi. Bu yüzden de sanki normal bir rahatsızlığı var gibi bir tezgâh kurmuştu.

Karahan'ın beklediği haber geldiğinde Arif Komiser onu aramış ve üç saatten evvel emniyete gelmemesini, Sırp'ın hastane transferini ve güzargâhını ona bildireceğini söylemişti. Bir türlü aramıyordu ama. Emniyete gitmesine kırk dakika kalmıştı.

"Karahan otur lütfen. Beni de gerdin."

"Eşref elimde değil, ne yapayım?"

"Sakin olmak zorundasın. Ruhunu dinginleştir. Amacın her ne kadar haklı bir intikam da olsa kan dökeceksin, ruhunu kirleteceksin tekrar. Bu çok ağır gelecek Karahan. Yerinde olsam..."

"Ama değilsin Eşref, değilsin! Ne yaşadığımı bilmiyorsun, tanık olmadın. Senin gözlerinin önünde kardeş bildiğini öldürmediler. Annene sıkmadılar."

Eşref'in gözlerinden kara bir bulut geçti. Biliyordu hâlbuki.

Sakin bir gece olacağını düşünmüştü Eşref. Hilal ablası her zaman olduğu gibi mutfakta bulaşıkları yıkıyordu. Servis hafifleyince yanına geçmiş, yardım etmeye başlamıştı. Ona seslendiklerinde lokanta kısmına yöneldi.

"Eşref, koçum koş bakkala. İki Maltepe kap gel Osman Bey için."

"Hemen."

Eşref tam hızla çıkacaktı ki kapıda iri yarı bir adamla çarpıştı. Korku içinde tam özür dilemek için kafasını kaldırdığında, gece gibi siyah gözler neşeli neşeli bakıyordu ona.

"Heyt ateş parçası bu ne acele?"

"Affedersin beyim."

İbrahim Bey oturduğu yerden ayaklanmış, hemen kapıya gelmişti.

"Hakim Bey hoş geldiniz buyurun, oğlum izin ver."

"Nasılsın İbrahim amca. Senin mancayı özledim."

"Aman Hakim Bey istediğin manca olsun. Yoktun ne zamandır."

"Yurt dışındaydım İbrahim amca. Yeni döndüm, ayağımın tozuyla geldim kapına hemen."

"Yorgo'ya uğradın mı?"

"Uğramaz mıyım, uğradım elbette."

İbrahim Bey kapı ağzında kalan en sevdiği müşterisiyle laflarken, Eşref hayran hayran karşısındaki adamı inceliyordu. Mekânın içinde yükselen ses ise hepsinin dikkatini aynı anda dağıttı..

"Nerde bizim cigaralar İbrahim?"

"Eşref koşsana oğlum, kalakaldın."

Eşref hemen fırladı lokantadan. Köşedeki bakkala gitti. Baktı Maltepe yok, içinden söve söve mahallenin sonundaki Çakal Mahmut'un bakkala koştu. Sevmezdi o herifi. Sırf onu görmemek için eve dönüş yolunu uzatırdı. Bakkala vardığında salak oğlu duruyordu. İçinden oh çekerek sigaraları kaptığı gibi koştu lokantaya. İçeri girdiğinde ise gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş, Hilal ablasına bakıyordu. Sigara isteyen heriflerin önünde el pençe duruyordu. İbrahim amca nerede acaba diye düşünürken adamlardan birinin ablasının entarisini sıyırdığını gördü. O anda içinde kopan feryatla ileri doğru atıldığında arka masalarındaki rakı şişesini kapmıştı. Ama haykırışı adamın dikkatini çekmiş, ayağa kalktığı gibi yapıştırmıştı Osmanlı tokadını. Gerisin geriye düşen Eşref'in gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu. Hilal, Eşref'i öyle görünce masadaki şişeyi adamın kafasına geçirmişti bir anda. Ondan sonrası hızlı çekim gibiydi. Bir anda karışmıştı ortalık. O Hakim denen adam da olaya dahil olmak üzereydi ki kafasında şişe kırılan adam belindeki silahı çekip bir anda sıkmıştı Hilal'in göğsüne. Eşref o anda felç olduğunu hissetti. Hareket edemiyor, kırılan bir dal gibi yere devrilen ablasının canı çekilmiş açık gözlerine bakıyordu. O anda Hakim, adamın silah tuttuğu eline tekme savururken Hakim'in yanındaki ismini bilmediği diğer adam ise masadaki diğer adamı derdest ediyordu. Ama kimse üçüncü adamın elini beline attığının farkına varamıyordu. Eşref kanı çekilmiş, ruhu buz kesilmiş hâline rağmen adamı fark etmiş ve hedefinin Hakim olduğunu gördüğü anda, bir nefeste masaya tutunarak kalkmış, eline gelen çatalı sanki dünyanın en öldürücü silahıymış gibi kavramıştı. Silahını hedefe yönelten adamın gırtlağına bir avazda soktuğunda

kalbi durmuştu sanki. Birkaç saniye içinde ise Hakim diğer adamı indirmişti. Etraf kan gölüne dönmüştü.

Eşref ellerindeki kan ile ablasının başına oturmuştu.

"Kalk abla... Kalk hadi... Gözlerin açık görüyorum. Uyumuyorsun işte. Kalk. Ne diyeceğim ben yeğenime? Kalk diyorum... KALK!"

İbrahim Bey olan biten sırasında arka bahçeye gitmiş, zuladaki kaçak viskiyi çıkarmak için uğraşıyordu. Yaşı yüzünden ağırlaşan kulakları ise silah seslerine kadar olan biteni duymamıştı. Mekâna girdiğinde yerde kanlar içinde yatan Hilal'i görmüş ve yaşlı kalbi sıkışmıştı. Nefesi kesilirken eli böğründe kalakalmıştı. Hakim hızla onu kolundan tutup bir köşeye oturttuğunda, Eşref'in ömrünü şekillendirecek sözler dökülmüştü dilinden.

"İzin verme Hakim... Eşref'in mahpusa girmesine izin verme..."

Hakim yaşlı adamın son dileğini emir bellemiş, Enver'i yanına çağırarak oğlanı arabaya götürmesini söylemişti. Enver genç delikanlıyı yaka paça dışarı çıkardığında, Hakim Kamil'i arayarak mekânı temizlemelerini söylemişti. Dışarı çıkıp arabaya vardığında Eşref'in şoka girmiş olduğunu gördü. Arabaya atlayıp son sürat Ağva'daki at çiftliğine sürdü. Madem ona son sözün mührü verilmişti, yerine getirmesi şarttı. Çiftliğe vardıklarında Eşref'i önce temizinden iki tokatla kendine getirmiş, sonra da basmıştı bağrına. Kardeşi kadardı yaşı taş çatlasın. Üstelik onu korumak istemişti. O müdahale etmeseydi Enver bir nefeste zaten indirecekti adamı ama bunun bir önemi yoktu.

"Seni yurt dışına göndereceğim. Ailenden elimi çekmeyeceğim hiç merak etme. Uzun bir süre dışarıda kalmalısın, ben ne zaman gel dersem o zaman geleceksin. Anladın mı?"

"Abi... Ne yaparım ben bilmediğim yerde. Dini farklı, dili farklı..."

Eşref kendine gelmişti gelmesine ama korku çığ olup yıkılıyordu üzerine.

"Dili farklı ama dini bir olan yere göndereceğim seni. Mekke'ye gideceksin Eşref. Orada çok güvendiğim bir arkadaşım var, As-

hap Wehbe. O seni saklayacak. Öğrencilerinden biri gibi gösterecek. Türkçe bilir merak etme. Sana Arapça da öğretir hem. Ben dön diyene kadar orada kalacaksın. Enver ara Ashab'ı anlat. Bir araç ayarla. Kara yoluyla götüreceksin. Önce Hakkâri'ye gidin. Oradan Irak'a geçersiniz. Sonra da Mekke'ye. Böylece iki sınırdan geçeceksiniz sadece. Irak'a vardığınızda sahte kimliklerle uçağa binersiniz. Ashap'a teslim eder dönersin Enver."

"Tamamdır abi."

Eşref karşısındaki gece gözlü adamın ömrünün geri kalanını ışıkla doldurmasına izin veriyordu. Vicdanının sızlayan yarasından kaybettiği kanın, onu Yaradan'ına yaklaştıracağını ve en güzel aşka düşüreceğini ise henüz bilmiyordu.

Eşref geçmişin hatıralarından kopup Karahan'a döndüğünde ilk defa farklı yüzünü gösterdi dostuna. Ayağa kalktığında o mazbut duruşundan eser yoktu. Dimdik karşısına geçtiğinde göz göze gelmeyi bekledi.

"Anneme sıkmadılar ama kardeş bildiğimi öldürdüler Karahan. Gözlerimin önünde hem de aynı senin gibi. Bunu yapanın canını almak bana nasip olmadı ama yanındakinin canını aldım. Ama aldığım can, beni sevdiklerimden ayrı tuttu yıllarca. Biliyorsun o kısmını ama bu ayrıntıları bilmiyordun. Hakim Parlatan sayesinde Mekke'ye gittim. Oraya gönderdi beni, hapse girmeme engel oldu. İşte öğrendin. O yüzden aynı senin gibiydim. Ama ben sürgün edildim, sen ise intikamını alacak, vicdanını temize çekip sevdiklerine koşacaksın. Ben gecelerce, aylarca, yıllarca hasret ile yandım. Ben kül oldum. Sen ise sadece yanıp söneceksin. O yüzden..."

"Özür dilerim Eşref. Çok özür dilerim..."

Karahan'ın utançla karışık içten özrü Eşref'in hızla normale dönmesini sağlamıştı. Bir şeyler söylemesine gerek yoktu artık. Anlamıştı Karahan, o yeterdi. Çalan telefonla odakları de-

ğişti. Karahan istediği haberin gelmesiyle hazırlıkları başlattı. Eşref'ten helallik alıp, emniyete giderken babasını görmeyecek olmak içten içe mutsuz ediyordu onu. Arif Komiser başta Devran ile Bilal'i de emniyete almayı düşünmüş ama sonrasında dikkat çekeceğine karar vererek vazgeçmişti. Karahan tek başına gelecekti. Sorgusunu yapacak ve o gece onu emniyette tutup salıverecekti.

Karahan iki gündür topladığı tüm verileri zihnine kazımış bir şekilde emniyete vardığında beklemeden sorgu odasına alınmıştı. Girmeden önce emniyetin kapısında gördüğü arabada babası olduğunu biliyordu. Sürücü koltuğundan inen adamı gördüğünde eliyle hayır diye işaret etmiş, babasının karşısına çıkacak zamanın daha gelmediğini belirtmişti. Birazcık daha zamana ihtiyacı vardı. Sorguya başladıklarında bu kadar zorlanacağını tahmin etmemişti Karahan. Arif Komiser onu sıkıştıracağını ama kesinkes ağzından bir şey kaçırmaması gerektiğini tembihlemişti. O zaman seni ben bile kurtaramam demişti. Verdiği tüm bilgilerin isimsiz bir kaynaktan ona ulaştığını söyleyecek ve tek istediğinin organ ticareti yapan şebekelerin çökertilmesi olduğu üzerinde duracaktı.

Dokuz saat süren sorgunun sonunda Karahan dayak yemişçesine yorgundu. Gerekli tüm yasal prosedür uygulandıktan sonra Arif Komiser, yardımcısı Zeki'yi yollayarak gidebileceğini bildirmiş, aynı zamanda mesajını da iletmişti.

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca şehir dışına çıkmanızı istemiyoruz Karahan Bey. İhtiyaç dahilinde sizi tekrar çağırabiliriz."

Mesaj netti. O piç paketlenmişti ve şimdi Karahan'ı bekliyordu. Karahan emniyetten çıkar çıkmaz babasının arabasını aynı yerde buldu. Zamanı gelmişti. Arka kapıya yönelip açtığında kavuştu ulu ormanlara. Babasının gözlerinde bulduğu

huzurdan güç aldı. Yanına oturdu. Şoföre Ortaköy sahiline gitmesini söyledi. Tek kelime etmeden oturuyordu yanında. Sessizdi. Tıpkı Devran gibi. Devran ise içindeki yangını söndürüvermişti bir anda. Oğlunu görmesi bile yetmişti tüm acısının dinmesine. Sahile vardıklarında arabadan indi Karahan. "Benimle gelir misin?" diyerek yanına çağırdı babasını. Gördüğü ilk banka oturdu. Gün aydınlanmak üzereydi. Devran yanına oturduğunda nefes alıp, tam konuşacakken durdurdu babasını.

"Önce ben... Ben bilmeden, anlamadan içindeki yarayı kanattım. Ne sana yaraşan bir evlat oldum ne de senin dediğin gibi bir mucize. Canını acıttım. Ben bilemedim baba. Yaparım sandım. Adaletin silahla, adamla ilgili olduğunu sandım. Ama değilmiş. Senin sağladığın adalet, senin ruhunun yansımasıymış, bilemedim. Sen, içindeki kırıklar yüzünden kanasan da ayakta durabilecek güce sahiptin. Ben ise sadece kahraman olmanın hazzına kapılmış bir velettim. Adalet öyle silah sıkarak olmuyormuş, öğrendim. Bedeli varmış. İnsanın canını acıtan, soluduğu havaya bile lanet ettiren bir bedeli varmış. Güce duyduğum güven benim sonum oldu. Sevdiğim kim varsa hepsini yıktım. Elimdeki kanı ameliyat masasında kurtardığım hayatlarla yıkarım sandım. Arkamı döndüm. Onun vicdan sızısını çekmeyi göze alacak kadar bile güçten yoksunmuşum. Anca öğrendim. Sana gelmeliydim. O ilk sarsıldığım, ruhumun mengeneye sıkıştığı ilk an sana gelmeliydim. Ama dedim ya, bilemedim. Pişmanlığım çare etmeyecek. Ama senden, sana yaraşır bir evlat olduğumu kanıtlamam için son bir şey istiyorum. Ondan sonra ister bağrına bas ister sırtını dön bana, kabulüm."

Karahan geçen bir buçuk aylık süreçte babasının nasıl Destan olduğunu, Destan'ın neler yaptığını, intikamlarını ne şekilde aldığını, her şeyi ayrıntılarıyla öğrenmişti. Onun yaptıklarının yanında kendi yaptıkları kahramancılık oynayan bir çocuğun

gündüz düşlerinden başka bir şey değildi. Önce Melek'in intikamını nasıl aldığını öğrendi, sonra annesi ona hamileyken zarar vermeye çalışan o Rus'un başına gelenleri. Onu en çok şaşırtan da Hayal'in yaşadıklarıydı. Babasıyla Hayal'in neden böylesi birbirine bağlı olduklarını, neden abi kardeşlikten öte bir şeyler paylaştıklarını öğrendiğinde şaşkınlığı kızgınlığa dönüşmüştü. Kendine öylesine kızıyordu ki babasının elindeki kanların her biri bembeyazdı gözünde. Ama intikam makamını şereflendiren babasının lakabının hakkını verdiğini öğrenmişti en sonunda.

Cesaretini toplayarak babasına çevirdi bakışlarını. Devran ise gözlerine hücum eden yaşları bastırarak dinledi mucizesini. Yıkılan bir adamın son bir umut ayağa kalkışını izledi. Ne istiyorsa yapacak, sonrasında da bağrına basmak için bekleyecekti kapısında. Ne kadar süreceği umrunda değildi. Kalbinin atışını geri getiren oğlunu, ömrünün geri kalanında bağrına basmadan o kalbin durmasına izin vermeyecekti. Başıyla söyle diye işaret ettiğinde duyacaklarına hazır değildi ama...

"Hangarı aç baba."

21. Hangar

"Vicdan yüklü bulutların yağdırdığı rahmet, uğramazdı kimi zaman gönül toprağınıza. Öyle bir an gelirdi ki vicdanınızın kafasına sıkar, intikamın verdiği o dayanılmaz hafifliği ilaç niyetine basardınız üstüne. Ama elinizdeki kanın kokusu bir kere ciğerlerinize dolduğunda, nefesiniz bile kan kokar ama aynı anda aldığınız can da huzur kokardı."

Karahan huzur kokacağı anı beklerken kıvranıyordu âdeta. Babası yanı başında hâlâ şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Hangarı açmasını istemişti ama henüz bir cevap alamamıştı. Bir kere daha dikti gözlerini orman yeşillerine.

"Baba?"

"Karahan bu istediğin..."

"Baba... Senden izin istemiyorum. Sadece kapısını aç diyorum. Sen nasıl sevdiklerine zarar verenlerden intikamını o hangarda aldıysan ben de öyle yapacağım. Eğer babamın gönlü el vermiyorsa Destan'ı alayım karşıma."

Devran duyduğuyla derinden sarsıldı. Yanı başında, ömrünü adadığı hiç kimse ona bu şekilde seslenmemişti. Bir tek Efsun kafasına silah dayayıp aşkına inandırmak istediği zaman içindeki katile dokunmuştu. Şimdi ise oğlu, aslanı katile el uzatıyordu.

"Destan da benim, Devran da Karahan."

"Baba! O hangarın kapısı açılacak. Yoksa ben yok olacağım gözünün önünde, anlasana. Bu şekilde yaşayamam."

Devran oğlunun doğru söylediğini yüzünün her bir köşesinden okuyabiliyordu. Ama buna izin vermek yüreğini parampara edecekti. İstemiyordu ruhu karanlığa gömülsün. Hangarın kapısını hep intikam için açmıştı. Ama kendinden götürdüğü o

kadar şey olmuştu ki en derin yaraları da orada saklıydı. Çoktan yakıp yıkması gerekirdi zamanında ama yapamamıştı.

"Baba... Eğer beni birazcık seviyorsan, bana azıcık da olsa güvenin kaldıysa sana yalvarıyorum, tekrar bir bütün olabilmem için buna ihtiyacım var. Eğer izin vermezsen başka bir yer bulacağım. Ama sen olmadan... Yani..."

"Tamam."

Devran azap içinde başını eğdi. Olacaktı olması gereken. Bunu engelleyecek gücü yoktu. Onu kaybetmeye dayanamazdı. İzin vermekten başka çaresi yoktu. En azından yanında olurum diye düşündü. Ona gelmişti. Kendi başına halledebilecekken ona geldiyse sırtını dönmemesi en doğrusuydu.

"Gidelim."

Devran tek kelimelik cümlesine koca bir yok olmuşluk yükledi. Karahan dimdik ayağa kalktığında minnet dolu bakıyordu babasına. Yaşayacağı cehennem azabının farkında değildi. Nasıl parçalanacağını, ruhunun ne denli yaralanacağını bilmiyordu. Bir başkasına zarar vermeye çalışan namussuzların kafasına sıkmak kolaydı. Onlara atılan her kurşunun adı adaletti. Ama senin canını yakmış birini öldürmek çok başkaydı. Onun adı intikamdı ve izi bir ömür silinmiyordu insanın avuçlarından.

Karahan Cihan'a telefon edip gidecekleri yeri bildirdiğinde her şeyi planlamıştı kafasında. Sanki hayatı boyunca bu işi yapıyormuş gibi çeşitli işkence yöntemlerini sıraladı içinde. Arabaya bindiklerinde tek kelime etmemiş, yapacaklarının şiddetine odaklanmıştı. Devran ise kavrulmaya başlamıştı çoktan. Şimdi mani olsa onu ömür boyu kaybedeceğinin farkındaydı. Babasına yaşattığı hasreti yaşamaya dayanmazdı yüreği. Tek korkusu buydu. Sebebinin ne olduğu önemli değildi. Karahan'ın ona sırtını dönmesi ölüme davetiye demekti onun için. Yanında olmaktan başka çaresi yoktu.

Hangarın önüne vardıklarında Devran'ın adamları binanın çevresini çoktan ablukaya almıştı. Kuş dahi uçmayacaktı etrafta. Karahan bu kadar çabuk organize olmalarına şaşırsa da ses çıkarmadı. Karşı taraftan gelen siyah minübüs ile dudaklarında acımasız bir gülüş peydah oldu. Arabadan indiğinde üzerindeki paltoyu çıkardı, arka koltuğa attı. Devran inanmayan gözlerle onu izlerken kendi aksini görüyordu sanki. Bir an elini uzatıp durdurmak, bırak benim ruhuma dolsun bu karanlık deyip içeri alacakları adamı liğme liğme etmek geçiyordu içinden ama boşa çırpınmaktan başka bir şey olamayacaktı bu.

Açılan kapıdan geri geri giren minibüs kapkara camlarıyla dikkat çekiyordu. Birkaç dakika sonra içeriden çıkan Cihan, Karahan'ın yanına geldiğinde elindeki siyah çantayı uzattı. Karahan gözleriyle teşekkür ederek başını eğdi. Babası yanı başında duruyordu. Bir anlığına kaldırdı kafasını ve gözlerini gözlerine kilitledi. Gözlerinde karanlık bir kararlılık vardı.

"Kimse girmeyecek," dediğinde Devran ikinci kez içindeki ateşin harlandığını hissetti. Tam ağzını açmıştı ki gözlerini koparıp aldı aslan parçası gözlerinden. Kara dumanlar sardı ormanlarını. Karahan içeri girdiğinde, çelik ameliyat masasının üzerindeki adamın çırpınışını izledi keyifle. Yanına vardığında yüzünde buz gibi bir gülüş vardı.

"Nasılsın dostum? O gün benden istediklerini yerine getiremedim, içime dert oldu. Ama ben sözümü tutan biriyim. Benden organ istemiştin değil mi?"

Adam Sırpça bir şeyler söylemeye başladığında Karahan boynunu sağa sola esnetip, Cihan'ın masanın üstüne bıraktığı çantayı açtı. Pırıl pırıl çelik ameliyat aletleri önüne serildiğinde içinde bir yerlerde küçük küçük depremler oluyordu. Eline aldığı neşteri parmaklarında çevirerek adama döndüğünde, adam İngilizce olarak yalvarmaya başlamıştı bile. Ama tüm algısı ka-

palıydı Karahan'ın, sadece önündeki adama yapacağı işkenceye odaklanmıştı. Elindeki neşteri yüzünün kenarında yavaşça gezdirirken, adamın anlayacağı dilde konuşmaya başladı.

"Seni delik deşik edeceğim. Acıdan bayılacaksın. Ama o kadar şanssızsın ki seni dakikalar içinde ayıltacak ilaçlarım var. Her bayıldığında seni tekrar tekrar ayıltacağım. Ama gözlerini kapatmanı engellemem lazım önce. Onların arkasına sığınamayacaksın. Sana ne yaptığımı, neler yapacağımı göreceksin."

Karahan elindeki neşter ile göz kapaklarını koparıp aldığında adamın gözlerine kan dolmuştu. Acı içinde çığlık atıyordu.

"Gözlerini hemen çıkartmayacağım. Her hareketimi görmeni istiyorum. Bir sonraki hamlemi görerek korkuyu iliklerine kadar hissetmelisin. Çok zamanımız var, çok. İlk önce anneme kurşun sıktığın parmaklarından başlayacağım. En yoğun sinir hücreleri parmak uçlarındadır biliyor musun? Özellikle tırnak altlarında. Ama bilmesen de öğreneceksin birazdan."

Neşterin sivri ucunu tek tek tırnaklarının dibine soktuğunda adam daha fazla dayanamamış, bayılmıştı. Elindeki neşteri bir kenara bırakıp ayılması için ilacı hazırladı. Kabaca etine saplayıp ilacı içine enjekte ettiğinde, acımasızlık kan olmuş çağlıyordu damarlarında. Kapıdaki hareketliliği fark ettiğinde başını çevirdi. Cihan'ın beyaz suratını gördüğünde kükreyerek 'ÇIK!' dedi ve kaldığı yerden devam etti.

Adamın uyanmasıyla çığlıklarının artması hemen hemen aynı ana denk geldi. Yalvarıyordu adam; dili koparılırken, suratı yüzülürken, dizleri kırılırken... Büyük bir soğukkanlılıkla yapmıştı her birini. Saatlerce uğraşmıştı. Adamın pis kanının üstüne başına bulaşması umrunda değildi. Tek istediği dayanılmaz acılar çektirmekti. Ruhu bedenini terk etmiş gibi, sanki hayatı boyunca cellat maskesini yüzüne takmış biri gibi ince ince işledi sanatını adamın üzerine. Son olarak gözlerini oyup, üzerine

benzin döküp ateşe verdi Karahan. Yakmadan önce ilaç enjekte etmeyi unutmadı. Her bir alevi hissedecekti.

"Ben nasıl yandıysam acı içinde sen de yanacaksın. Senin cehennemin bu dünyada."

Bir süre yanışını izledikten sonra, hangardan dışarı çıktı. Üstü başı kan içindeydi. Kafasını kaldırdığında beklemediği gözlerle karşılaştı. Bilal'di karşısındaki. O sırada babasının arkası dönüktü. Bilal'in gözlerindeki mahvolmuşluk yerini şaşkınlığa bırakırken, içine çektiği nefes ciğerlerini yakıp kavurmuştu. Tüm yaşadıkları yıldırım gibi inivermişti o anda Karahan'ın ruhuna. Elleri titremeye, dizleri çözülmeye başlamıştı. Yaparken acısından almıştı gücünü. Ama intikamını aldığı anda tüm o güç aynı hızla çekilivermişti yüreğinden. Devran arkasını dönüp de oğlunu gördüğünde ise kalbi teklemişti bir kere daha. Kandan yüzü seçilmiyordu. Kocaman adımlarla yanına vardığında omuzlarına koydu ellerini. O büyük cüssenin avuçlarının arasında titrediğini hissettiğinde hayatının en zor anını yaşadığını fark etti Devran. Büyük bir hızla çekip göğsüne bastı can parçasını.

Birçok olay yaşamıştı Devran bu zamana kadar. O hangarın kapısından aynı Karahan gibi kan revan çıkmış, intikamını almış olmanın huzurunu yaşamıştı. Ama bu yaşadığının verdiği ızdırap bambaşkaydı. Mucizesinin ruhu kırılıp düşmüştü avuçlarının arasında. Un ufak olmuştu. Nasıl iyi edecekti? Ne yapacaktı? Hiç hissetmediği kadar çaresiz hissetti kendisini. Rabbine bir kere bile isyan etmeyen Devran'ın dilinin ucuna peydah oldu isyanı. Yuttu yine de gerisin geriye.

Bilal hangarın kapısına doğru gittiğinde gördükleriyle dizlerinin bağı çözülüverdi bir anda. Kapıda duran adamlar koluna girip arabaya götürdüklerinde göz ucuyla gördü Karahan. Titremesi daha da arttığında daha sıkı sardı Devran oğlunu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. O anda gözünün önüne gelenle aydınlandı sanki birden. Biliyordu şifanın kimde olduğunu. Arabaya doğru götürülürken Karahan, sanki son nefesini verircesine Cihan'a seslendi.

"Kül olacak Cihan. Başında bekle. Sonra küllerini bir kaba doldur ve bana getir."

Arabanın arkasına çökercesine otururken gözlerinin kararmaya başladığını hissediyordu. Son gücünü de kurduğu iki cümlede harcamıştı sanki. Devran oğlunun yanına geçerken şoföre eve sürmesini söyledi. Efsun'a ihtiyaçları vardı. Onun şefkati yıkayacaktı ikisinin de kırık ruhunu, yine onun ellerinden akacaktı şifanın tozu.

Eve vardıklarında Devran Karahan'ın koluna girerek onu içeri taşıdı. Kapıdan girdikleri anda Efsun'un gözleri korkuyla açılmıştı. Dilinden feryat misali oğlunun adı döküldüğünde Karahan takatsizce kaldırdı gözlerini. Göz göze geldiği o anda çöktü dizlerinin üzerine. Aynı hızla Efsun da kapandı yere. Kollarının arasına aldı oğlunu. Küçücük bir çocukmuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlayan oğlunu sardı, kendi gözyaşları onunkine karıştı. Devran'ın kalbini dövüyordu her ikisinin de akan gözyaşları.

Yakıp yıkmak kolay olandı her zaman. Babasının anlattıklarının, yaşadıklarının ağırlığını ilk defa anladı Karahan. Her ruhun kaldırabileceği bir durum değildi bu denli can almak. İçindeki zehir bu şekilde terk edecekti onu evet ama ardında kalan enkazın toparlanması güç olacaktı, bilemedi.

Karahan tükenen gücüne rağmen başını kaldırıp kapının öte yanında kendisini izleyen anne yarısına, Merve'ye baktı. Gözyaşları, yüzünü kaplayan kanda yol yol iz bırakıyordu. Gözyaşlarıyla temizleniyordu sanki kan. Ayağa kalkamadan son bir gayretle dile geldi.

"Aldığım her nefes şimdi helal bana."

Cümlesinin bitimiyle gözlerini kapatıp anne sıcağında karanlığa teslim oldu. Efsun'un kollarına, onun duasına bıraktı kara çalınmış ruhunu.

* * *

Murat telefonu kapattığında karşısında dikkatle onu izleyen Çerkez Atay'a çevirdi gözlerini. Duyduklarını hazmetmesi zordu.

"Kötü haber mi?"

Murat derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Merdivenlere bir bakış atıp kimsenin olmadığından emin olduktan sonra "Karahan... Hangara girmiş," dedi. Çerkez yaslandığı yerden doğruldu.

"Ne diyorsun sen?"

"Ne duyduysan o. Devran abiye hangarı açtırmış. Sırp'ı polislerden kaldırtmış, hangara sokmuş."

"Devran abi?"

"İzin vermek zorunda kalmış. Adama saatlerce işkence edip sonra da yakmış. Tek başına girmiş hangara."

"Toparlayamazlar."

Çerkez Atay elindeki kanların sayısını bile bilmeyen bir adamdı. Ruhundaki izleri de bilmiyordu hâliyle. Ama can acısını biliyordu. Unutalı çok zaman olmasına rağmen ilk zamanlarını hatırlıyordu. Nasıl yanıp kavrulduğunu... İçindeki dehlizlerde gerçek Atay'ı kaybetmiş, sonrasında da şimdiki ruhsuz Çerkez Atay'a dönmüştü. Çok zor toparlanırdı Karahan. Çok çaba gerekecek, onu hayata bağlayacak olan halatın, diğer ucunu tutan sevdiklerinin sabrı belirleyecekti ömrünün geri kalanını.

Murat başını ellerinin arasına aldı. Derin bir of çekti. Bir tarafta en kıymetlisi haftalardır eriyordu gözünün önünde. Ruhu

çekilmişti sanki vücudundan. Karahan'ın eksikliği her geçen dakika ömründen çalıyordu. İyi olmak zorundaydı. Ne olduğu, nasıl olduğu, neler olacağı umrunda bile değildi. Lara'ya dönmek zorundaydı. Lara Karahan'a sığınmak zorundaydı. Ancak birlikte kalkacaklardı ayağa.

"Toparlamak zorundayız. Lara daha fazla dayanamaz. Lanet olsun!"

Murat ayağa fırladığında çaresizlikle kıvranıyordu. Zamana bırakmayı planlamıştı ama mümkün olmayacaktı. İkisi de canıydı. Lara'nın gönlündeki yerini anlatmaya kelimeleri yetmezdi. Ama Karahan'ın yeri de büyüktü. O gün, Efsun'u kaldırdıklarında, hamile olduğunu öğrendiği anda halefi olmak istememiş miydi Murat? Karahan için canını hiçe saymaya hazırdı. Şimdi düşününce ikisi içinde tek bir yol görünüyordu. Birbirlerinde soluklanacaklardı, başka çareleri yoktu.

Merdivenleri dövercesine çıktı, odanın kapısını hırsla açtı. Lara'nın başında oturan gül güzeli karısı yerinde sıçrarken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Sana iki gün veriyorum Lara. İki gün içinde toparlanacak ve sevdiğinin yanına gideceksin. Yeter artık! Bu matem bitecek. Gerekirse sizi bir dağa kaldıracağım, birbirinizi iyi edinceye kadar tutacağım orada. Ne yap ne et kendini toparla. Karahan'ın sana ihtiyacı var."

Son cümle ile olduğu yerde doğruldu Lara. Donuk bakışları değişiverdi birden.

"Bir şey mi oldu baba? Kötü bir şey mi?"

"Söyleyeceğimi söyledim. Sevdiğim dediğin, yârim dediğin adamın sana ihtiyacı var. Toparlan ve yanı başına, olman gereken yere git. Yoksa yemin olsun bir daha yan yana gelmenize izin vermem. Ya şimdi ya hiçbir zaman. Karar senin. Sana bu kadar ihtiyacı varken yanında olmayacaksan hiçbir vakit olma-

na gerek yok. Karahan bunu hak etmiyor. Ben korkuların için benden istediğin her şeyi yaptım. Sen sevdiğini bütünüyle kabul edip ruhunu ömrüne seremiyorsan eğer aşkı hak etmediğine karar veririm. Sen Leyla olmuş, Karahan'ı çöllere mahkûm ediyorsun. Buna hakkın yok. Sana son sözüm bu. İki günün var Lara."

Lara, neden iki gün sonra diye soramadı. Duyacaklarından korktu... Meraktan aklını yitirmek üzereydi ama yine de sustu. Geçmişte dilinden düşen tüm cümlelerin aşkına sustu. İçine döndü. Babası haklıydı. O Leyla değildi. Karahan'ın sevgisine de aşkına da haksızlık etmiş, bencilce kararlar vermişti. Üstelik teklifsizce bu kararlarına Karahan'ı da ortak etmişti. Karahan'ın onu affetmesinden önce kendisini affedememenin sancısını yaşıyordu.

En dibe batmadan gün yüzüne çıkmanıza izin vermezdi Yaradan. İçinize döndürür, sorgulatırdı aldığınız her nefesi ve sadece, her şeye rağmen dilinden şükür dökülene gün helaldi.

22. İki Eksik

"Hasrete vurgun olduğunda kalbiniz, acıyı mesken bellerdi gözleriniz. Gelecek olana, hasretliğinize yüklerdiniz her bir nefesinizi. Gözünüz kapıda, gönlünüz kapıda, nefesiniz kapıda..."

Karahan iki gün boyunca annesinin sıcaklığına, babasının gölgesine sığınmıştı. Ruhunun yarasına tampon niyetine basmıştı ikisini de. Tek bir eksiği vardı. Gözü kapıda onu bekliyordu. Gelmemişti hâlâ. İki gün geçmişti. Murat gelmiş ama o gelmemişti. İçi acıyordu Karahan'ın. Farkındalığı canını daha çok yakıyordu. Lara eli silahlıyken istememişti onu. Şimdi, elindeki kana tanık olduktan sonra ister miydi? İstemeyeceğini bilmesine rağmen içindeki umut kırıntılarına sarılıyordu. Sessizliği Efsun'un dikkatinden kaçmamış olacak ki hemen gelivermişti yanına.

"Can parçam, hani evle ilgili bir değişiklik yapacaktın da Hayal'den yardım istemiştin ya."

"Evet anne."

"Hayal aradı. Ne zaman isterse gelir bir bakarım, hem özledim sizi dedi. Ne zaman gelsin oğlum?"

"İstediği zaman gelsin anne. Fark etmez benim için."

Ses tonundaki tınıya dikkat kesildi Efsun. Keyifsizlik değil, umutsuzluk akıyordu sanki. İçi acıyordu bu hâline. Umudunu yitirenin ömrü vefa etmezdi. Umudu yeşertmeliydi tekrardan yüreğine. Nasıl yapacağını biliyordu da aşka davetiye çıkarmak onun elinde değildi o an. Müdahale etse biliyordu ki Karahan

bunu fark edecek ve daha bir umutsuzluğa sarılacaktı. İstediği bu değildi Efsun'un. Zamanın iyileştiriciliğine inanmak istese de içindeki annelik çığlık çığlığa bağırıyordu; bir şeyler yap!

Çalan telefon ile dikkati dağıldı. Masanın diğer tarafında duran telefonu eline alan Efsun, arayanın ismini görünce kaşları hafifçe çatık uzattı oğluna. Karahan annesinin yüzündeki değişiklikten arayanın Lara olmadığını anladı. Arayan Cihan'dı.

"Efendim Cihan."

"Karahan, bir durum var."

"Nedir?"

"Birini yakaladı bizim çocuklar. Sağda solda Sırp pisliğini sorunca dikkat kesilmişler. Kaldırıp öttürdük herifi. Bir konteynerden bahsetti. Dört gün önce Edremit dolaylarında terk edilmiş. Issız bir yerde dedi."

"İnsanlar mı?"

"Büyük ihtimalle."

"Ben de geleceğim, önce gelip beni al."

"Ama..."

"Aması ne? Ben de geleceğim. Dört gün diyorsun, büyük ihtimalle çoğu ölmüştür. Ama tıbbi yardıma ihtiyacı olanlar varsa müdahale ederim. Yolda Arif Komiseri arar haber veririz. Onlar da gerekeni yaparlar."

"Tamam, yirmi dakika sonra ordayım."

"Cihan! Emaneti unutma."

Devran yanlarına geldiğinde gözlerini bir an olsun Karahan'dan ayırmadan karşısına oturdu. Duyduklarını bir anda kavramıştı.

"Sorun nedir aslanım?"

"Cihan Sırpla ilgili sağda solda konuşan birini bulmuş. Adamı konuşturunca da bir konteynerden bahsetmiş, ona bakmaya gideceğiz. Kaçırdığı insanlardır diye tahmin ediyorum. Kontey-

nerin boş olması tek temennim ama sanmıyorum. Bir de Cihan'da bir emanetim var. Onu almalıyım."

Emanet kelimesi Devran'ın tek kaşının kalkmasına sebep olurken Karahan hemen duruma açıklık getirdi.

"Bir daha elime silah almaya niyetim yok baba. Rahat ol. Başka bir şeyden bahsediyorum."

"Peki öyleyse birlikte gidelim."

"Nasıl istersen baba," dedi uysalca. Artık Kara Efe yoktu. Eskiye dair ne varsa silip atmıştı. Son bir iki çer çöp kalmıştı. Onları da halletti mi bitecekti her şey.

Devran şaşkınlığını gizlemeden Efsun'a baktığında nemli gözlerle karşılaştı. Efsun, oğlunun bir yandan su üstüne çıkmak için çırpındığını bir yandan da boğulmaya ne kadar yaklaştığını görebiliyordu. Keskin bir kılıcın üzerinde adım adım ilerliyordu sanki. Kesikler içinde kalıyor, ölüme yaklaşıyor ama bir türlü teslim etmiyordu kendisini. Amacını kaybetmiş bir ruhun, haritası da kaybolur. Ne yönü bellidir ne de pusulası. Tekrar aynı sonuca varıyordu Efsun. O yokken yapması gerekeni yapacaktı.

Karahan Devran ile birlikte yola çıktığında sessizlik hâkimdi yine. Ne kadar da çok sustuk diye düşündü Devran. Söylenmemiş cümleleri huzursuz ediyordu artık onu. Derin bir iç çekip oğluna döndü. Tam söze girecekti ki Karahan elini elinin üzerine koydu.

"İyiyim ben baba, merak etme."

"Dilin başka söylüyor, yüzün bambaşka."

"Ne fark eder ki her iki durumda da olan bana oluyor."

"Her kulun sınavı farklı olurmuş bu hayatta Karahan. İnsan kaldıramayacağı yükle sınanmıyor. Sen güçlüsün. Tek hatan kendini yalnızlaştırman oldu. Ben de hatalıyım. Sana tüm gerçeklerimi anlatmalıydım. En azından anlayacak bir yaşa geldiğinde. Ama ben...Çok korktum Karahan."

"Neden?"

"Korktum çünkü aynısını benim babam yaptığında ona sırtımı döndüm. Senelerce hasret bıraktım bana, tek evladına. Ona kavuştuğumda yanmış bedeni son bir çaba ile benden af diledi. Ben... Senin bana sırtını dönme ihtimalin bile beni delirtti. Bu yüzden açık olmadım sana. Ama insanın ailesine açık olmaması büyük hata. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Karahan'ın çatılı kaşları normale dönerken başını eğdi önüne.

"Ben sırtımı dönmezdim."

"Biliyorum. Ama küçücük bir ihtimal bile insanı darmadağın ediyor. Seni Destan ile ilk tanıştırdığımda çok canım yandı. Senin gözlerindeki o bakış beni en kara yangınların ortasında bıraktı. Ta ki seni o hangarın kapısında kan revan içinde görünceye kadar. O zaman yanık acısı bile hafif kaldı hissettiklerimin yanında. Bunun tarifi o kadar zor ki... İstemediğim ne varsa, rüyalarından bile kovmaya çalıştığım ne varsa hayatının içine kattın ve ben mani olamadım. Kendimi suçluyorum. Sana iyi bir baba..."

"Sakın! Sakın söyleme baba. Eğer onu söylersen, ona inanırsan gerçekten kaybederim. Her şeyi kaybederim baba. Pamuk ipliği ile bağlıyım şu an yaşama."

Devran'ın yorgun kalbi sıkıştı yine. Açık açık hayattan kopmak üzere olduğunu dile getiriyordu. Ölesiye korkuyordu Devran. Onu geri döndürmek zorundaydı.

"Herkesi yaşamına bağlayan bir tılsımı muhakkak vardır. Ya onun ne olduğunu bulamıyorsun ya da o tılsımı kaybettin. Bir düşün bakalım oğlum."

"Beni bu hayata bağlayan tek şey sevdiklerim. Ama tılsımın ne dersen ona düşünmeden aşk derim. Onu kaybettim baba. Sonsuza kadar kaybettim."

Aşkla kavrulan oğlunun acısı yüreğini dağlamıştı Devran'ın

ama aşka olan inancı o kadar büyüktü ki. Oğlunun bunu dile getirmesi kurtuluşun anahtarını avuçlarının arasına bırakmıştı. Madem aşkını geri istiyordu, alacaktı.

"Gelecek merak etme," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Gelmesi mühim değil ki baba. Mühim olan geldiğinde gözlerinde neler göreceğim. Bir daha gitmeyeceğini hissedemezsem hiçbir anlamı yok. Üstelik bu madalyonun sadece bir yüzü. Diğeri daha karanlık, daha büyük bir felaket benim için. Ya benden korkarsa, ya tiksinirse? Bunlar beni çıldırtır baba. Yarım kalırım. Hiç kimseye faydam olmaz o saatten sonra. Aldığım her nefes sizin için olur. Bu yeter mi size orasını bilmem ama gerçek bu. O yüzden gelmesi mühim değil. Beklediğim o değil."

"Neyi bekliyorsun peki Karahan?"

Karahan'ın gözlerindeki küçük, yeşil bahçe nemlenirken kırık bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Umudu bekliyorum baba... Bir şey olsun ve ben hissettiğim suçluluk duygusunu içimden kısmen de olsa atabileyim istiyorum. Çünkü her ne kadar o herifi paramparça etmiş olsam da sadece ruhumu kirlettim ben baba. O yandıkça içimdeki intikam ateşini söndürdüm. Külleri savrulduğunda ise vicdanımın sesi avaz avaz dağıldı içimde. Sadece aşkı geri almak yetmeyecek yani anlayacağın. Aşk gelecekse yanında umudu da getirmeli. Yoksa bu suçluluk hissi benim sonum olacak. Merve teyzeme her baktığımda, o güzlerinde sönen ışıkları gördüğümde ben..." devamını getirmedi Karahan. Babasının gözlerine çöken acıyı görünce sustu. Başkasının evlat acısını, onun evlat acısıyla söndürmek istediğini ima etmesi bile tarumar etmişti Devran'ı.

"Sakın Karahan. Ne yapacağın, nereye gideceğin umrumda bile değil. İstersen bizden uzaklaş. Son nefesime kadar gölgene dahi hasret kalayım ama sakın hayattan vazgeçme. Sakın!"

Karahan babasının titrek sesiyle üzüntüsünün katlandığını hissetti. Zaten yeteri kadar yıpranmıştı. Geçen gece korumaların kendi aralarındaki muhabbetini duyduğunda daha iyi anlamıştı. Karahan hangardayken o herifi ateşe vermiş ve kısacık bir an buna tanık olan Cihan içerinin yanmaya başladığını söylediğinde Devran'ı Bilal'in zor zapt ettiğini öğrenmişti. Devran Karahan'ın içeride kalıp Melek gibi yanmasından ölesiye korkmuştu. Ama tutmuştu kendisini. Şimdi bu sözlerle zaten yıpranmış kalbini daha da yıprattığını anlayabiliyordu. Buna hakkı yoktu belki ama elinde değildi. Zaman duyduğu ihtiyaç öyle büyüktü ki bu büyüklüğü ölçemiyor, ölçemedikçe de kendini daha büyük bir kıskacın içinde hissediyordu. Çalan telefonla düşüncelerinden sıyrıldı ve kulağına koyarak takatsizce konuşmaya başladı.

"Vardın mı Cihan? Biz de gelmek üzereyiz."

"Karahan, konteyneri buldum ama durum tahmin ettiğimiz gibi."

"Ölmüşler mi?"

"Ne desem boş, görmen gerek."

"Kapa, gördüm sizi."

Karahan şoföre işaret ettiğinde göreceklerinden endişeliydi. Arabadan inip Cihan'ın yanına vardıklarında ise endişelerinde ne kadar haklı olduğunu anladı. Konteynerin içinde yaklaşık on beş kişi vardı ve hemen hemen hepsi çoktan ölmüştü. Kokmaya başlamışlardı bile. Sadece bir kadın ve kucağında bir buçuk yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Kadın o kadar kötü gözüküyordu ki son nefesini vermek üzere olduğunu anlamak zor değildi. Konteynerin içine girip yanına vardığında çocuğunu bile doğru düzgün tutamadığını fark etti. Bir yandan bitkin düşmüş çocuğa meme veriyor, diğer yandan da gözyaşları içinde yanı başında ölmüş olan adamın elini tutuyordu. Karahan'ı fark etti-

ğinde zorla aldığı nefesini toparlayıp gözlerinin içine baktı. Çat pat bir İngilizce ile "Kızımın ölmesine izin verme. Koru onu lütfen," dediğinde Karahan umuda dair küçücük bir ışık gördü ufak kızın gözlerinde. Elini kadına doğru uzattığında kadının gözleri donuklaştı. Onun için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ama çocuğu kurtarabilirdi, yapabilirdi bunu. Kadın annelik içgüdüsüyle akıllıca bir hamle yapmış ve çocuğunu emzirerek hayatta kalmasını sağlamıştı. Küçük bir çocuğun, yetişkinlerin bile dayanamayacağı yaşam şartlarında sağ kalabildiğine birçok defa tanık olmuştu. Bu da o mucizevi anlardan biriydi. Kadının gevşeyen kolundan kaymaya başlayan çocuğu kucağına aldı. Baygın bakan gözleri umudu resmediyordu Karahan'a. Zihninde oluşan resimle kısacık bir an yeniden doğmuş gibi hissetti kendini. Hızla konteynerden çıkıp arabaya yöneldi.

"Hastaneye yetiştirelim baba, hemen! Durumunun çok kötü olduğunu sanmıyorum ama bir an evvel müdahale edilmeli."

"Oğlum polisler gelir şimdi. Eğer..."

"Hayır baba, onunla ben ilgileneceğim. Kadının son nefesinde istediğini yapacağım. Onu koruyacağım."

Devran anlayışlı gözlerle baktı oğluna. Tutunacak bir dal aradığını görebiliyordu. Bunu elinden almayacaktı. Arabaya binip yakınlarda buldukları ilk hastaneye girdiklerinde Karahan yanındaki emanetten çok, kucağındaki emanete verdi tüm dikkatini. Düşündüğü gibi olmuştu. Biraz oksijen takviyesi ve serum desteği ile çocuklara özgü o saf güç hemen toparlanmasını sağlamıştı. Kendince zihnindeki resmin ayrıntılarını belirginleştirdi. Resmin bütününe baktığında ise yüzünde haftalardan beri ilk defa küçük bir gülümseme belirdi.

* * *

Efsun kapıdan içeri bir hışımla girdi. Onu karşılayan Özge, şaşkın gözlerle ona bakarken ne söyleyeceğini bilemedi bir anlığına.

"Özge, Lara nerede?"

"Efsun bir sorun mu var? Lara odasında ama..."

"Onunla konuşacaklarım var. Mümkünse yalnız."

"Nasıl istersen Efsun. Bir sorun yok değil mi?"

"Birazdan anlayacağım."

Özge ses etmeden merdivenleri işaret etti. Madem mahremiyet istiyordu, buna saygı duyacaktı. Efsun merdivenleri çıkarken hırsı da korkusu da tavan yapmıştı. Ama odanın kapısını çalıp cevap beklemenden içeri girdiğinde göreceklerine hazır değildi. Lara yatağın ortasına oturmuş elindeki aynaya bakarak ağlıyordu. Kargacık burgacık kesilmiş o güzelim saçlarını görünce içi acıdı Efsun'un. Evdeki enkazdan bir farkı yoktu buradakinin de.

"Lara?"

Lara başını kaldırıp gözyaşları içinde karşısındaki kadına baktı. Ağlaması şiddetlenirken onun parçası olan birine sığınma ihtiyacıyla kavruldu. Yataktan kalkıp, koşarak kollarına atıldığında tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Yardım et Efsun teyze, ben nefes alamıyorum artık."

Efsun hıncının üzerine kum atılmış ateş gibi aniden sönüverdiğini hissetti. Ne çok yaralı vardı. Kısa saçlarının arasında dolaştırdı elini. Sırtını sıvazladı. Hafifçe kendinden uzaklaştırarak ona bakması için çenesini kaldırdı.

"Pes edemezsin! İkiniz de pes edemezsiniz. Birbirinizin nefesi olmayı öğreneceksiniz. Aşk sadece pembe değildir Lara. Aşk gökkuşağı gibidir. Her renk saklıdır içinde. Sen fırçanı düzgün kullanmazsan hepsi birbirine karışır renklerin. Sonunda göreceğin tek şey ise siyahtır. Resim yapmayı bilmiyorsan

hayal edeceksin. Hayal edemiyorsan sevdiğinin hayal etmesini sağlayacaksın..."

"Karşısına çıkmaya yüzüm yok. Babam iki gün verdi bana. İki gün sonra yanına gideceksin dedi. Nasıl giderim? Ben onun yüreğindeki resmime kara çaldım Efsun teyze. Onun kıymetlisi saçlarıma bile sahip çıkamadım..."

"Onun sensiz nefes alabildiğini mi sanıyorsun? Siz, ikiniz de aşka sahip olmanın ne demek olduğunun farkında değilsiniz. Kafa tutacaksın kızım aşk için her şeye. Gerekirse ölüme bile kafa tutacaksın. Vermeyeceksin sevdiğini. Kim almak isterse dayayacaksın şakağına silahı. Vermeyeceksin, dokundurtmayacaksın saçının teline bile. Ama sen güçlü olmazsan ölümün o eşsiz yankısının peşi sıra sürüklenirsiniz, hem de birbirinizden olabildiğince uzağa. Sen güçlü olacaksın. Ancak güçlü bir kadının aşkı efsanelere konu olur. Efsane yazacaksın Lara..."

Lara aşkını efsaneleştirmiş kadının her bir sözünü miladı kabul etti. Korkusu tüm hiddetiyle karşısında dursa bile silah kuşanması gerektiğini gördü. Gücü var mıydı? Yoktu. Cesareti var mıydı? Yoktu. Ama aşk var mıydı? Çoktu. Ve aşk, hepsini bir kalemde silmeye yetiyordu.

* * *

Hastanede geçen gecenin ardından tüm tetkikleri bizzat kontrol etti Karahan. Şansına Balıkesir'deki okuldan bir arkadaşına denk gelmişti. Tüm resmi prosedürleri halletmişti. Özel hastane olunca da fazla sorun çıkmamıştı. Zaten yapılan bağış sonrası, hastane müdürü neredeyse tüm hastaneyi onlar için kapatacaktı. Karahan çocuğun yolculuk yapabileceğine emin olunca küçük bedeni kucağında çıktı hastaneden. Arabaya bindiklerinde uyuyordu minik kız. Yol boyunca tek kelime etme-

mişti kimse. Devran da sormuyor, sorgulamıyordu. Oğlunun gözlerine yerleşen parıltıları gördüğü o ilk an, tüm soru işaretlerini yakıp kül etmişti dilinde. Kocaman, ışıltılı bir sessizliği paylaşıyordu şimdi oğluyla. Ne planladığını az çok tahmin ediyordu. Ama sesini çıkarmayacak, olan biteni izleyecekti.

Eve vardıklarında küçük kız ilaçların da etkisiyle hâlâ uyuyordu. Arabadan indiğinde Efsun'un kapıda onları beklediğini gördü. Şaşkınca kucağındakine bakıyordu. Annesinin yanına gitti. Sessizce "Merve teyzem nerede?" diye sordu Karahan.

"Arka odada oğlum. Bu ufaklık da kim?"

"Biraz tutabilir misin?" diye sordu. Efsun kucağına aldığı bebekle içeri yöneldi. Karahan Merve'nin yanına gitmek üzereydi ki koridorun başında onları izlediğini gördü. Karahan baş başa yapmayı planladığı konuşmayı herkesin önünde yapmak zorundaydı ama vazgeçmeyecekti. Ona doğru gelen Merve başörtüsünü saçlarından geriye doğru indirirken acının izleriyle doluydu her bir saç teli. Karahan karşısına geçtiğinde elini cebine attı. Küçük bir cam kavanoz vardı elinde. Onu göreceği şekilde havaya kaldırdı.

"Evlat acısının yangını senin yüreğini yaktı, ben de bunu sana yaşatanı yaktım. İşte külleri... Sadece görmeni istedim. Yarana merhem olmayacak ama bil istedim. Bizzat ben aldım canını. Kardeşimin mezarına artık rahatça gidebileceğim. İntikamını aldım."

Merve gözlerinde akan yaşlara mani olamıyor ama ağzına bastırdığı ellerinin ardına saklıyordu hıçkırıklarını. Kızını alanın külleri mi vardı o kavanozun içinde? Cehennem azabını daha şimdiden bu dünyada mı yaşamıştı yani? Oh demeliydi yüreği? Oh...

Karahan arkasını dönerek annesinin kollarındaki minik kızı kucağına aldı. Tekrar Merve'nin karşısına geldiğinde korkarak baktı gözlerine.

"Sana küçük bir Öykü getirdim, anne yarım. O şerefsiz bu masumun anne babasını aldı elinden. Eğer istersen onun eksiği ile senin eksiğini birleştirip tam yaparız. Eğer istemez de ona annelik yapamam dersen ben babalık yaparım, dayılık yaparım. Ne istersen onu yaparım. Sen ne dersen onu... Evlat acısını bilmem ama vicdan acısını biliyorum. İzin ver üfleyeyim yarana. İyileştiremesem de acısını ferahlatırım belki."

Merve aleni hıçkırıklarını zapt edemeden kollarına atıldı ilk göz ağrısının. Gerçekten anne yarısıydı onun. Evladından ayırmamıştı hiçbir vakit. Bunca zaman onu perperişan görüp tekrar evlat acısı yaşama korkusuyla dualara sığınırken kalan son gücüyle yaptığını geri çevirmeyecekti. Giden evladının yerini hiçbir şey alamazdı. Hiç kimse. Ama muhtaç bir cana sırt dönecek biri de değildi asla. Madem kader onları acılarla bir araya getirmişti, kucak açacaktı ona. Aralarında minik bebekle sarıldılar birbirlerine. Hıçkırıklarını izin verdiği kadarıyla "Oğlum... Canına kurban olduğum... Sen gönlünü ferah tut. At artık zehrini oğlum. Bitti. Öykü'm gurur duyardı seninle. Ben de öyle... Bana verdiğin bu emanet yetecek, nefes almaya devam etmeme." dedi.

Karahan gözleri yaşlı kollarından ayrıldığında bir anlık refleksle diğer tarafa çevirdi bakışlarını. Gördüğü ile dondu o anda. Oradaydı işte... Aşkı... Sevdası... Acısı... İlacı... Gelmişti. Aşkla bakıyordu Lara'sı gözlerine. Pişmanlıklarını ardına atmıştı, aşkını çıkarmıştı en öne. Yeterdi gözlerinde gördükleri bir ömür. Gelmeseydi de gözlerinde bu izler varken yeterdi yaşama tutunmasına. Ona adım adım yaklaşan sevdiği, umudu çakıyordu kalbinin en derinlerine. Ben buradayım diyordu Lara her bir adımıyla. Ben buradayım sevgilim. Sana geldim...

23. Gece ve Güneş

Hoş geldin aşkın yüzü,
Hüznümün ön sözü.
Arşı karışlayan gözyaşımın özü
Hoş geldin.
Bana attığın her bir adımın hatrına
Biraz daha aşk adayacağım sana
Karaları mesken bellemiş ömrüme
Süreceğim güzelliğini...
Beyaza çalacak sevda
Tüm renklerin aşkına
Beyazı nikahlayacağım ömrüme.
Senden gayri renk değmeyecek tenime...

Karahan sevdiğinin gözlerine düştüğü an koptu gerçeklerden. Yanındakiler silindi birer birer, sanki bir film sahnesindeymiş gibi. Acısı tuzla buz olurken daha beteri çöreklendi içine. Gelmişti yâr gelmesine de kalıcı mıydı gelişi, yoksa acıtacak mıydı gidişi? Bilemeden attı adımlarını. Gözlerine bir an baktı sadece ve elinden tuttu aynı anda. Evden çıkarken aklına geldi geride bıraktıkları. Döndü ve helallik aldı gözleriyle her birinden. Bir köşede kucağında umuduyla Merve'si, diğer yanda gözü yaşlı annesi... Babasının ormanlarının yeşili canlandı sanki. Her birine eksik bir gülüş yollayıp aldı geceyle birlikte sevdiğini.

Soğuk, bir anda sardı Karahan'ı. Üşüdükçe canlandı. Soğuk vurdukça tek sıcaklığın adı döküldü dilinden; Lara... Sevda inadına dört harflikti yüreğinin cennet bahçesinde. Her seferinde onun ismini veriyordu nefes niyetine. Acısa da onu çekiyordu ciğerine.

Konuşmuyordu her ikisi de. Arabaya bindiklerinde de tek kelime etmemişlerdi, Karahan'ın evine geldiklerinde de. İçeri girdiklerinde elini ilk defa bıraktı Karahan sevdiğinin. Ondan uzaklaşıp camın önüne gitti. Gözü şehr-i İstanbul'da, gönlü ardında kalandaydı. Her yanda sadece o vardı ama bunu ona

söylemedi. İstanbul bile sensiz viran demedi. Martıların bile sen yokken kanatları alev alev. Ne gök mavi ne de bulut beyaz demedi. Dünya dönmese de umrumda değil sen olmayınca demedi. Ama diyeceği tek bir şey vardı. Cesaretini topladı, esaretini döktü önüne, nefsini kırıp attı. Gurur ise... İşte ondan vazgeçemedi. Derin bir nefes alıp dile geldi canı, dudaklarındaki genç kadına.

"Hoş geldin mi diyeyim, hoşça kal mı?"

Gündelik yaşamın içinde dilden en kolay dökülen iki kelimeydi bunlar belki ama Karahan'ın gecesiyle gündüzünü belirleyecekti. Lara ise sessizliğin onu çıldırtmak üzere olduğunu hissetti. Bir tek kalbinin atışları duyuluyordu içinde sanki.

"Ben senden hiç gitmediğim için ne söyleyeceğin umrumda değil Karahan. Senden duymak istediğim başka şeyler var; Affettim seni diyeceksin mesela... Affettim sevgilim. Korkularını kurşun gibi sıktın ömrümüze ama ben seni affettim diyeceksin. Yandım, tutuştum acıdan sen bir yudum su olmadın bana ama affettim seni diyeceksin. Gittin, mutlu ol diye gitmene izim verdim, geç kaldın bana ama affetim diyeceksin. Sonra... Sonra da..."

Lara'nın yükselen hıçkırıkları Karahan'ı cehennemin derin kuyularına itiyordu sanki. Görmüyordu Lara. Öylesine boşanıyordu ki yaşlar gözünden, bir ömürlük akıtıyordu sanki her birini. Ellerini ağzına kapatıp hıçkırıklarını bastırmaya çalışsa da başaramadı. Bir anda vücudunu saran sıcaklıkla sarsıldı. Önce elleri sertçe çekildi ağzından. Sonra da yüzü sıcak avuçların huzuruna gömüldü. Karahan hırsla çekip aldı saçlarını örten bandı. Kısacık kesilmiş ipeklerin arasından geçirdi parmaklarını.

"Nasıl kıyarsın onlara, nasıl? Asıl bu yüzden af dilemelisin benden..."

Lara tekrar artan hıçkırıkları ile bıraktı kendini gönlünün

tek sahibine. Acısı da oydu, tesellisi de. Vuslat da ondaydı, hasret de. Eksiği de oydu tamı da...

"Affet sevgilim... Affet ne olur."

Karahan acı içinde kıvranan sevdiği kadının tek bir yaşı için binlerce hançer soktu ciğerine. Son kez kanadı ve yırtıp attı kaderindeki güzelliklerin önündeki kara perdeyi. Eli yüzünde, gözü gözünde, kalbi kalbine amâde, durdular öylece. Ne sese ihtiyaç kalmıştı artık ne de nefese. Konuşmak anlamsızdı. Nedenler niçinler avareydi ortada. Sorgulamak olmazdı bundan sonra. Onca acının üzerine terk edeceklerdi geçmişi. Umut, güneşleri olacaktı sadece. Sessizce dualarını edecekler, şükürle kutlayacaklardı anı, şimdiyi...

İki sevgili kalp kalbe, yeni doğan güneşle "Merhaba," dediler geleceğe. Umudun rengine boyanan güne, saygıdan nefeslerini bahşettiler birbirlerine. Sonrasında olacak olana gururla adım atacaklardı sadece. Karahan kolları arasındaki sevdiği kadının saçlarına öpücük kondururken Lara mutluluğun adını koyuyordu o anda.

"Eve gidelim artık. Merak ederler seni," dedi fısıltıyla Karahan. Lara istemsizce gerilen bedeninin tekrardan sıkıca sarılmasıyla rahatladı.

"Murat amcamla konuşmalıyım ama."

Sormamaya, sorgulamamaya ant içmişti Lara. "Peki," diyerek kalktı, elini uzattı sevdiğine ve buyur etti baba evine.

* * *

Gözüne bir dirhem uyku girmemişti Murat'ın. Gül güzeli karısının sakin nefesleriyle gönlünü dinginleştirmiş ama içine batan kıymıkları çıkarmaya çalıştıkça kanatmıştı canını. İstemediği olmuştu, aşk harabeye döndürmüştü kızını. Ama yanı

başındaki sevdanın yüzüne döndüğünde, aşk dile geliyordu baş köşede; *"Kanamadan, bana selam duramazsın..."*

Hangisinin daha çok kanattığını bilemedi Murat. Kızının yaraları mı? Yoksa avuçlarının arasından artık uçup gideceği gerçeği mi? Her babanın en derin kalp sancısıydı, biricik kızının başka yâre akışı. Sabah olmuştu ama hâlâ sığamıyordu olduğu yere. Dışarıdan gelen araba sesine kulak kabarttı. Bir an bile duraksamadan dışarı çıktı. Bahçe kapısına yöneldiğinde gördü iki âşığı. Güneş doğmuştu üzerlerine, o kadar belliydi ki. Sevgisi, kalp sancısının üstüne basa basa çıktı gün yüzüne. O mutluysa gerisi ayrıntıydı. Elleri birbirinden ayrılmadan karşısına gelen evlatlarına baktı. Duruşu dikleşti. Duyacaklarından da korkuyordu hâlbuki. İki genç karşısına geldiğinde gözlerinin içine baktı ikisinin de. Kırıklar değil, umutlar görme ümidiyle. Görmek istediği umudun izlerini, tek tek seçti ikisinin de gözlerinden.

"Devran abime söyle, yarın buyursun gelsin. Benden kızımı isteyecek..." dediğinde Karahan şaşkınlığını hemen üzerinden atarak sarıldı karşısındaki adama.

"Yaktın beni, daha evlenme teklifi etmemiştim," diye fısıldadı kulağına. Murat sırtına vurdu sertçe, eğildi kulağına.

"Bazen hayat senin yerine teklif eder ve cevabı da sevdiğinin yerine yine o verir."

Karahan, gülen gözleriyle tekrar teşekkür ederek yanında hâlâ şaşkınca duran sevdiği kadına döndü. Yanağına küçük bir öpücük kondurarak "Yarın görüşmek üzere," dedi. Lara tek kelime edemeden arkasından bakakalmış, omzunu saran kollarla kendine gelmişti. Babasına döndü kırgınca. "Mecbur bırakmışız gibi olmadı mı baba?" diye sordu.

"Sizin gönül nikâhınız çoktan kıyıldı Lara'm. Bundan sonrası dünyevi."

"Ama..."

"Aması yok Lara. Sen Karahan ile evlenmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

"O zaman sorun yok kızım. Benim çıkmam lazım. Sen de Özge ablana yarın geleceklerini söyle. Vallahi son dakika haberi diye çıldıracak. Anca sen sakinleştirirsin onu."

Murat hızla kızının yanağından öpücüğünü çalıp arabasına attı kendini. Uzaklaşmalıydı. Gitmesi gereken istikamet belliydi. Arabaya atladığı gibi mezarlığın yolunu tuttu. Kardeşine koşacaktı. Toprağına yüz sürecek, "Sözümü tuttum dost," diyecekti. "Emanetimi, kızını mutlu edecek tek adama yâr olarak vereceğim, rahat uyu," diyecekti. Akıtacaktı gözyaşlarını ve sözünü tutmuş olmanın verdiği huzurla ilk defa gülümseyecekti dostunun mezarı başında. Başını dik tutacak, vicdanını yakan son mumu da söndürecekti artık. Bitecekti cezası.

* * *

Karahan Şile'deki eve geçtiğinde uçuşuyordu yüreği. Çok mutluydu ve bu mutluluğu ailesiyle paylaşmak, onların da yüreğine sevinç tohumları ekmek istiyordu. Birden, evden ayrılmadan önce olanlar aklına geldi. Ne yapmışlardı acaba? Küçük kızı, Merve'nin kollarına bırakıp gitmiş, Bilal'i ise görememişti. Tüm bunlar aklından geçerken Bilal ile burun buruna geldi bahçede. Kızıl kahve saçlarının şakakları beyazlamıştı. Ama heybetli duruşundan bir şey kaybetmemişti. Tam bir şey söyleyecek gibi olduğunda babasının dev gibi cüssesini gördü taraçanın kapısında. Ona doğru gelmek isteyen annesinin kolundan tutup hapsetmişti yanı başına. Merve, küçük kız kucağında yan dönmüş, uzak tutmuştu bakışlarını ondan.

"Kesin bir şey oldu, sınavım bitmedi mi hâlâ?" diyerek of çekti içinden. Tekrar Bilal ile göz göze geldiği anda Osmanlı tokadı patladı suratında. Arkaya doğru sendelediğinde yumruğunu sıktı hırsla. Hak ettiği tüm tokatları yiyecekti bir bir, gıkı çıkmayacaktı.

"Bu, bizden uzak kaldığın her bir gün için," dedi ve ardından bir tokat daha patlattı Kızıl Bilal.

"Bu, bizden sakladığın tüm sırlar için."

Ardından bir tokat daha.

"Bu, kucağıma emanet ettiğin küçük yürek için."

Sersemleyen genç adam dizlerini tutarak derin bir nefes aldı. Kırık bir gülümsemeyle yüzü buruşuk hâlde baktı Bilal'e.

"O neden be abim?" diye sorduğunda acısını bastırmış, muzurluğu üstünde bir çocuk edasındaydı.

"Ne bileyim... Seni tokatlayacak fazla sebep bulamayınca Allah'ın hakkı üçtür dedim."

Hemen ardından, ensesinden çektiği gibi sarıldı. Titreyen sesiyle "Mutlu olacaksın. Kızım için de mutlu olacaksın. Bana, bize bunu borçlusun," dedi. Karahan sırtını sıvazladı onu bağrına basan adamın.

"Olacağım, hepiniz için ama en çok Öykü'm için."

Bilal içi acıya acıya tokatladığı emanetini serbest bıraktı. Kızının toprağına düşen her gözyaşında içi paramparça olsa da geride bıraktıklarına sırt dönmeden çekecekti acısını. Yorgundu yüreği. Acısı yeteri kadar yakarken içini sevdiklerinin mutluluğu ile hafifletecekti. Yoktu ki başka çaresi. Allah değil miydi veren? Aldığında isyan etmek inkâra girmez miydi? Kızının ruhuna batmaz mıydı o zaman üzerini örten toprak? Rabbi daha çok sevmişti demek ki kızını ondan. Hem çabucak almıştı yanına hem de şehitlikle ödüllendirmişti. Bir baba için evlat acısına merhem olacak tek şeydi belki de bu. Geriye ka-

lan ömründe kucağına bırakılmış küçücük bir emaneti, sahip olamadığı torun niyetine basacaktı son demlerine. Merve'sinin gözündeki yaşa mendil edecekti belki. Yitip gidecek minik bir ruha da ömür vereceklerdi aynı anda. En zor anında bir ışık veriyordu Yaradan insana. Bir yandan alırken diğer yandan da dayanma gücü veriyordu. Ondan başka kimseye sığınamazdı, başıyla beraber kabul etti Bilal her şeyi. "Dayanma gücü ver, yeter ya Rabbi," yakarışı bir an bile dinmeyecekti yine de.

Karahan gülen yüzüyle ailesine doğru attı adımlarını. Yediği tokatlar dehlizlerinde saklı kalan acılarına özgürlüğü bahşetmişti âdeta. Öykü'nün yokluğu canını acıtacaktı her zaman ama aldığı intikamla, yeni bir yuva verdiği küçük ruhla ve Bilal'in de dediği gibi Öykü için mutlu olarak eşitleyecekti hayatı. Kaderin en büyük sınavından geçecekti böylece Karahan. Ağırlığını kaldıramayacağı yükle sınanmamak için yakaracaktı daima. Ne olursa olsun dibe vurarak gün ışığına kavuştuğunu unutmayacaktı.

"Baba?"

"Söyle aslan parçası."

"Murat amcam "Devran abim yarın gelsin, benden kızımı usulünce istesin," dedi.

Devran, ormanlarında çisildeyen yağmurların ardından baktı göz bebeğine. Her karanlığın ardından çıkan aydınlık gibiydi o gece de.

"İsteriz elbet."

Efsun gözü yaşlı yaklaştı can parçasına. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Kokusunu içine çeke çeke öptü yanaklarını. Bir adım geriye çekilip parmağından hiç çıkarmadığı beyaz pırlantalı alyansını aldı, yakut yüzüğünün yanından. Beyazı ve kanıydı her daim parmağında olan. Şimdi yepyeni bir hayatın başlangıcında beyazını verecekti oğluna. Efsun'un ışığı ailesiydi sonuçta. Kan kırmızı yakutu, aşkının kanı yeterdi geri kalan ömründe ona.

"Bu yüzüğü tak Lara'ya. Bu taşlar gibi kusurlu olun ama hep bembeyaz olun oğlum. Birbirinizin yanından ayrılmayın bu taşlar gibi. Yeri geldiğinde sırt sırta verin, yeri geldiğinde omuz omuza durun. Büyütün ailenizi bu taşlar gibi. Sevginize sevgi katın. Küçücük bile bir ışık vursa üzerinize, çevrenizde kim varsa her birinin yüreğine gökkuşağı olun. Mutlu olun can parçam. Çok mutlu olun."

Karahan annesinin uzattığı elinin içini çevirip avucuna gömdü yüzünü. Teşekkür etse yeterli gelmeyecekti. Bunca vakit uzak duruşu vicdanını rahatsız ederken Efsun'un vicdanına sığındı, af diledi kendince. Yüzüğü cebine koyarken kenarda duran Merve'ye yöneldi. Yanağından öpücüğünü alıp, kucağında uyuyan küçük kızın saçlarını okşadı. Geçip giden karanlığın, yitip giden hayatların ardından güneş doğacaktı yine.

* * *

Devran karşısında sıkıntıyla oturan Murat'a baktı. Göz göze gelmemeye çalışıyordu sanki özellikle. Murat'ın daha fazla kıvranmasına gönlü razı olmadı, hemen girdi söze. Herkes yeteri kadar heyecanlıydı, daha fazlasını kaldırmayacaktı kimsenin yüreği.

"İnsanın kaderindeki ilmekler öyle güzel birbirine geçermiş ki kimsenin koparmaya gücü yetmezmiş. Yaşadığı aşk da o iplerin rengini belirlermiş. Bu iki kalbin aşklarının rengi nedir bilmiyorum ama istiyorum ki maviyi resmetsinler ömürlerine. Tertemiz dursun arştaki evlerinin üzerinde. İstiyorum ki yemyeşil olsun haneleri, huzur koksunlar hep birbirlerine. İstiyorum ki sapsarı başaklar dolsun avuçlarına, bereketleri hiç eksilmesin. Siyaha da çalsın arada ama hep el ele silip çıksınlar aydınlığa. İstiyorum ki bembeyaz olsun ömürleri evlatları ile birlikte. De-

mem o ki Murat, senin güneş kızını benim gece karası oğluma istiyorum. Günü de geceyi de sil baştan yazsınlar, biri olmadan diğer, olmayacak madem gün olup ömre dolsunlar."

Devran şair yanını ortalığa dökmüştü evladı için bu sefer. Murat'ın kelimeleri bile buhar olup uçmuştu. Hayat böyleydi işte, birbirine selam duran yürekleri bir ediyordu ömürlere. Saygının, sevginin lügatını vuruyordu masanın üzerine. Burada işte...

Hayat da gerçek de aşk da sevgi de vefa da hasret de acı da şükür de... Hepsi, ömürleri birbirine bağlı olan insanların tam da önündeydi işte. Yaradan'ın izniyle...

24. Cennet Nimeti

"Vedanın hüznü düşünce gönüllere, vuslatın en şaşaalı hâli beklerdi bir köşede. Sabrını yanı başına alanın vedası bir nefeslik olur, vuslatı ise sonsuzluğu bahşederdi. Sevdanın yüklü olduğu her vuslat ise kendi masalını yazardı. Masalcının fısıltısı dolanırdı yüreklerde. Bir varmış, hep varmış. Aşk da sevda da ömrünüzün yoluna fedaymış..."

2 yıl sonra

Babalığının arifesinde bayram yeri gibiydi yüreği Karahan'ın. Hayat onu türlü sınavlardan geçirmişti. Kimisinden kalmış kimisinden geçmişti. Ama ömrünün en önemli sınavına hazırlanırken umut kalbini ele geçirmiş, kuş gibi kanatlanmasını sağlamıştı. Bu büyük mutluluğu ailesiyle paylaşıyor olmak ise en büyük şansıydı. Eksikliğini hissettiği ama kalbinden bir an bile eksilmeyen sevdiklerinin ise bir yerlerde onu izlediğine ve mutluluğuyla mutlu olduğuna inanıyordu. İnanç değil miydi zaten bir insanı hayatta ve ayakta tutan?

Lara'nın seslenmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle sevdiğine döndü.

"Sevgilim sana seslendim ama duymuyorsun. Hazırım ben."

"Tamam canım, çıkalım. Annemlerde kalırsak içim daha rahat edecek."

"Bence de. Babam zaten hop oturup hop kalkıyor. İstese de onlara gitmem. Özge ablam bile sakinleştiremiyor. Beni de panikletiyor."

"Ee babalar böyledir. Anlıyorum artık Murat babamı da."

"Çocuklar çantayı arabaya yerleştirdi, gidebiliriz. Bir an ev-

vel annemin yanına gitmek istiyorum zaten. Bir iki dakika içinde rahatlatıveriyor beni."

Karahan sarı başaklarda dolaştırdı ellerini. Dudaklarının üzerine ufacık bir öpücük kondurup gözlerine kilitlendi.

"Hâlâ endişeli misin sevgilim?"

"Endişeliyim elbet. Sanki her an bir şey..."

"Sakın... Kötü şeyler düşünmek yasak. Bence seni endişelendiren tek bir şey olmalı; dolabın sağ tarafındaki kıyafetlere mi gerek olacak sol taraftakilere mi?"

Lara muzırca gülen Karahan'ın karnına küçük bir yumruk attı.

"Hep senin yüzünden. Direttin cinsiyetini öğrenmeyelim diye."

"Evet direttim, iyi de ettim. Evladım olacak benim. Oğlum ya da kızım olması mühim değil. İsim konusunda da katılığım bu yüzden. Kucağıma aldığımda, o ilk aşka düştüğüm anda, kokusu ismini fısıldayacak bana biliyorum."

Lara içinde dolup taşan sevdasıyla, sevdiği adama en güzel hediyeyi vereceğini biliyor ve bunun mutluluğunu doyasıya yaşıyordu. Gelip geçen azap dolu günlerin ardından güneş gibi doğmuştu mutluluk hayatlarına. Sarıyer'deki eve doğru giderken babasına ilk defa daha farklı bakacağını düşündü Karahan. O ulu ormanların cenneti mesken bellediğini ilk defa öğrenmişti. Ona her bakışında nasıl da yüreğinin kocaman olduğunu daha iyi anlayabiliyordu artık. Babalığın yüceliğini öğreniyordu Karahan.

Eve vardıklarında neşeli bir kalabalık karşılamıştı onları. Ama en güzel sürpriz İzmir'den gelen Hayal ve Poyraz'dı. Nilüfer Melek de tüm güzelliği ve gülen yüzüyle karşılamıştı genç çifti. Herkes oradaydı da bir tek babası görünmüyordu ortalıklarda.

"Abicim hoş geldiniz. Ayyy Lara seni gören iki gün sonra doğum yapacağına asla inanmaz."

Nilüfer Melek bülbül gibi şakıyordu âdeta. Gülüşler çınlıyordu baharın tüm tazeliği etraflarını sararken.

"Hiç de öyle değil vallahi Nilüfer. Daha fazla dayanamayacağım. Bu karnımdaki minik tosbağa bir an evvel gelse iyi olur. Yer kalmadı içimde."

"Aman Laracığım! Daha iki gün var, ne kadar içeride kalırsa o kadar iyi."

"İyi de anne gerçekten artık nefes alamıyorum. Hayır, sanki çok yer varmış gibi kıpır kıpır bir de."

"Ee babasına çekmiş, vallahi üzgünüm canım."

Karahan annesinin gülüşüne takılı kaldı bir an. Uzun zamandır yapmadığını yapıp yanına gitti, omzuna sarılıp boynunun kuytusuna soktu başını.

"Bu cennet kokuna kavuşmak için acele ettiysem demek ki..."

Efsun gözleri dolu dolu baktı can parçasına. İlk defa bu denli açıkça dile getiriyordu sevgisini.

"Halacığım kıskanabilme potansiyelim çok fazla söyleyeyim."

Hayal kollarını açarak ilk göz ağrısını davet etti sıcaklığına.

"Halam ama senin yerin ayrıdır bilmez misin? Sen benim ilk aşkımsın. Poyraz amcamla evlendiğin gün yalvarmıştım sana bırak şunu benimle evlen diye..."

Hayal'in yüzünden gri bir bulut düştü bir anlığına. Ömrünün en büyük sınavını da aynı günlerde vermişti. Acıyla bezeli geçmişinin finalini en büyük darbeyle sonlandırmışlardı. Karahan bu ayrıntıların hiçbirini bilmeden masumane bir şekilde dile getirmişti içindekileri. Poyraz'ın beline sarılmasıyla kendine geldi Hayal.

"Yapma sevgilim... Üzme beni..."

Hayal kırık bir gülümsemeyle baktı aşkına. Hemen ardından da Karahan'ın kollarında yerini aldı. Bahçe içindeki gülüş cümbüşe Merve ile Bilal de katıldı.

"Ciciş nasılsın?"

Karahan küçüklüğündeki gibi seslenerek sarıldı anne yarısına. Yüzünden evlat özlemi silinmeyen ama umudunu yeni bir cana yüklemiş güçlü kadına...

"İyiyim paşam. Senin bu ufaklık gece uyutmadı. Hayır yani çocuk dediğin gece uyandığında anne baba diye ağlar, bizimki dayı diye ağlıyor."

"Dayısı yer onu yer..."

Bilal ile sarılıp bahçeye kurulan sofraya geçtiklerinde, Karahan iyiden iyiye babasını merak etmeye başlamıştı. Ve daha fazla dayanamadı.

"Babam nerede anne?"

Efsun gülen gözlerle baktı can parçasına.

"İçeride telefonla konuşuyordu. Gelir şimdi," dedi. Cümlesinin bitimiyle Devran yaşlansa da dinçliğinden bir şey kaybetmemiş cüssesiyle bahçeye çıktı. Karahan anında ayaklanarak babasının açtığı kollarının arasına girdi.

"Babam..."

"Hayırdır aslanım. Gören de yıllardır hasretsin bana sanacak."

"Sana hasret değilim de artık sana bakan gözlerim, gerçek seni görebiliyor."

Devran gülümseyerek oğlunun omzuna kolunu attı.

"Ne güzel... Kalabalık aile gibisi var mı?"

"Bir iki eksiğimiz var ama ne yapalım artık..."

"Funda gelemedi mi? Ama ben bu master olayını sevmedim. Ne vardı burada dizimizin dibinde yapsaydı?"

"Özellikle sen arka çıktın bir kere Karam, hiç şimdi mızmızlanma."

Efsun gözlerini deviren oğluna baktı. Sonrasında da Devran'a göz kırptı o görmeden.

"Karahan, Eşref nerede oğlum?"

"Baba, Bergüzar'ın hamileliği zor geçiyormuş. Trabzon'a gitmişlerdi. Doktor yolculuk yapmasın deyince kalmışlar. Eşref'in de Mekke'ye gitmesi lazım önümüzdeki ay. Tek başına bırakamam gözümün nurunu, kalsın anacığının yanında dedi. Ben de ses etmedim."

"İyi yapmışsın, gönül koyarsın sanır falan..."

"Yok baba, Hacı bilir benim ona gönül koymayacağımı."

Bir anda bahçe kapısından üç araba art arda içeri girince sohbetleri yarım kaldı. İlk arabadan Murat ile Özge indi. Hemen ardındaki arabadan da önce Hakim, sonrasında Mehveş, Erkin, Kutsal ve Mahinev indi. Diğerinden de Süheyla ve Vural... İkizler yanlarında değildi. Karahan gelen kalabalığı gönlünden taşan bir sevinçle karşıladı. Hemen yanı başındaki karısının şakaklarına bir öpücük kondurup misafirlerini kucakladı.

"Biz gelmesek geleceğiniz yok Karahan. Bana bak, torunum doğduğunda da böyle yaparsan ..."

"Biliyorum Murat baba biliyorum... Yapar mıyız hiç öyle şey?"

"Aşk olsun baba, neden öyle bir şey yapalım, Karahan haklı..."

Lara hızla kendisine doğru gelen babasının kolları arasına sığındı. Bir iki gün sonra anne olacak koskoca bir kadın olmasına rağmen babasının yanında hâlâ küçücük bir kızdı.

"Hakim abi, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk aslanım, nasılsın?"

"İyiyim abi, şu iki günü kalp krizi geçirmeden atlatayım

daha da iyi olacağım."

Hakim hafifçe omzuna vurarak destek verdi genç adama. Mehveş'in safir gözleri ile buluştu Karahan'ın yeşilleri. Bu kadının garip bir havası vardı. Soğuk desen değil, uzak desen değil...

"Hoş geldiniz Mehveş Hanım."

"Abla demek zor değil Karahan. Adam yemiyorum ben."

"Ben öyle duymadım vallahi," derken Karahan ensesinde patlayan tokatla kahkahasını bastırdı.

"Sen Yakut'a gel bir ara da hangi adamlara neler yaptığımı anlatayım sana."

"Eyvallah..."

Bahçe kapısından giren yeni bir araçla Karahan daha fazla dayanamadı.

"Baba bizimki oğlan galiba. Sünnet düğününü çıkarsa mıydık aradan, hazır herkes buradayken?"

"Vallahi aslanım, oğlansa anında davulu zurnayı getiririz. Ama benim gönlüm kızdan yana biliyorsun."

"Bilmem mi?"

Vural ve Süheyla ile de selamlaşan Karahan, bahçe kapısından giren bir başka arabayı görünce merakla o tarafa yöneldi. Kimse kalmamıştı ki geriye, diye düşünürken açılan kapıdan inen biricik kardeşini gördü. Funda sürpriz yapmıştı.

"Abim..."

Karahan küçük kardeşini kucağına almış döndürürken arabanın içindekilere dikkat etmemişti.

"Bana bak küçük bey yıllardır görmediğin benim, bu fındık faresi değil."

"Teyze!"

Karahan senelerdir görmediği, hasret kaldığı Eslem teyzesini de aynı Funda gibi kucakladı. Etrafında döndürdüğü güzel kadının yanağına öpücük kondurmayı da ihmal etmedi.

"Bırak deli çocuk, bırak..."

"Oğlum karımı rahat bıraksana."

"Hop dedik Yavuz abi. O senin karın olabilir ama benim anne yarım. Senden bir sıfır öndeyim ben."

"Senden önce ben vardım aslanım... Sıranı bil."

Karahan ile Yavuz eskiden olduğu gibi Eslem için kavgaya tutuşurlarken olaya yine her zaman olduğu gibi Efsun el koymuştu.

"Yavuz, ablacım sen az sus... Neredesiniz siz? Kaç zaman geçti. Hayır, Pembe Ejderha'yı da unuttunuz. İki sene oldu, özledik ama."

"Efsun abla senin bu kardeşin söz mü dinliyor? Çalışma artık diyorum hâlâişler güçler diyor bana. Modellik okulunu da Avrupa'nın gözdesi hâline getirdi, daha ne istiyor anlamadım ki?"

"Sen neden hâlâ İtalya'dasın peki ablacığım?"

"AİR'in işleri bitmiyor. Büyük bir iş aldık, Devran abim anlatmıştır..."

"Bak gördün mü? Senin işin nasıl önemliyse onun işi de öyle."

Eslem, ablasının omzuna kolunu atıp her zaman olduğu gibi Yavuz'un karşısına geçti.

"Pembe Ejderha'nın kardeşiyim ben Yavuz efendi. Unutuyorsun arada..."

"Kaç Funda'm kaç! Bunlardan kurtulamayız yoksa."

"Abim! Ayy ne çok özlemişim. Lara nerede? Ayy ben tospiğime ne güzel şeyler aldım bir görsen. İki bavul topladım resmen. Cinsiyetini bilseydim daha kolay olurdu ama mühim değil, her ikisi içinde alışveriş yapmak daha zevkliydi."

"Cinsiyetini bilseydin iki parça şey alıp gelmeyecektin herhâlde. Kararsızlıktan değildir o biliyorum ben."

"Ay haklısın yine de dayanamazdım. Vallahi kız olacak bence. Yani inşallah. Çünkü ben kızlara göre harika şeyler aldım."

Büyük bahçedeki koca kalabalık bir anda yumak gibi karışıverdi. Sarılmalar, gülüşmeler, öpüşler... Karahan kalabalığın arasından sıyrıldı. Şöyle birkaç adım geriden izledi. Tek bir eksik vardı ki ciğerinin sol köşesini sızlatıyordu. Ama yüzlerdeki mutluluğun, Öykü'nün yattığı yerde huzurlu olmasına sebep olduğunu da biliyordu içten içe.

Masalara yerleşen kalabalığın sohbetleri hep umutlu, hep sevgi doluydu... Birbirinden yaralı ama birbirinden güçlü topluluk, kaderin onları bir araya getirmesinin bir nedeni olduğuna inanıyordu. Hiçbir şey tesadüf olamayacak kadar ince işlenmişti. Dantel gibi, oya oya...

Güzel olan ne varsa yanında sevdiklerin olunca anlamlıydı. Elini tutan dost eli oldukça yere düşsen de çabucacık kalkıverirdi insan ayağa. En fazla üzerinde tozu kalırdı. O tozda acıların saklı oluşu da kaderin cilvesiydi işte. "Başımla birlikte," der kabul ederdi insan.

* * *

Karahan Lara'nın başının ucunda heyecandan ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Meslektaşının onu rahatlatmak adına yaptığı küçük esprileri bile algılayamıyordu. Tek düşündüğü Lara ve birazdan kucağına alacağı evladıydı. Önlerine çekilen ameliyat perdesinin ardındaki hareketlilikten ve doktorunun dikkat kesilmesinden zamanın geldiğini anladı. Saniyelerle belirlenecek bir süre sonra küçücük beden yâr toprağından koparılıp kucağına verildi. Lara'nın koynuna konan yeşil steril örtüye sarılı küçük bedenin tiz bağırışları, Karahan'ın tüm ruhunun başkalaşım geçirmesine sebep oldu. Bir kızı olmuştu. Ömrünü yoluna sereceği bir kız. Kahramanı olacağı, ilk aşkı olacağı...

Lara gözyaşları arasında dudaklarını kanlı alnına değdirdi.

Nasıl da büyük bir mutluluktu ya Rabbi. Titreyen çenesiyle Karahan'a döndü.

"Çok güzel... Çok..."

Karahan'ın gözünden akan yaşların tek bir anlamı vardı... Babalığın o ulu dağlarına bulutlar çökmüştü. Usul usul yağmurlarını yağdırıyor, bereketini saçıyordu. Karahan dokunmaktan korkarak yumruk olmuş küçük eli tuttu. Cennetin dünyadaki karşılığıydı evlat. Kokusu, cennetin eşsiz çiçeklerinin birleşimiydi. Varlığı cennet nimetiydi.

"Senin adın Efnan kızım. Sen benim cennet nimetimsim..."

Aynı anda ameliyathanenin önündeki heyecanlı bekleyiş yüzlerdeki gülümsemeleri büyütürken, bir tek Devran bir köşede gözleri kapalı sükûnet içindeydi. İçinden Yaradan'ına yakarıyordu sürekli. Acıyı da mutluluğu da doruklarda yaşamış gönlünün tek bir eksiği kalmıştı. O da torun sevgisiydi. Onu da yaşadıktan sonra ölse gam yemeyecekti. Babalığının bir üst noktası olacaktı kucağına alacağı canının canı. Tüm sevaplarının aşkına dua etti Devran... Kendi ömründen, doğacak küçük ruhun ömrüne versin diye dua etti. Kendi acılarının gölgesinin, oğlunun ardına bile düşmemesi için dua etti.

Ameliyathanenin kapısından çıkan Karahan'ı görmesiyle oturduğu yerden fırlayıverdi bir anda. Ama yanına gidebilecek gücü bulamıyordu Devran. Oğlunun yüzündeki aydınlık gülümsemeden her şeyin yolunda olduğunu anlayabiliyordu. Kaç dakika geçti, ne oldu farkında bile değildi, bacaklarında yanlarına gidecek gücü bulamamıştı bir türlü. Ta ki Efsun yanına gelip, gözlerindeki yaşlarla onun koluna girinceye kadar.

"Can özüm, artık Efnan Hanım ile tanışma zamanın geldi."

Devran aynı Karahan'ın doğumunda olduğu gibi hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi şayet Efsun "Yapma sakın," diye onu uyarmasaydı. Karahan'ın yanına gelmesiyle gözleri küçük cennet

nimetine kavuştu. Aynı oğluna benziyordu. Aynı siyah saçlar, aynı küçük burun ve çatık kaşlar. Yüzünü incelerken Karahan'ın onu kollarına alması için uzatmasıyla kendine geldi. Ürkekçe kollarına aldı küçük bebeği.

"Adı Efnan mı oldu?" diye sordu gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan.

"Evet baba. Cennet nimeti demek Efnan. Eşref bir sohbetimizde bu isimden ve anlamından bahsetmişti. Onu görünce ilk aklıma bu isim geldi."

Devran gözünden akan bir damla yaşı gizleyemeden hafifçe sokuldu küçük bebeğe. Aynı Melek'e, Karahan'a, Nilüfer Melek'e ve Funda'ya yaptığı gibi.

"Hoş geldin Efnan. Gözümün nuru, cennet nimetim... Hoş geldin..."

* * *

Masal gibi bir yaşamı nasip etmişti Yaradan Karahan'a. Önce vedaları düşürmüştü gönlüne sonra da vuslatı bahşetmişti. Aşkları destansı olan bir anne babası, sevgisi yüce bir ailesi ve sevdası Kafdağı'nın zirvesinde sevdiği ile kendi masalının bitmek tükenmek bilmez mutlu sonunu yaşıyordu. Elindeki günlüğün sayfalarını çevirmeye hazırlanırken içinde yükselen heyecanını bastıramadı. Hazine vardı avuçlarının arasında.

İki gün olmuştu ömrünün en kıymetlisini kucağına alalı. Bir erkeğin ulaşacağı en yüksek makamın davetine icabet etmişti Karahan, baba olmuştu. Eve döndüklerinde çalışma odasında bulmuştu deri kaplı defteri. Babasına ait olduğundan adı gibi emindi. Küçük bir çocuğun bayram sabahındaki heyecanı gibi heyecanla eline aldı hazinesini.

Usulca kapağındaki küçük düğmenin etrafına dolanmış ipi

çevirdi ve serbest kalan kapağı açtı. Elindeki günlüğün anne ve babasının aşkına dair olduğunu düşünmüştü. Babası şiirlerini hediye ediyordu belki de ona. Kimselere okutmadığı o şiirlerini... Ama yanıldığını daha ilk sayfanın üzerine atılmış tarihle anladı. Doğum günü...

Hitabı okuduğu anda ise küçük bir çocukmuş gibi bulutlar üşüştü gözlerine.

Omrümün bahar yeli, oğlum...

Yüreğimdeki yangının adını sorsalar bana, evlat derim her zaman. Acısı ta içine çöreklenen gönlüm bir an bile sakinleşmedi senelerce. Aşk kendi yanıklarıma şifa olsa da içimdeki yangın dinmedi. Ta ki bu güne kadar...

Oğlum... Yitip giden can kaybıma, kaybettiğim babalığıma seninle kavuştum ben bu gün. Kardelen misali ayaza çekmiş gönlümün buz kaplı çeperini delercesine tomurcuklandın. Seni gördüğüm anda bahar gibi doldun yüreğime. Annenin koynunda, kokunuz birbirine eşken çektim ciğerime senin kokunu. Hâlbuki sadece is doluydu ciğerlerim. Sen amber kokusu ile doldurdun içimi. Kutsal bir emanet gibi giriverdin yüreğime. Yangınımı bir avuç suyla söndürdün. Babalığıma selam durdum seninle. Öyle büyük bir hediyesin ki ömrüme...

Ölümün koynundan çıkarıp aldın beni daha kan parçasıyken. Can parçamız oldun sonrasında. Şimdi yüzüne baktığım her an şükürlerim hep sana gebe. Seni bana veren önce Rabbime sonra da Kalbime ömrüm feda olsun.

Güçlü ol oğlum... Ulu dağlar gibi yüce olsun gücün. Şerefini hep baş tacı et. Kendinden geç ama şerefinden vazgeçme.

Mutlu ol oğlum... Mutluluğu yoldaş eyle her zaman kendine. Büyüklüğü önemli değil, küçücük şeylerden bile mutlu olmayı öğren.

Sabırlı ol oğlum... Kader denilen usta seni zorlayacak, çıkmazlara sokacak kimi zaman. Ustadan gelene sabırla "Eyvallah," de, kabul et gönlüne.

Adil ol oğlum... Hayat seni seçim yapmaya zorlayacak. Adil

ol ki vicdanın uykularını haram kılmasın sana. Adil ol ki şerefin yücelsin her bir adımında.

Vicdanlı ol oğlum... An gelecek kalenin duvarları acımasızlığın yankısıyla sarsılacak. Vicdanının sesiyle bastır her birini.

Onurlu ol oğlum... Canın dudaklarından firar edecek bile olsa onurunu çamura düşürme asla.

Âşık ol oğlum... Yârini sol yanına al, can belle ömrüne. Aşka selam dursun gönlün her daim.

Baba ol oğlum... Evladının o rayihasını bir kere çekti mi içine, yüreğinin hacminin ne denli büyük olduğunu öğreneceksin. Taşacak evlat sevgin içinden. Başına takacağın en büyük taçtır babalığın.

Sağ gözümden sol gözüme sakındığım, her düştüğünde kaldıracağım seni... Her yanlışına doğru olacağım... Her yırtığına yama... Her eksiğine tam, her gecene güneş olacağım... Baba olacağım sana... Hem de doya doya...

Hoş geldin oğlum, seninle yeşermiş gönlümün bahçesine...

Hoş geldin...

Baban Devran YAMAN

"Bir destan başlayacak bitti sanılan yerde.
Bir baba tahtını kuracak yeniden.
Bir anne bölecek kalbini ikiye.
Bir kadın vazgeçecek tüm yaralarından ve bir adam,
aşkın ateşinde bileylediği
kılıcıyla verecek hükmünü.."

Büyük bir aşkın gölgesinde yetişen, Devran ile Efsun'un destansı aşkının ilk meyvesi Karahan Yaman. Babasının namını bilip kendi namını ondan saklayan, kendi adaletini kendi sağlayan, aldığı can kadar can vermesini de bilen bir adam. Dününe, bugününe ve geçmişine dair ne var ne yoksa, bir sır perdesinin arkasında. Babasının elindeki kandan haberdar olsa da kendi ellerindeki kanı saklamakta kararlı. Hesaba katmadığı tek şey ise aşkın, o sır perdesini yırtıp atacağı.
Hayatta hiçbir şeyin gizli kalmayacağı gibi elbette her şeyin de bir bedeli olacaktı...

"Şah dediğin vezirini de kalesini de
kaybetmeyi göze alandır..."